

Justinas Žilinskas

GENOME 3000

Netolimos ateities istorija

"Techniniai" apsakymo duomenys:

Žanras: tikriausiai mokslinė fantastika

Temos: visuomenė, fanatizmas, meilė, smurtas, žmogiškumas...

Turinys:

Prologas

I. Briaunomis 1, 2, 3, 4, 5

II. Ašmenimis 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

III. Deimantas 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7

Epilogas

PROLOGAS

Piketuotojai įsisiautėjo. Aplink akis žudančiomis vaivorykštėmis sutvisko hologramos, visomis pagrindinėmis kalbomis eksponuojančios tą pačią frazę - "Genetikai - nusikaltėliai žmonijai!" Kas keletą akimirų pagrindinis šūkis keisdavosi smulkesniu genetikų nuodėmių išvardijimu, o šį savo ruožtu užtemdydavo didžiulis širdies atvaizdas, per nupjautas kraujagysles besitaškantis krauju. Žiopliai, ėję pro šalį stingo tarsi infarktų ištikti, motinos dangstė vaikų akis ir tempė juos į šoną. Tačiau užsidengti akių neužteko - mat garsiakalbiai taip pat riaumojo visa įmanoma vatų galia stiprindami balsus, staugiančius: "Sustabdykime nužmogėjimą! Žmogus - tai ne tik DNR!", o piketuotojų vokalus keitė klykiančių mažų vaikų, gimusių po genetinių modifikacijų eksperimentų (bent taip teigė patys piketuotojai), balsai, nuo kurių net šilto ir šalto mačiusiems apsaugininkams šiaušėsi plaukai...

Tuo metu masyvios koridorių rankovės lėtai kilo į vertikale, tarsi išdidūs juodi sargybiniai, o didysis rūmas, it milžiniškas muilo burbulas plaukė aukštyn, ryto saulėje spindėdamas tūkstančiais briaunų ir blyškindamas piketuotojų hologramas. Ne, šio nuostabaus reginio, atsivėrusio gausiems stebėtojams, prilipusiems prie gretimų pastatų langų, negalėjo net ketvirtadaliu atspindėti tobiliausios architektūrinės simuliacijos, dar projekto stadijoje versdavusios iš kojų architektus, vėliau klykiančius "nuostabu!", "bravo!" arba "šlamštas!", "kičas!" "Antrogeno" vadovai niekada negailėjo lėšų reprezentacijai - "Deimantas" buvo vienas iš brangiausių didžiausio genetinės inžinerijos koncerno sumanymų, pirmasis ir kol kas vienintelis tokio dydžio pastatas ant gravipagalvės.

Suvaldyti gravitaciją, žinoma, buvo ne juokas. Nors fizikai tokias galimybes svarstyti pradėjo jau XX a. pabaigoje, tačiau iki pirmųjų praktinių sprendimų dar turėjo prabėgti nemaža laiko. Viena iš rimčiausių gravitacijos valdymo problemų tapo milžiniškas šių procesų energijos poreikis. Termobranduolinės reakcijos suvaldymas išsprendė tik vieną klausimą - antrigravitaciją netrukus buvo galima panaudoti seniausiai žmonijos svajonei - kelionėms į žvaigždes, tačiau tai dar neskelbė gravimobilių ir kitokių gravi-patogumų eros pradžios. Termobranduolinės reakcijos pagrindu veikiančios energijos generatoriai vis nenorėjo sumažėti iki riešuto, spintos ar bent dviejų aukštų namo dydžio, todėl kiekvienas antigravitacinėmis savybėmis pasižymintis objektas Žemėje buvo įvykis, o jeigu tai - dar "Deimantas"! Šis techninės ir inžinerinės minties stebuklas atsirado kaip keisto susitarimo tarp JAV vyriausybės ir genetinės inžinerijos koncerno "Antrogen" kūdikis. Genetikai visada konkuravo su fizikais - mat pirmieji norėjo valdyti žmogų ir jo priedėlius - laiką ir erdvę, o antrieji - laiką ir erdvę bei jų priedėlių - žmogų. Tačiau kol fizikai kūrė brangias, bet kol kas dar sunkiai pritaikomas nanotechnologijas, kovojo su gravitacija - genetikai lėkė į priekį, žaisdami su DNR grandinėmis tarsi su rožančiais. Rožančiais, kurie sudarė kiekvieno Žemės, o ypač turtingųjų šalių, gyventojų esmę ir grėsmę... Piniginei! Norite, kad jūsų kūdikis niekada nesirgtų vėžiu? Klokite dvidešimt tūkstančių. Norite, kad būtų žydros akys? Užteks ir poros...

Tad "Deimantas" signalizavo apie genetikų pergalę - tik koncerno sukaupti beprotiški turtai ir parama vyriausybėje galėjo leisti realizuoti tokį brangų fizikų sumanymą kaip antigravitacinės konstrukcijos! Ne tik realizuoti - koncernas viešai įsipareigojo paaukoti savo technikos stebuklą be galo kilniam tikslui - įvairių mokslinių konferencijų rengimui. Tad "Deimantas" buvo ne kas kita, o didžiulė konferencijų salė... ORE!

Tačiau "Antrogen" apsaugos tarnybos darbuotojai stovėjo postuose budrūs ir įsitempę it medžiojantys katinai, net negalėdami matyti didingo "Deimanto" skrydžio. Jų dvyniai neleido nusukti akies nuo paskirto piketuotojo. Instrukcijos buvo griežtos: jeigu puristai peržengs labai aiškiai šviečiančią geltoną apsaugos liniją, šauti paralyžiuojančiais be įspėjimo. Mat koncerno kantrybė galutinai trūko, kai dar rengiantis konferencijai vienas piketuotojas prie viešbučio šoko po Prancūzijos delegacijos apsaugos kortežo mašinomis, ir, žinoma, buvo sutrintas į kruviną varškę. Puristams simpatizuojanti spauda pragydo antraštėmis "Genetikai ir vėl žudo!", priversdami netgi "Wall Street Journal" suabejoti, ar tokio lygio renginiui tikrai pakanka koncerno turimų apsaugos resursų...

"Kad jie visi išdvėstų!", - mintyse keikėsi Polas Karanskis, kurį jau vėmti vertė stebimojo piketuotojo veidas: išpurtes, netaisyklingas, žibančiomis akimis bei prasižiojančia burna su matomu dantų trūkumu, skanduojančia eilini šūkį. "Šitas tikrai radikalas", - kelintą sykį darė tą pačią, visiškai akivaizdžią išvadą. - "Jeigu būtų apynormalis, bent dantis susitvarkytų. Tpfu, ir kaip su tokiais moterys bučiuojasi!", - pasibjaurėjo. O juk laukė dar ilgos budėjimo valandos. Deja, ir vėliau ne poilsis baltoje patalynėje - tik pominkštis gultas, mat visa "Antrogeno" saugos tarnyba konferencijos metu privalėjo likti būstinėje. Laukiama buvo bet kokių, net nekonkretizuotų netikėtumų: puristų išradingumas jau buvo tapęs priežodžiu.

"Tačiau vis tiek vakare nusigersiu. Iki žemės graibymo!", - pažadėjo sau Polas. - "Kitaip neištversiu. Dievas mato, neištversiu!" Skaičius, rodantis pamainos pabaigą, iš trijų tingiai pasikeitė į du.

Tik staiga piketuotojai sustingo pražiotomis gerklėmis. Polas nepamatė, bet tarsi nugara pajuto, jog TEN kažkas įvyko. Kažkas, kas privertė žmones kelti rankas prie akių, gūžtis ir stingti.

I. BRIAUNOMIS

1.

Tuščio baro tylą drumstė tik tylus kondicionieriaus alsavimas ir kažką kampe blerbenantis tele arba holo vizorius. Nors viešų informacijos skleidimo įrenginių poreikis žymiai sumažėjo įsivyravus cerebriniams komunikatoriams - dvyniams - tačiau televizija, nors ir daugelio pakrikštyta "atgyvena", išliko. Sociologams šį reiškinį paaiškinti buvo nesunku. Mat ir televizija, ir radijas vis dar buvo reikalingi kai kurioms visuomenės grupėms: puristams bei kitiems, daugiausia garbaus amžiaus žmonėms, neturintiems dvynių. Na, o psichologai atkreipdavo dėmesį, kad žiūrėjimas per dvynį, tiesiai kažkuriame akipločio kampe, negalėjo leisti patirti tą bendrumo, o jeigu grubiau - pirmąsį sėkmingai medžiojančios bandos jausmą, kai, tarkime, kamuolys suvirpindavo krepšinio tinklę arba katčerio pirštinę - na ir kas, kad hologramoje ar ekrane!

Barmenas, dar visai jaunas rudaplaukis vaikinukas, po žalsvais marškinėliais slepiantis neprastai užpumpuotus raumenis, šluostė stiklus. Vienintelė lankytoja - jauna moteris, sėdinti prie baro, pasitaisė suknelės petnešėlę, siurbtelėjo iš taurės ir apsidairė. Moters rankos judesys norom nenorom atkreipė barmeno akis į iškirptę, slėpusią tą patį, ką ten slepia visos moterys. Pastebėjusi žvilgsnį, sustingdžiusį akimirkai net barmeno pašluostę, įnarintą į taurę, ji demonstratyviai papūtė lūpas ir vertinančiai nužvelgė jaunuolį: "Hmm... Jis jaunas - septyniolikinis? Raumenys gal ir tikri, ne injekciniai... Veidas taip pat ne bukas. Vasarą uždariaujantis mokinukas?", - pagalvojo ir mostelėjo. Vaikinukas prišoko it spirtas:

- Ko pageidausite, mem? - mandagiai išsišiepė.

Ji dėbtelėjo į nežinia kelių rasių mišinį ženklinantį jaunuolio veidą ir dusloku, tarsi prarūkytu balsu, paklausė:

- Ar tu - puristas?

Padavėjas šyptelėjo lūpų kampučiu:

- Ne, mem. Bet juos suprantu, - atsakė mandagiai, - mūsų baro administracija vienodai...

- Tikrai? - pašaipiai nutraukė ji. - Ir ką tu supranti?

- Suprantu, kad jie turi savitą požiūrį į pasaulį.

- Hmmm... Savitą... - nutęsė ji. - Pavyzdžiui?

- Pavyzdžiui, jie tiki, kad bet koks žmogaus kūnas yra tobulas ir gražus.

- O tu tuo netiki?

- Žinoma, ne! - jis net šūktelėjo. - Juk kūnas serga, pagaliau, sensta...

- Ir kas iš to? - nerimo moteris.

- Tai rodo, kad mūsų kūnas yra netobulas. "Nejaugi ji to nesupranta?", - nustebo mintyse.

- O koks, tavo manymu, turėtų būti tobulas kūnas?

- Na...

- Gražus? - tempė žodį po žodžio moteris.

- Kad ir gražus, - jis linktelėjo. - Juk kiekvienas nori būti gražus, - priminė.

- Aha, sakai gražus... - pašnekovė paslaptinai nusišypsojo. - Duok ranką! - paliepė.

Vaikinukas nustebo, bet delną ištiesė. Staiga moteris ją stvėrė su nemoteriška jėga ir įgrūdo sau į iškirptę, tiesiai ant krūties. Vaikinukas iš nuostabos net išsižiojo.

- Ir kaip, patinka? - ji suokalbiškai prisimerkė ir kryptelėjo elegantiškai kirptą galvą.

- Emmm... Aha, - suvapėjo šis rausdamas.

- Drąsiau, - paragino, - pačiupinėk spenelį. Jauti?

- Taip... - barmenas kvailokai šypsojosi, moteris juntamai įsitempė.

- Mielas, ar ne?

- Emhm...

- Norėtum, kad ir tavo mergaitė tokias turėtų, ar ne? - šyptelėjo ji, prisitraukdama arčiau ir žvelgdama tiesiai į akis.

- A... Taip... - prisipažino jis.

- Juk graži mano krūtinė, ar ne?

Barmenas tik linksėjo, rydamas seiles.

- O dabar pasakyk, - sušnibždėjo ji, tarsi replėmis suspaudusi ranką, kad vaikinukui net šmėstelėjo mintis: "jos rankos - su implantais?", - ši krūtinė: tikra ar dirbtinė?

- Oh... - jaunuolis visai sutriko, reiklios rudos moters akys jį gręžte gręžė, delne maloniai ilsėjosi

krūties apvalumas, o ten, žemiau...

- Na, pamėgink, bent spēk, - ji vėl šypsojosi.

"Ji graži, ji velniškai graži... Kažkur matyta...", - beviltiškai kapanodamasis magnetizuojančiame žvilgsnyje mintijo vaikinukas. - "Tik ko ji iš manęs nori? Ko?! Ji kažko vėl lyg ir klausė?"

- Suprantu, sunku, - moteris linktelėjo, o laisva ranka ryžtingai nusmaukė suknelės bei liemenėlės petnešėlę, išlaisvindama kitą krūtį, kuri, netekusi formą palaikančio aksesuaro, nukaro.

- Oi... - aiktelėjo barmenas, dabar jau užmiršęs ir apie prakaituojančius delnus, tik spoksodamas į naują netikėtumą.

- Ar žinai, nuo ko taip nutinka? - vėl paklausė moteris.

- Eeee... liga? - vaikinuko minoje atsirado kažkas panašaus į užuojautą.

- Ne, - ji staiga plačiai nusišypsojo, - taip atsitinka moterims, kurios pačios maitina savo vaikus. Ar tave mama taip maitino?

- Maitino? - blaivus jaunuolio protas vėl taikėsi grįžti. - Ne, - jis palingavo galvą, - Nors... nežinau, - prisipažino.

- Bet dabar nebegražiai atrodo, ar ne? - atleisdama delno gniaužtus klustelėjo ji.

- Ne... Kodėl... Emmm... - jis pats pažvelgė į tą keistą moterį.

- Pala, - ji švelniai atstūmė barmeno delną, bet rankos nepaleido, - meluoti man nereikia. Sakyk atvirai, juk negražiai?

Jaunuolis linktelėjo.

- Tai va... - ji žvilgtelėjo į vaikino vardą ant kortelės, - Tomai, o juk nuo gilios senovės ir netgi iki šiol daugelyje pasaulio kraštų, tokia krūtinė būtų laikoma gražia - nes ji atliko savo paskirtį, ji maitino kūdikį. Kūdikį, kuris pratęs mane ir mano vyriškio gyvybę. Argi tai ir nėra tikrasis grožis? Ne, aš tikrai nenoriu neigti, kad negražu ir iškili, mergaitiška krūtinė. Tiesiog... Viskam yra savas laikas: laikas būti mergaite, laikas būti moterimi, mama, laikas pasenti. Tad kai suvoksi, kad ir TAI gali būti gražu, ir kad PIRMIAUSIA gražu yra tai, kas TIKRA, kas NATŪRALU, tada galėsi sakyti, kad supranti puristus...

"Ji ką, pamokslininkė?", - nusistebėjo vaikinukas.

- Tačiau dabar jūs skubate. Skubate tobulėti visais, net ir prigimčiai priešingais būdais. Nepamiršk - gamta mus tobulino milijonus metų, o jūs, - ji pastebėjo, kad iš karto vaikinuką tarsį permetė į kitą barikadų pusę, tačiau nusprendė, kad taip bus įtaigiau, - norite išstobulėti į nežinia ką per keletą šimtmečių. Tai negali baigtis geruoju, supranti? Gamta to neatleis.

Jis linktelėjo, bet moteris dar tęsė:

- Ir galbūt ateis diena, kai tu pajusi, kad visa ta apgaulė, kurią tave skatina kišti į kūną ir vadina savęs tobulinimu, iš tiesų žudo. Žudo tave kaip unikalų ir nepakartojamą, vienintelį tokį visoje visatoje milijonais protėvių kartų išaugintą, išstobulintą TOMĄ, keisdama jį į manipuluotą - perkonstruotą - peraugintą šios dienos serijinės gamybos produktą... Tai tiek minčių, - vėl šyptelėjo ji, užsismaukdama petnešėles ir pasitaisydama plaukus. - Ačiū už kokteilį, barmene, - dar tarė, mesdama ant prekystalio keletą monetų.

Ji nuėjo neatsigręždama. Barmenas vis dar vadavosi iš nuostabos, kažką murmeldamas. Moteris ištiesė ranką siekdama durų rankenos. "Taigi čia...", - atitoko vaikinukas.

- Palaukit! - šūktelėjo jis, statydamas stiklą ir lėkdamas iš už baro.

Ji atsigręžė. Vaikinukas sustojo priešais ir, giliai alsuodamas, ištarė:

- Juk jūs... Jūs Reb.. Rebeka...

- Redžins, - pabaigė ji, nusišypsodama. - Sudie, Tomai, - atsisveikino, verdama duris.

Barmenas dar truputį pastovėjo, akimis nulydėdamas moters siluetą, kraipomą patamsinto stiklo, su sidabruotu užrašu "Jaukus kampas". "Velniai rautų, kokia ji graži...", - vėl sumurmėjo pats sau, sliūkindamas atgal. - "O jeigu būtų tuo metu kiti klientai įję?!", - staiga pasibaisėjo.

- Mama, mamyte! - durys dar nespėjo užsiverti, o Ruta, metusi į šalį įvairiaspalvius pieštukus, jau paknopstomis lėkė per koridorių. Aleksandro darbo kambario durys nervingai trinktelėjo.

- Tsss, mažute, tyliau... - sušnibždėjo Rebeka, gaudydama dukrytę į glėbį, - tėtis juk dirba.

- Mama, mama, aš nupiešiau... Aš nupiešiau tėtį! - jau kiek tyliau šūktelėjo vaikas. - Nori, parodysiu?

- Žinoma noriu, - atsakė ji ir, vos spėjusi pakabinti rankinę, turėjo leistis tempiama už rankos prie paskleistų lapų.

- Va! - Ruta ištraukė piešinį.

Ji aiktelėjo - iš popieriaus žvelgė pakankamai taisyklingai nupieštas Aliaus veidas - akcentuoti tankūs

antakiai, išsišovę skruostikauliai, smakro duobutė. Ir vėl? Abejonių neliko - viduje užvirė, bet Rebeka susivaldė ir nusišypsojo:

- Labai gražu! - ištarė, suveldama Rutos plaukus, - o dabar einam žiūrėti, ką aš tau parnešiau!
- Ir tėčiui patiko! - dar spėjo pasigirti dabar jau mamos tempiama dukra.

Naktinė lemputė, spindinti po žydromis žvaigždutėmis nusėtu gaubtu, visai prigeso. Tai reiškė, kad vaikas jau beveik miega - neblogas palengvinimas nepastabiems tėveliams. O jeigu vaikelis bent sujudėtų, lemputė tuoj pat įsižiebtų, o lovelė imtų sūpuotis migdymo rimtu - taip, kaip paskaičiuoja gudrusis mikroprocesorius.

- Ir gyveno jie ilgai ir laimingai... - Rebeka pašnibždomis baigė pasaką, mintyse maldaudama, kad Ruta nepabustų ir vėl, mirksėdama plačiai atmerktomis akimis, tarsi jau būtų miegojusi kiaurą parą, pareikštų:

- O dabar apie kiškius!

Vis dėlto, pradėjus tvarkytis virtuvėje kiekvieną įrankį norėjosi trenkti į stalčių taip, kad net spintelė suvirpėtų. Alius taip ir neišlindo iš savo irštvos, net pasisveikinti. Ką jis ten - naują operos teatrą kuria? Ne... Jis puikiai nujaučia, apie ką laukia pokalbis, todėl slepiasi! "Palauksiu, ateis jis man į virtuvę... Kaip teisme viską išklos..." Nuo piktų minčių viesulo ji atitoko tik tada, kai puodo dangtis šoktelėjo ir makaronai pamėgino išlipti laukan. Aiktelėjusi ji puolė mažinti karštį, šluostyti. Po to pasisuko link margaspalvių indelių, kurių kiekvienas dangtelis slėpė kitokį kvapą ir, kai visa pasinėrė į maisto gaminimo procesą, pajuto, kad piktumas ir vėl lyg ir traukiasi, šįsyk nuvytas nosį kutenančių aromatų. Pagaliau lėkštės jau garavo ant stalo. Alius nesirodė - o juk turėjo girdėti. Ką jis čia demonstruoja?

Ji čiupo komunikatorių, surinko vyro kodą ir išpylė:

- Alio alio, mano brangusis sutuoktinai, jeigu teiksiesi ateiti prie stalo, galbūt dar rasi neatšalusią spagečių... - ir sėdo prie lėkštės. Tačiau maistas nelindo, šakutė slydo nuo šaukšto ir persekiojo visokios kitokios nesėkmės. Sudundėjo laiptai. "Galėtų ir tyliau, vaikas gi miega", - susiraukė ji. Alius priėjo, šyptelėjo, demonstratyviai sviedė ant stalo "Daily Digest" lakštą ir prisitraukė kėdę. Rebekai kąsnis užstrigo burnoje: mat vos mestelėjus žvilgsnį, ji pamatė savo nuotrauką ir didžiules raudonas raides: "Puristai kitaip", o žemiau - kiek mažesnėmis raidėmis: "Progreso stabdžių ideologų gundymo menas". Alius tuo tarpu taršė spagečius, apsimesdamas, kad jam niekas nerūpi. Ji pasisiekė lakštą, palietė antraštę ir įniko į įsižiebusį tekstą.

"Daugeliui mūsų puristai asocijuojasi su gyvenimo nuskriaustais žmonėmis, kurie savo trūkumus nori paversti deklaruotais privalumais. Atrodytų, tik taip galima paaiškinti jų neigiamą požiūrį į genų ir plastinę inžineriją, dvynius ir kitus modernius saviformos būdus. Tačiau net tarp radikaliausių judėjimo atstovų galima rasti veidų, kurie neerzins akivaizdžia asimetrija, grublėta oda ar dantų juoduliais. Susipažinkite - Rebeka Redžins, viena iš garsiausių radikaliojo purizmo grupės "Kalvinistai" atstovių. Nustebsite, bet ji tikrai graži! Jos seksualumas vos telpa senamadiškoje liemenėlėje. Jos akys dega aistra ir idealais. Ir netgi tai gali būti panaudota, kad jūs prisijungtumėte prie žmonių, propaguojančių viduramžius. Štai ką mums papasakojo 26-osios aveniu baro "Jaukus kampas" barmenas Tomas..."

Ji prikando lūpą. "Aš tą snarglių..."

- Gražu, ar ne, - Alius sarkastiškai šyptelėjo, iškėlęs šakutę, apvyniotą kečiupuotais makaronais.

- Tokie nekalti naujų pasekėjų gundymo metodai... - samprotavo tarsi pats sau. - O kodėl gi ne? Viskas su pavyzdžiais, jaudina ir gerai įsimena.

- Tai ir viskas, ką norėjai pasakyti? - ji pastūmė lakštą į šoną.

Alius numetė šakutę ir blykstelėjo akimis:

- Iš tiesų, tai ir viskas, ką nori tau pasakyti tavo vyras, kai tu mojuoji papais prieš besiseilėjančius mažvaikius. Tik tiek.

- Ką gi, - ji prisiversdama nusišypsojo, - tada ir aš kai ką norėčiau pasakyti... Savo vyrui, - jos balsas išdavikiškai virptelėjo, prieš paklausiant ir apkaltinant svarbiausiu:

- Kada Rutai daryta genetinė modifikacija?

- Kaip... Ką?! - Alius net šoktelėjo.

- Aš klausiu, - ji susiraukė, - kada Rutai padarei genetinę modifikaciją?
- Kokią modifikaciją? Ką tu čia?.. "kliedi", - norėjo pridėti, bet nutylėjo.
Ji išsitraukė iš kišenėlės sulankstytą dukros piešinį, jį labai kruopščiai ištiesino, vos slėpdama pirštų virpėjimą, ir tarė:
- Taip piešia ketverių metų vaikas.
Alius susiraukė, bet tik murmtelėjo:
- Na...
- Aliau, mes juk seniai tarėmės. Kadangi mūsų pasaulėžiūros šiek tiek skiriasi, kiekvieną klausimą dėl Rutos ateities sprendžiame kartu. Tai nebegalioja? - ji vos tramdė ašaras. Pykčio beveik neliko - tik nuoskauda...
- Galioja... - jis niūriai linktelėjo, - tačiau... Beke, - jis pažvelgė tiesiai į akis, - suvok tu vieną dalyką - visi tavo purizmai - tik žaidimas. O aplinkui verda tikras ir žiaurus gyvenimas. Ruta tuoj eis į mokyklą. Ar žinai, kad ten ji susidurs su vaikais, kuriems tėvai priperka kalnus gabumų? Ar žinai, kad ji turės jaustis atsilikėle?..
- Ji neis į paprastą mokyklą! - šūktelėjo ji. - Ji eis į mokyklą, kur mokosi tikrų žmonių tikri vaikai!
- Po šimts, žmonele, - suniurzgė Alius, - nejaugi nesupranti, kad puristai ir jų auklėjimas - gražu, bet marginalu? Pagaliau, leisk vaikui sulaukti pilnametystės, kad ji pati galėtų savarankiškai pasirinkti, kokią ideologiją išpažinti! Jeigu tave ten nutempė tėvai, tai nereiškia, kad tu tą patį gali daryti su savo vaiku!
- Į bendrąją mokyklą Ruta neis! - ji bandė suteikti balsui geležinį griežtumą, bet sekėsi sunkiai.
- Aha, tai dabar jau tu vienasmeniškai nuspręsi, ar ne? - vyptelėjo Alius. - Taip, aš padariau Rutai nedidelę genetinę modifikaciją. Žinojau, kad tave tai supykdytų, nuslėpiau, tikėjausi, kad TAI pasireikš vėliau. Prisipažįstu, aš tai padariau. Bet... Neprisipažįstu, kad padariau blogai. Jos modifikacija - tai padidinti gabumai menams ir sustiprinta empatija. Jeigu manai, kad tai blogai - na, tada net nežinau, kas yra gerai... - jis liūdnai žvilgtelėjo į žmoną. - Velniai rautų, juk aš genetinę modifikaciją parinkau taip, kad ji mažiausiai kirstųsi su tavo idealais! - prisivertė nusišypsoti. - Nejaugi tau nepatiks, kad ji jaus daugiau užuojautos ir atsakomybės už kitus, be to - lengvai išmoks piešti, rašyti?

Ji klausėsi išplėtusi akis, viduje susigrūmė aibė prieštarų emocijų - mat viena pusė suvokė, kad vyras - bent iš dalies teisus, o kita...
- Aliau... - staiga sukūtkčiojo ji. - Bet juk tai - vis tiek negerai. Tai netikra! Empatija turėtų atsirasti iš tinkamo auklėjimo, o jeigu nelemta mėgti meno - čia nieko nepadarysi, tai nelemta!
- Lemta - nelemta, Beke, apsidairyk! Aš tavęs tik prašau - apsidairyk ir blaivesniu žvilgsniu įvertink savo draugus puristus. Jie juokingi ir... pavojingi! Ar maža žmonijos istorijoje atvejų, kai vardan kažkokių lemties dėsnių buvo perrašoma istorija? Ar tu įsivaizduoji, kas būtų, jeigu tavo puristams kas nors staiga suteiktų valdžią? Juk jus dabar pašiepia tik bulvarinė spauda, visi kiti žiūri atlaidžiai. O puristai - ar jie žiūri atlaidžiai? Ne! Jie kaltina, smerkia, grasina gamtos ir Dievo teismais, nesuvokdami, kad techninis progresas - irgi evoliucija. Irgi NATŪRALU. Beke, tai man baisu.
Supranti - BAISU! - jis atsistojo ir susidėjo rankas ant krūtinės.
- Aliau, tu nesupranti... - vėl sukūtkčiojo ji. - Tu ir manęs nebesupranti! Tu nieko nebesupranti! - Rebeka pašoko.
- Man rodo, aš per gerai suprantu... - jis žengė artyn.
- Ne! - ji atšoko. - Ne, tu nesupranti, - papurtė galvą. - Ir nenori suprasti.
- Beke... - ištarė jis labai švelniai.
Ji žvilgtelėjo į vyrą - jo mėlynas akis, vos pliktelėjusią kaktą. Tada puolė ir įsikniaubė. Tarsi mažas vaikas.

2.

"Ir kodėl aš einu namo tolimiausiu keliu?", - nusistebėjo ji, pažvelgusi į pustuštę gatvę. Apvalinas taksi automobilis tingiai pradūzgė pro šalį ir sustojo už keliolikos metrų. Pakilus durims iš jo išlipo du vyrai ilgais rudais paltais. Atrodė tarsi dvyniai: plačiapečiai, didžiagalviai, šiaudų spalvos plaukais. Net ir nuvažiavus automobiliui jie niekur nėjo, tik stovėjo ir dairėsi - lėtai, vos ne mechaniškai.

Ji stabtelėjo ir pasisuko į vitriną. Viską gožiantis šokolado kvapas susiliejo su šviesų žaisme ant margaspalvių blizgančių dėžučių, bet saldumynai jos nedomino, nebent Rutai ką nors nupirktų... Tačiau dabar ne pirkiniai galvoje - ji norėjo geriau apžiūrėti tuos du tipus, o vitrinos veidrodis tam puikiai tiko.

Vyrų žvilgsniai susmigo į jos pakaušį. Pajuto beveik fiziškai. Jie abu pajudėjo tą pačią akimirką, visiškai vienodu žingsniu - tarsi tvora su kojom. Jos galvoje blykstelėjo pavojaus signalas: "BĖGTI!", bet tuoj pat atsirado kitos mintys: "Aš esu niekuo nenušikaltusi padori pilietė. Man nėra dėl ko bėgti. Jeigu bėgsiu - mane kaip tik gali palaikyti nusikaltėle." Šiurpdama liko stovėti žvelgdama į veidrodyje artėjančių vyrų atvaizdus. Pagaliau jie sustojo. Per metro atstumą. Dabar ji galėjo pamatyti ir dideles, plieno melsvumo akis. "Ar jie kalbės irgi kartu?", - dar spėjo savęs paklausti.

- Jūs esate Rebeka Redžins, - bejausmiu balsu konstatavo dešinysis.

Ji atsisuko, keldama žvilgsnį - mat vyrai buvo aukštesni visa galva.

- Taip. Su kuo turiu garbės? - pasiteiravo.

- Federalinių tyrimų biuro kovos su neigiamais visuomenės reiškiniais skyriaus agentas Raitas ir agentas Leftas. Prašau ištiesti ranką.

- Ką? - nustebo ji.

- Prašau ištiesti ranką, - pakartojo it automatas.

- Kodėl?

- Pagal Džensferio - Bako bilį.

- Ką? Kokį bilį? - nustebo ji.

- Pagal Džensferio - Bako bilį, - atsakė agentas, - visi puristai privalo būti genetiškai modifikuoti pašalinant deviacinius anti-visuomeninius nusiteikimus.

- Ką? - ji nepatikėjo ausimis.

Tuo tarpu kairysis jai sučiupo už peties - tarsi metaliniais gniaužtais surakino.

- Prašau ištiesti ranką! - vėl pakartojo dešinysis.

- Jūs... Neturite teisės! - ji mėgino žingtelėti atgal, bet sugriebtas petys to padaryti neleido.

- Pagal Džensferio - Bako bilį mes turime teisę pavartoti fizinę prievartą nesutinkančio bendradarbiauti subjekto atžvilgiu. Prašau ištiesti ranką.

- Ne! - šūktelėjo ji ir suėmė stipriai rankas už nugaros.

- Rebeka Redžins, ar jūs atsisakote bendradarbiauti?

- Taip! Atsisakau! Reikalauju advokato! - užriko, mėgindama išlaisvinti petį.

- Pagal Džensferio - Bako bilį teisinės gynybos taikymas nenumatomas. Agente Leftai, veikite.

Jos spyris atsimušė tarsi į uolą - o juk kirto tarpkojin! Kairysis, net nesureagavęs, ištiesė kitą ranką, išplėšė jos dešinę. Ji rangėsi tarsi į krantą išmestas ungyrys, bet petis ir ranka buvo taip sugriebti, kad neliktų jokių vilčių. Dešinysis tuo tarpu išsitraukė nediduką rudą lagaminėlį, spragtelėjo užraktu ir iš raudono aksomo apšodų išėmė blizgantį vamzdelį. Mažyčiame rezervuare bangavo keičiantis spalvą skystis, blizgėjo injektoriaus galvutės metalas...

- Gelbėkit! - suriko ji. - Padėkit!

Agento ranka nenusakomai lėtai artino vamzdelį prie pulsuojančios venos. Ji dar kartą truktelėjo ranką, bet bevaisiai. Šaltas metalas palietė odą.

- NE!!! - sukliko ji iš visų jėgų.

- Beke, kas tau? - Alius laikė jos ranką, kita prispaudęs petį. Ji apsidairė paklaikusiomis akimis - vėjas bangavo užuolaidą, makabriškai kraipančią ant sienų krentančius šešėlius, spingsojo Mėnulio akis... "Sapnas..." - galiausiai atitoko. Susirūpinęs vyro žvilgsnis prašė paaiškinimo ir ji išlemeno:

- Košmaras...

- Tu blaškeisi, šūkalojai kažką - mėginau nuraminti, - paaiškino jis, paleisdamas ranką, - ir staiga kad suklykei. Man plaukai vos nenušokinėjo! - šyptelėjo. - Ką tu sapnavai?
- Mane... - ji sunkiai nurijo seiles. - Mane norėjo modifikuoti. Pagal... Džensferio - Bako bilį.
- Kokį? - nustebo jis.
- Jie kartojo, jie visą laiką kartojo... - sumurmėjo Rebeka.
- Sapnas tai, sapnas, - Alius švelniai pabučiavo į kaktą. - Nėra jokių... Džeisonų Bliakų bilio. Nusiramink. Prisisapnavo...
- Aha, - sutiko ir ji, apsikabindama vyrą, - kaip gerai, kad tu čia... - sušnibždėjo.
- Mik, - ištarė jis, tvirtai priglausdamas.

Bet miegas nebegrįžo. Ji gulėjo atmerktomis akimis, o naktis tarsi užstrigo už langų - atrodė, jog minutės vos rėplioja, tarsi jos kačiukas, išgelbėtas iš šaldytuvo - sustiręs, paklaikusiai varstantis akutėmis viską aplinkui. O, kaip ji atkeršijo broliui už tai - iki šiol saldu! Mėgstamiausią mašinos modeliuką - į baseinėlį, ir dar prislėgė akmeniui! Rado tik rudeni, kai vandenį išleido... "Beke, sugebėjimas atleisti - didžiausia Dievo dovana, galinti pakeisti pasaulį!", - ausyse nuskambėjo mamos balsas. - "Dievas mus moko mylėti, o ne neapkęsti, kerštas - tai ta pati neapykanta, tik dar baisesnė, atnešanti dar daugiau kančios, negu patyrei tu, o kuo daugiau žmonių kenčia, tuo blogiau visiems...", - atsiminė šią vaikui gana sudėtingą samprotavimų grandinę. Paauglė ji dažnai savęs klausdavo - "o ką tie visi, juk pirmiausia bloga man!", bet, kai to paties paklausė per sekmadieninius Biblijos skaitymus, tėvas nužvelgė taip, kad, rodės, ji tuoj prasmegs kiaurai grindis. Kai jis pamatė, kad dukra suprato, jog pasakė kažką labai blogo, pasitaisė akinius ir ištarė: "Daugiau niekada taip nesakyk", - bet nieko ir nepaaiškino. Taip dažnai nutikdavo - tėvai sakydavo daug, bet aiškindavo mažai. Gal tikėjosi, kad ji pati ras atsakymus? O kaip bus su Ruta? Kaip jai reiks paaiškinti, kodėl kiti vaikai moka ir dainuoti, ir piešti, ir skaičiuoti? Kodėl Alius nesupranta, kad Ruta tiesiog NEGALĖS eiti į normalią mokyklą? O gal jis tikisi, kad aš nusileisiu ir dėl tolimesnių modifikacijų? Na, jau ne... Ir taip ji per daug nuolaidžiauja. Kur dingsta namie jos ryžtas, kandumas ir pyktis? Alius tarsi kempinė sugeba viską sugerti ir staiga ji nebemoka pykti, suabejoja savo teisumu, tik pajunta, kad nori glaustis, kad tai taip PAPRASTA - tik glaustis ir nieko nebesvarstyti. Pasaulis tampa saugiu, jaukiu ir patikimu. Bet iš kur tas sapno Džensferio - Bako bilis? O gal tai iš aukščiau siunčiamas signalas, kad laikas pabusti? Šiandien juos puola bulvarinė spauda, o rytoj - jau ir vyriausybė? Kodėl gi ne, juk vyriausybei patinka bulvarinė spauda: ji maitina žmogų niekniekais, stimuliuodama pačius primityviausius instinktus ir nelieka laiko pagalvoti apie kitką. Malonumo! Daugiau malonumo! Visada daugiau malonumo! Nematykite, kad žmonės degradoja - juk degradoja maloniai; nematyk, kad miršta gamta, juk praleisi malonumui skirtą laiką...

"Ne, apie tai būtinai reikia pasišnekėti rytoj", - jau tvirtai nusprendė ji. "Gal broliai irgi kažką panašaus jaučia?"

3.

Trys vyrai, bėgte atlėkę koridoriumi, sustojo prie durų. Vienas iš jų - gerokai siauresnio rėmo nei kiti du, pastukseno duris kumščiu ir užriko:

- Karanski, tuoj pat atidarykite!
 - Jis sako, kad emm... nešdintumėmės, sere, - murmtelėjo vienas iš galiūnų.
 - Bertai, sakei gi, kad jo dvynys išjungtas! - nustebo vyras, pavadintas seru.
 - Buvo, - linktelėjo šis, - tačiau dabar vėl įjungė. Matyt, beldimą išgirdęs.
 - Karanski, jeigu tuoj pat neatidarysite durų, būsite atleistas šią akimirką! - pasilenkęs arčiau durų vėl garsiai pagrasino pirmasis.
 - Sere... Ne, gal aš geriau jums atsakymą persiųsiu, - sutriko Bertas.
- Po akimirkos "seras" paraudo.
- Tu čia nebedirbi, girdi, kalės vaike? - užbliovė. - Nebedirbi! Dėjau aš ant tavo ypatingų savybių, nepakeičiamų žmonių pilni krematoriumai! Kvieskite policiją - gali išgabenti nors ir grabe! - šūktelėjo jau atsisukęs į kitus du.
 - Bet sere... - atsargiai paprieštaravo antrasis. - Jūs gi negalite atleisti Karanskio. Čia vadovybės reikalas!
 - Aš tau, beždžionžmogi, parodysiu, kas ką gali, - vėl užsiputojo seras, - lėksi ir tu iš paskos!
 - Atsiprašau, - nutraukė jo tiradą Bertas, - bet Fredis teisus, mes neturime teisės kreiptis į policiją, kol to nepatvirtino bent jau saugos tarnybos direktorius. Instrukcijos Nr. R-45.
 - Aš pats irgi moku skaityti instrukcijas, ožy! - nerimo mažasis.
 - Senio Berto dar niekas nevadino ožiu, - susiraukė pirmasis. Jo tankūs antakiai, kontrastuojantys su plika galva, susijungė į vieną kiek per daug išskėstą "v" raidę.
 - Okei okei, atsiprašau, - numojo ranka seras, - bet Bertas žingtelėjo į priekį ir čiupo jį už atlapų. Vyrukas apsaugininko rankose sumataravo kaip skudurėlis.
 - Tai ką, manai, kad jeigu tau paskirta kontroliuoti personalą, gali čia plūstis kaip patinkamas? Manai, mes nežinome kas ką veikia ir kieno kokios galios, a, žiurksnuki? - mandagius "serus" tarsi vėjukas nupūtė. Fredis tarsi nieko nevyktų susikryžiuo rankas ant krūtinės ir ėmė švilpauti smagiai melodiją.
 - Karanski, gali atidaryti! - šūktelėjo Bertas. - Mes tą šliužą pričiupome - metas atsiskaityti!
 - Vyrai! - sucypė "seras"...
 - Aha, dabar jau vyrai! - išsišiepė džiūgaudamas Bertas ir vėl užriaumojo:
 - Karanski, mano rankos ne pakabos, staigiau!

Durys atsivėrė. Fredis ir Bertas, nešinas "seru", sugriuvo į vidų. Juos pasitiko neaukštas tvirtai sudėtas siauraakis, bet baltapūkis Polas Karanskis. Tie, kas žinojo Polo atsiradimo pasaulyje istoriją - nesistebėjo. Mat kai jo motina, gražuolė blondinė Leticija Karanskis sužinojo, kad nuo vieno iš daugelio meilužių - lyg tyčia, kino - kažkaip, peršokęs tobuliausius kontracepcijos barjerus, pasigamino vaikas ir, baisiausia, jame dominuos mongoloidiškas genotipas, ji sugebėjo įkalbinti kitą meilužį, kad jis duotų pinigų kūdikio genų korekcijai, nes dar vieno aborto jos organizmas būtų nebepakėlęs. Turint omenyje, kad visa tai vyko tada, prieš dvidešimt devynerius metus, kai žaidimai su genais žengė pirmuosius rimtus žingsnius ir kainavo kosmines sumas, nežinia, koku būdu Leticija sugebėjo motyvuoti poreikį - bet moterys juk sugeba. Deja, eksperimentas pavyko tik iš dalies - plaukus Polas gavo šviesius, tačiau skruostikauliai...

- Aha, paukštelis, - nedraugiškai išsišiepė jis, akys dar labiau susiaurėjo, suteikdamos veidui keisto žiaurumo išraišką. "Seras", grubiai nutėkštas į kėdę, tik šaudė žvilgsniu šen bei ten, aiškiai persigandęs.
- Taigi, - Polas trekstelėjo sunertas rankas, - dabar mes ir išsiaiškinsime, kas mus įskundė... "Seras" susigūžė. Muštis jis nemokėjo - o šitie apsaugos avinai dažnai pripažindavo tik kumščiu kalbą. Pradžioje jis juos laikė savo rankose apsimestiniu draugiškumu - kas papasakos geriausią anekdotą, kai nuobodu? Žinoma, Filipas! Jis, aišku, vadovybės žiurkė, bet bent jau nesipučia ir moka kalbėti be daug protingų žodžių. Vėliau, kai jo galvoje radosi vis daugiau informacijos apie apsaugininkų komandą, efektyviau nei draugystė ėmė veikti elementarus šantažas - viena užuomina, kad kai kas gali būti pasakyta kai kur, ir visi vėl šypsodamiesi spaudžia rankas: Filipas juk neišduos draugų, Filipas gaus savo "dalį" nuo įvairių sandorių - sandorėlių. Bet šįsyk Filipas prašovė - mat, norėdamas kiek didesnės dalies už kitą nelabai švarų darbelį, jis įskundė šią trijulę:

Polą, Bertą ir Fredį, tačiau personalo šefas nebuvo toks diskretiškas, kaip tikėjosi Filipas - jis pasikvietė vaikus ir pagrasino jiems, nepamiršdamas priminti, kaip atitekėjo informacija... Trijulė, žinoma, supyko ir parengė mažičius elementarius spąstelius...

- Na, tai ką pasakysi? - Polo balsas šiek tiek gergždė. Nelabai maloniai.

Filipas nuleido galvą: "Apsimesiu nuolankiu", - nusprendė, o prie progos... Jis jau pasitikrino - dvynys ekranuojamas, šis kambarėlis - ne paprastas...

- Čiulbėk, čiulbėk, paukšteli, - išsišiepė Fredis, - turi gi gražų balselį!

- Aš... - pradėjo Filipas. - Aš... Daugiau taip nedarysiu, - murmtelėjo.

- Jis nedarys, - sugergždė Polas. - Vyrai, girdėjote - jis daugiau taip nedarys! - šūktelėjo. - Nuoširdu, kad mane kur per užpakalį!

- O! Nebloga idėja! - pasigavo Bertas.

"Jie ką, gėjai?!", - supanikavo Filipas. - "Štai kodėl visada kartu! Mama, mamyte!"

- Ne! Tik ne tai! - sucipo jis, vyrų veidų išraiškose rasdamas jau ne tik grėsmę, bet ir šlykštų gašlumą. - Aš galiu atiduoti! Atiduoti visą savo dalį! Dabar pat!

- Oho, - krenkštelėjo Fredis, - o apie kurią dalį jis murma?

- Vyrai, nereikia... - gailiai sumekeno Filipas. - Aš ne toks, jums nebus jokio malonumo!

- Ūūūū, paukštukas jau prabilo apie malonumą! - ūktelėjo Bertas. - Supratingas, kad man trys iš karto!

"Trys!? Jis pasakė - trys!?", - Filipo mintys visai pakriko. - "O, Viešpatie!"

- Aš žinau, žinau, kas iš būrio teikia informaciją vadams! Žinau! - suklykė jis, mesdamas paskutinį kozirį.

Polas vos sutramdė džiaugsmingą išraišką - štai ko jiems ir reikėjo!

- Na, klok! - suriaumojo kaip galima grėsmingiau.

- Sedovičius... - pradėjo jis ir staiga į galvą šovė išganinga mintis: ryšiams dvynys gal ir blokuojamas, bet pareigūno pavojaus signalui...

"Endi, užpuolimas, pavojus gyvybei, sektorius...", "A38?" - pasitikslino dvynys. "Taip! Pavojus..."

- Sedovičius? Ką!? - Fredis išsprogino akis.

- Meluoj, pisly! - susiraukė ir Polas.

- Nemeluoj!... - kvykstelėjo Filipas, melddamasis, kad pagalba nepavėluotų...

Ir staiga viskas apsvirtė - barmenas skubiai niurktelėjo į administracinės patalpas, o iš jų tarsi didelė sraigė iššliaužė kiberis - išmetikas, pravardžiuojamas "taburete"! "Oho!", - spėjo blykstelėjo Polo sąmonėje, kai pirmasis smūgis nubloškė jį į kampą...

- Kartuuuuuu! - užbliuvo Fredis ir Bertas, nusišvėrė stalą ir atakuodami mechaninį prižiūrėtoją.

Tiesa, žodis "mechaninis" nelabai tiko apibūdinti šio tipo kiberiams - jų struktūra labiau priminė amebą - milžiną. Amorfiški stori viršutiniai korpuso sluoksniai galėjo sugerti beveik bet kokį smūgį, užstriginti kulką. Sudraskyti juos buvo galima nebent sprogmeniu ir tai, jeigu sprogmuo neatšoks nuo korpuso, kuris galėjo bet kada sukietėti, kai tik atsirasdavo toks poreikis - kad ir dabar, įsileidžiant ir sugriebiant stalą, kuriuo nešini rėžėsi užpuolikai, mat "taburetė" buvo užprogramuota ne tik sutvarkyti per daug aktyvius lankytojus, bet ir tausoti baro inventorių. Todėl kiberis stalą suknelėjo, beje, su tokia jėga, kad išplėšė jį iš Fredžio ir Berto rankų, kitu šonu stumdamas triukšmadarius. Žmogui susidurti su "taburete" buvo tas pats, kas su siena iš naktinių košmarų - spardy, daužyk, ji tik judės į priekį, o jeigu mojuosi galūnėmis - dar ir įsiurbs ranką ar koją, o tada jau tikrai sveikas - dingęs. Deja, Bertas ir Fredis būtent tai ir darė - mėgino kaip nors pasipriešinti "taburetei", tad netrukus jų rankos mirtinai įstrigo beformėje masėje ir "taburetė" spėriai važiavo link durų, tarsi dvi šiukšles tempdama besikeičiančius ir besispardančius galiūnus.

Polas atitoko - žinojo, kad kol jis ramus ir kiberis užsiėmęs draugužiais, jam niekas negresia, tačiau kaip su solidarumu?

- Ei, tu dėže ant ratukų! - užriko pašokęs. - Ateik ir manęs!

Bet "taburetė" nekreipė dėmesio - nelygi kova baigėsi prie baro durų, kurios didingai prasivėrė ir Polas išvydo tai, apie ką buvo tik girdėjęs - kiberis akimirksniu išlaisvino Berto ranką ir, suformavęs iš apatinės dalies kažką panašaus į koją, spyrė galiūno dvišakuman. Antras smūgis teko Fredžiui, nežinia - specialiai ar ne, bet kiberis nutaikė taip, kad Fredis užlėktų ant sukniubusio Berto. Polas įvertino programuotojų talentą ir humoro jausmą, tačiau nujautė, kad dabar gali ateiti jo eilė, todėl pasipustė padus ir pats nėrė link durų. "Taburetė" pasislinko link atbėgančio žmogaus - tačiau išstobulinti ypač greitai apsaugininko refleksai leido Polui linktelėti į šoną, nusišverti staktos ir išvengti susidūrimo. Gatvė jau buvo ne "taburetės" teritorija - ir ačiū Dievui, nes Fredis ir Bertas kėlėsi labai

sunkiai, čiupinédami užpakalius ir keikdamiesi taip, kad net žolė galėjo nuvysti.

Polas akimirką stovėjo klausydamasis, po to šyptelėjo guosdamas:

- Bet barmeną gerai pamokém!
- Tik kas galėjo pagalvoti, kad šitos skylės savininkas turi "taburetę"... - urzgė stodamasis Fredis.
- Iš tiesų... - Bertas sunkiai atsirémė į stulpą. - Bet ir bjaurumas daikto...
- O visgi jį galima apmauti, - Polas ištiesė ranką draugui, - bet judu buvote per daug girti...
- Tpfu, blaivininkas... - Fredis nusispjovė.
- Aš kvailas ir nelakęs sugebu būti, be to... Mano organizme liko tas nelaimingas genas, kuris neskaido alkoholio. Šūdas, kitaip tariant, bet kartais praverčia.
- Tikras šūūūdas, - atsiliepė Bertas, pats savęs įsiklausydamas.
- Kur dabar? - paklausė Polas. - Namo? O gal...
- Kiek valandų? - burbtelėjo Fredis.
- Ketvirta ryto... - informavo Polas.
- Džyyyyzus kraist, ryt gi darbas!
- Ha ha ha! - nugriaudėjo sutartinis kitų dviejų juokas. Fredis sutrikęs dėbtelėjo.
- Nejuokinga, - subambėjo.
- Ryt galime dar niekur neiti, o poryt - pradėsime paieškas. Jeigu Spenceris reikalo nepašiks - "Vaikiniai, suprantu, visi taip daro, bet ne visi taip kvailai...", - išsiviepiė pamėgdžiodamas buvusį šefą, atsiprašinėjanti, bet jau padėjusį parašus ant jų atleidimo popierių. Žiurkės Filipo istorija per plačiai nuskambėjo, per plačiai!
- Sunku šiais laikais su darbu, - atsiduso Bertas, - asmensargiais daug kas tampa be jokių didelių pastangų.
- Geru asmensargiu be didelių pastangų netaps, o jeigu ir taps - netrukus ras klientą iškėtotą. - Polas surimtėjo, - o mes - aukščiausia markė! - jo akys blykstelėjo. - Gerai, maunam pas mane, ryte apsitarsime, kaip toliau gyventi. Nes tave, Fredi, Reda nudusins už tokį vėlyvą pasirodymą. O, taksas! - šūktelėjo jis, matydamas, kaip lėtai artėja vos dūzgiantis automobilis.

Automobilis sustojo - jie susiriogino į vidų, kiekvienas užimdamas paskirtą kertelę, kruopščiai atitvertą nuo kito keleivio - dailios jaunos moters. Tačiau taksi pertvaros buvo labai stiprios, keleiviai tegalėjo tik kalbėti, o kiekvienas, kas nenorėjo klausyti gretimų kalbų, galėjo uždaryti garso pralaidas. Polas atsidūrė šalia moters. Ji, rodė, į sulipusius vyrus visiškai nekreipė dėmesio.

- Labas vakaras, - pradėjo jis mandagiai, - mano draugai nekokios būklės, bet jūs galite nesijaudinti.

Moteris žvilgtelėjo, trumpu žvilgsniu įvertindama kalbintoją. Atsakydama į pasveikinimą tik linktelėjo ir toliau liko sėdėti. Polas vogčiomis ją tyrinėjo toliau ir ėmė rasti kai ką įdomaus - pirmiausia, ji beveik nenaudojo kosmetikos, be to, matėsi senas, bet neužmaskuotas nedidelis randas virš dešiniojo antakio - tokius paprastai įsitaiso vaikai, galvomis išmušantys durų stiklus. Tačiau tokį akivaizdų netobulumą būtų lengvai išsitašė 99 procentai moterų, vadinasi, ji to nenorėjo. "O gal... imigrantė?", - dingtelėjo jam. "Bet ne, ką pasakiau, tarytum suprato, be to, ir apranga mūsiška...", - toliau tyrinėjo.

- Vėlokas laikas važinėjimams... - tarsi pats sau, murmtelėjo jis.

Bet Rebeka per daug buvo paskendusį savo mintyse, kad atkreiptų dėmesį į bendrakeleivius - galva vis dar užė, akyse vis dar mainėsi vaizdai.

Jų susirinko kaip niekad daug - salė, pastatas knibždėte knibždėjo žmonėmis, dar antra tiek įsitaisė fojė. Susirinkusieji labai aiškiai skyrėsi į dvi grupes. Pirmosios jų atstovų veidus tarsi žymėte žymėjo paprastumo atspaudas. Matėsi, kad jie gyvenime daug nepasiekė, kad jie galėtų sau leisti tik vieną - kitą patobulinimą, tarkim, atstatyti žilų plaukų spalvą, bet rimtesnės manipuliacijos genais, naujausi saviformavimo išradimai bei procedūros - tiesiog ne jų kišenei, jie nebesuspėja su milžinišku gyvenimo tempu ir principu "arba tau sekasi, arba tu - niekas" ir tai juos erzina, glumina ir pykdo, tad purizmas jiems - tai kerštas tiems KITIEMS, bandymas įsikabinti į kitokią sėkmę; jie visi - šiek tiek vyresni, šiek tiek nelaimingesni.

Ir antroji grupė - degančiomis akimis, skardžiais balsais, visą laiką kartu, tarp jų daugiau jaunų veidų ir tokių, kurių kostiumus pardavus būtų galima pamaitinti kelis šimtus Afrikos vaikų. Rebeka irgi čia, nes JIE - idealistai, vedliai, pasiryžę išgelbėti pasaulį ir tuos paprastuosius, kurie jų paklausys. Dabar JIE pirmą kartą vieningai išeina į viešumą, nes... "Kitaip nebegalima, kitaip mes būsime nustumti į šalikelę, dabar - pasirinkimo valanda ir vieną kartą pasirinkus kelio atgal nebus. Genetinių manipuliacijų technologijos greitai pinga, dvyniai - taip pat, massmedia užkišta visa įmanoma reklama ir patyčiomis iš mūsų ir mūsų bendraminčių, jeigu dabar nesukursime moralinio antstato, moralinės sienos, už kurios galėtų pasislėpti neišduodantys savo prigimties, mes išduosime save, savo idealus ir Kūrėją!", - taip organizacinio komiteto posėdyje sakė gražbyliauti mėgstantis Kolinas Naderis. Tačiau ši jo kalbėlė buvo niekai, palyginus su tuo, ką jis sušneko, kai pamatė, jog jį seka keli tūkstančiai akių - kad gauda kiekvieną jo žodį ir lūpų kryptelėjimą. Prieš jam tariant žodį, auditorija gyvai ir linksmai aidėjo, mat tik ką tribūną paliko jaunas nuosaikiųjų puristų atstovas, sparčiai garsėjantis mokslininkas Kevinas Bouvelis, ištaręs: "Mes neiname kautis. Mes einame aiškinti. Einame mokyti, šviesti ir kviesti. Mes nekaltiname - mes paguodžiame ir suteikiame viltį. Mes parodome kelią, mes lydime keliu."

Naderis ilgai laukė, kol žmonės nurims. Labai ilgai. Jis nesakė nieko, jis tik stovėjo po prožektoriaus spinduliu - neaukštas, juoda eilute, vos vos žilstelėjusiais lygiais plaukais ties smilkiniais, žvelgdamas tarsi į niekur. Pirmininkaujantis keletą kartų paprašė tylos, paskelbė jo pavardę. Ji linktelėjo, nusišypsojo, netvirtu balsu ištarė:

"Labas vakaras visiems, čia susirinkusiems. Man itin malonu matyti, kad mūsų tiek daug. Kad mes tokie tvirti ir vieningi. Kad mes, paklusę proto ir sąžinės šauksmui nebegalime likti abejingi savo ir savo vaikų likimui. Kad mums ne tas pats, kas laukia ainių po šimto ar dviejų šimtų metų, kad mums ne tas pats, kurioje pusėje matysime stojantis draugus Teismo dieną - kairėje ar dešinėje. Kad mums ne tas pats, jog malonumai gožia dvasią. Nors... ", - jis tarsi suabejojo. - "Man tikrai ne tas pats. O jums?"

Auditorija neatsiliepė, tylėjo - ji nebuvo pratusi, kad viduryje kalbos kažkas kreiptųsi su klausimu. Galbūt mintyse daugelis sau ir atsakė "Ne, ne tas pats", bet kol kas prasižiojo tik keletas. Tarsi vėjas nušiuveno rudeniniais lapais.

"Atleiskite, kad klausiu", - lyg ir atsiprašė. - "Žmogui būdinga abejoti, žmogui būdinga klysti, žmogui sunku pripažinti klaidas. Jau ne vienas kalbėtojas sakė, kad mes turime tapti skydu, už kurio galėtume priimti tuos, kurie trokšta gyventi pagal gamtos ir Dievo dėsnius, bet skydas - jis gali būti naudojamas įvairiai. Už jo galima slėptis blaiviai susigūžus, atlaikant penkis, dešimt, gal net dvidešimt smūgių, kol jis neatlaikys ir subyrės, bet galima pritūpti tik akimirksniai - palaukti, kol prieš geležtė nuslys skydu, ir tada... ", - jo balsas, gaudė vis stipriau. "Žengti. Žengti į priekį. Kirsti. Kirsti žaibu", - sukapojo žodžius lyg smūgius. - "Žinant, kad visada galima atsitraukti vėl po skydu. Bet tik iki naujo smūgio."

Salė tylėjo. Tarsi akmuo. Oratorius, rodė, kitko ir nesitikėjo, tad tęsė:

"Todėl DUOTI žmonėms viltį - neužtenka. Viltį reikia APGINTI. Viltį reikia paversti tikrove, esatimi, KŪNU. Kitaip viltis liks tik viltimi. Kitaip tie, kuriems viltis buvo suteikta, pasijus NUSIVYLĘ. Pasijus APGAUTI. Pasijus BEVILTISKAI. Kaip mes pažvelgsime į akis nusivylusiam žmogui? Ką mes jam pasakysime? Gražius paguodos žodžius? Kam jam tų gražių žodžių, jam reikia, kad tai, kuo jis patikėjo būtų ginama VISKUO - žodžiu, darbu, ginklu!"

Žmonės sukluso. Daugelyje kaktų įsirėžė raukštelės, akyse sublizgo įtampa ir tolimesnių žodžių laukimas. Naderis tęsė:

"Mes jau dabar turime žinių, kad netrukus Vyriausybė priims sprendimus dėl vis stiprėjančio mūsų judėjimo kontrolės. Ne paprastos kontrolės - savų žmonių infiltravimo, provokatorių įliejimo, finansinių srautų tikrinimo, ne! Daugeliui iš mūsų gresia "socialinių deviacijų genotipo" šalinimo procedūra, sėkmingai paslapčiomis įdiegta tiems, kurie žavėjosi "saviformavimo" galimybėmis. JIE nori, kad mes irgi taptume taikiomis avelėmis, kurių visą gyvenimą kerpama vilna, o vėliau jos mekendamos pasiunčiamos į skerdyklą." - auditorija suūžė, subangavo, kai kas pašoko iš vietų.

Rebeka sustingo prasižiojusi, karšligiškai lakstančiomis mintimis "Vadinas, sapnas nebuvo toks jau sapnas? Vadinasi, Naderis žino kažką daugiau? Štai kodėl jis taip niūriai ir supratingai linksėjo, kai jam pasakojau!"

"Bet aš tikiu", - kalbėtojo balsas užliejo visą erdvę, - "JIEMS tai nepavyks. Nes aš TIKIU, aš ŽINAU, aš REGIU, jog MES, MES tapsime ne skydu! MES tapsime kumščiu, pasislėpusiu už skydo! Ir jeigu Vyriausybė privers mus gintis, mes ginsimės - bet ne kaip avys, vedamos į skerdyklą, o kaip ŽMONĖS. Išdidūs, orūs žmonės, pasirinkę prieš milijonus metų Kūrėjo nutiestą kelią. Ir vargas tiems, kas neįvertins mūsų kumščio, slypinčio už skydo. PAKĖLĘ KARDAŲ NUO JO IR ŽUS!"

Atrodė - plyš ausų būgneliai. Auditorija sprogo. Netiesiogine, bet labai artima prasme - tokio rėkimo, klykimo, trypimo ir staugimo ji dar nebuvo niekad girdėjusi, nebent per NBA rungtynes. Tik per rungtynes niekas neleisdavo žiūrovams bėgti į apačią ir prisiliesti prie savo idealų, o šįsyk - jų niekas negalėjo sulaikyti. Žmonės siūbtelėjo link tribūnos. Naderis, nors ir kiek pablyško, bet nesitraukė, tik iškėlė aukštyn abu sugniaužtus kumščius. Pirmininkaujantis, pamatęs, kuo viskas gali baigtis, bandė raminti žmones, bet per ūžesį nieko nesigirdėjo. Naderis stovėjo tarsi saloje, iškilęs virš besibraunančios artyn minios. Visa laimė, kad tribūna buvo ant aukštos pakylės, bet štai jau užsiropštė vienas, kitas. Kongreso prezidiumas baimingai žvalgėsi, svarstydamas - jau bėgti ar dar ne, bet Naderis vėl pasilenkė prie mikrofono.

- Broliai! - sušuko jis. - Sesės! Mes dar nebaigėme savo didžiojo pasitarimo! Jūs dar netarėte savo žodžio! Sugrįžkite, pasiklausykite vieni kitų! Įsitikinkite, kad MES - broliai ir seserys!"

Polas ėmė švilpauti kažkokią melodiją, kuri nedraugiškai įsiterpė į jos atsiminimus, vėl pagreitinusių širdies pulsą. Ji jau sukosi ir ruošėsi paprašyti siauraakio bendrakeleivio, kad užsičiauptų, bet staiga skersgatvyje kažkas blykstelėjo, po akimirkos driokstelėjo, veidą nutvilkinano karštis, ausis suraižė lūžtančio metalo džeržgesys. Taksimobilis, pavirtęs ant šono, nučiuožė kelis šimtus metrų, kol trenkėsi į sieną ir sustojo. Bet Rebeka to jau nepajuto.

4.

Šiandien jis dirbo nuo šeštos ryto. Milžiniško projekto pristatymas žadėjo užtrukti, klientas buvo iš Europos, o 10 valandą jis privalėjo jau būti valdybos posėdyje. Bekė negrižo - matyt, liko nakvoti pas draugę, tas nelaimingų puristų steigiamasis kongresas tikriausiai baigėsi labai vėlai, jeigu net nesusisiekė... Ruta taip ir užmigo nesulaukusi mamytės. Na, bet jei tai įvyksta kartą per metus - galima ir nutylėti.

- Malonėkite sekti iš paskos. Tik prašyčiau nesistebėti, jeigu išnyksime - projektas reikalauja ypatingai gausių apdorojimo resursų, kartais gali užlūžti...

Alius nematė kliento veido, pagaliau, virtualybėje tai nebuvo svarbu - čia nieko blogo negalėjo ir nutikti, net jeigu visas akiplotis užtemtų... Jie kartu patraukė per ilgus koridorius, jis aiškino apie kiekvieną detalę, kiekvieną sprendimą: "Štai čia apšvietimą organizuosime refleksijos principu, ši sija laikys konstrukciją, čia - slaptas kambarys, o štai šitas sprendimas..." Įprastinis darbo pristatymas - tačiau klientas svarbus, todėl Alius net keletą kartų numojo ranka į virpantį žinutės ženklą. Bet štai viduryje sakinio žybtelėjo skaičiai 119. "Kokia proga?", - nustebo jis, tačiau neblokavo pranešimo. Malonus, "antistresinis" moteriškas balsas tarė: "Misteri Redžinsai, labai apgailėstaudami turime pranešti, jog jūsų žmona yra Šv. Patriko ligoninėje. Daugiau informacijos gausite paprašęs..." Klientas ėjo vis toliau. Įsistebeilijęs į architektūros detales, jis net nebepastebėjo, kad architekto greta nebėra. Atsitokėjo tik po kelių minučių ir perskaitė jau kurį laiką prieš akis besimakaluojantį pranešimą: "Atsiprašau, turėjau skubiai nutraukti pristatymą. Su jumis susisiekiu netrukus". "Tpfu, menininkas, nepatikimas..." - susiraukė klientas.

- Sesele, kas mums nutiko? - Polas žvilgsniu mygė moterį, stambų biustą sprauste įspraudusią į ankštą baltą chalata, bet ši tik tylėdama kažką žymėjosi ant rankovės. Nedidelėje palatoje jie buvo dviese, nes antroji lova stovėjo tuščia, nutvieksta rytinės saulės spindulių, slystančių kažkokio mechanizmo vamzdeliais. "Įdomu, ar aš ilgai buvau be sąmonės?", - mintyse suniurnėjo Polas, pyktelėjęs dėl tokio Hipokrato tarnaitės nekalbumo. Bet štai ji užvertė atvartą ir nusišypsojo:

- Be sąmonės buvote keletą valandų. Bet jums dar labai pasisekė.

- O... draugams? - tuoj pat paklausė, pajutęs nutylėtą temą.

- Jums negalima nervintis. Ateis laikas - sužinosite. O kol kas - ilsėkitės.

- Sesele, po velnių, - visai suirzo Polas, - ką, aš neturiu teisės sužinoti, kas kitiems? - suniurzgė.

Moteris jį įdėmiai nužvelgė, vėl žvilgtelėjo į rankovės atvartą ir tarė:

- Jiems blogiau. Ir nenorėkite paskaitos apie fiziologiją ir anatomiją, vis tiek nieko nesuprasite, ilsėkitės - spustelėjo kažką ant lovos skydelio. Polas pajuto lengvą dūrį į šlaunį - aukšto spaudimo injektoriaus čirukšlė perskrodė audinius. Prieš nugrimztant į nebūtį kažkodėl prieš akis suplūduriavo sagas barstanti moteriška palaidinukė...

Iš mašinos jis išsoko prie pat durų, net negirdėdamas pasipiktinusio kitų atvažiavusių signalų ir neregėdamas skubančio artyn kiberio - stovėjimo aikštelės tvarkdario. Negaišo laiko ir prie informacijos langelio - viską, ką reikėjo žinoti, jam aiškino dvynys ir dabar Alius pusiau bėgte skubėjo link liftų. Tačiau hole, kur laukė daug įvairių žmonių, nuo gelsvo minkštasuolio staiga šokte pašoko jaunas vaikinys ir pripuolė tardamas:

- Misteri Redžinsai!

Alius sustojo ir atsisuko. Vaikinys nusišypsojo:

- Misteri Redžinsai, aš iš DailyNews, norėčiau kai ko paklausti...

Nieko netaręs Alius vėl nuskubėjo. Tačiau žurnalistas taip pat nesnaudė - puolė vytis. Alius paspartino žingsnį, bet vaikinys neatsiliko.

- Misteri Redžinsai, aš suprantu jūsų būklę, aš viską suprantu, bet atsakykite į porą klausimų, tik į porą! Visuomenė turi teisę žinoti!

Alius tylėdamas sustojo. Vaikinys apsidžiaugęs nusišypsojo:

- Misteri Redžinsai, ar tiesa...

- Ne.

- Palaukite, bet aš dar...

- Ne.

- Misteri Redžinsai!..

- Ne.

- Jūs man neleidžiate net užduoti klausimo!

- O koks skirtumas, ko jūs klausiate? - Alius piktai vyptelėjo. - Juk vis tiek parašysite ką norite! Tai ir rašykite, velniai jus griebtų! - ir žengė į liftą.
- Pone Redžinsai! - desperatiškai šūktelėjo jau beprarandąs viltį jaunuolis. - Aš juk tik norėjau pasiteirauti, ką jūs manote apie pono [] teiginį, jog jūsų žmona į avariją pateko neatsitiktinai, kad į ją buvo pasikėsinta dėl to, kad ji - purist... - paskutinę raidę ir klaustuką nukando užsiveriančios durys. Alius atsikvėpė ir užsimerkė - paspruko bent kelioms akimirkoms! Paskutiniai žurnalisto žodžiai pasiekė jo sąmonę tik po akimirkos. "Prakeikimas, žurnaliūgos tuojau ką nors prisigalvoja!" - mintyse pasipiktino. - "Visur jiems sąmokslai ir vyriausybės pinklės vaidenasi..." Juk abejonių nebuvo niekam - į taksi, kuriuo važiavo Bekė ir dar keli keleiviai, visu greičiu tvojosi reaktociklas - adrenalino ištroškusio jaunimėlio žaizdas, besinešantis virš 300 kilometrų per valandą greičiu. Reaktociklistams užtekdamo proto savo beprotybes realizuoti vėlai vėlai naktimis, kai visos gatvės beveik tuštutėlės, bet šįsyk, matyt, pasitaikė žioplų pilotas arba neišlaikė technika - ir nors taksimobiliai yra labai didelio saugumo, sąlygiškai lėti, puikiai matomi, bet nuo tokio susidūrimo negalėjo išgelbėti beveik niekas. Ir tik per stebuklą sprogusi reaktociklo turbina visko nepavertė plazma. Alius sukando dantis, stengdamasis suvaldyti vis taikantį prasiveržti beprotišką nerimą - jis dabar turi būti labai stiprus, labai pasitikintis savimi ir labai tvirtas... Dabar jis reikalingas toks. Tik toks. "Išgyvensim", - sumurmėjo sukandęs dantis, - "išgyvensim..."

Į palatą įėjęs daktaras prisėdo ant čiužinio kampo. Servomotorai suzyzė, pritaikydami lovą prie stambokų šio vidutinio amžiaus stamboko žmogaus proporcijų. Polas, išvydęs naująjį lankytoją, nepasisveikino - net ir pabudęs jis vis dar irzo, kad yra laikomas be paaiškinimų, kas jam ir jo draugams. Dabar gi tik nujautė, kad yra prifarširuotas įvairiausių stimuliatorių ir kitokio stabilizuojančio šlamšto, neleidžiančio adekvačiai suvokti tikrovės, bet protas dirbo - tai prisigalvodamas pačių baisiausių variantų, tai juos atmesdamas.

- Kaip jaučiatės? - prašvogždė daktaras.

- Ačiū, idiotiškai, - gaižiai vyptelėdamas atkirto Polas, tikėdamasis atžarumu išprovokuoti mediką.

- Nesuprantu jūsų pykčio priežasčių, pone Karanski, - daktaras kilstelėjo antakius. - Jūs nepatenkintas mūsų paslaugomis?

- Aš viskuo patenkintas, - suniurzgė Polas, - bet man rūpi pagaliau sužinoti, kas gi nutiko ir ar dabartinė mano sąmonės būseną atitinka tikrąją.

- Ar tikrai norite? - gydytojas garsiai atsiduso.

Polas linktelėjo.

- Na gerai, - daktaras liūdnamai šyptelėjo, - paciento noras - mums įstatymas. Išgydyti mes jus išgydysime, bet kojas teks pakeisti.

- Kojas? - perklausė Polas. - Kojas?!

- Taip, mano mielas, kojas, - gydytojas linktelėjo. - Tai, ką dabar matote žemiau savo juosmens - tai tik dvynio perduodama kompensacinė video simuliacija. Aš labai apgailėstauju, bet jūs norėjote tiesos, o aš neturėjau teisės nesakyti... - jis kaltai gūžtelėjo.

Polas iki skausmo užmerkė akis - "dirbtinės galūnės niekuo nesiskiria nuo tikrų, dirbtinės galūnės niekuo nesiskiria nuo tikrų...", - priminė pats sau.

- Bet tai nieko baisaus - dirbtinės galūnės niekuo nesiskiria nuo tikrų, - tarsi aidas atsiliepė daktaras.

- Jums dar pasisekė. Patikėkite, - dudeno tarsi bejausmė tiesos mašina.

- Kiek... Tai kainuos? - išspaudė Polas.

- Mes patikrinome jūsų kredito sumą - užteks, bent jau pirmajam etapui, kuris ir yra svarbiausias.

- Kas kitiems... - paklausė neatsimerkdamas.

Daktaras ir vėl garsiai atsiduso. Gal čia toks bendravimo su pacientais būdas?

- Didžiajam vaikinui net ir šiuolaikinė medicina teduoda menką šansą - jis liko panašus į žlėgtainį, mat į jo sekciją tas skraidantis degeneratas ir vožėsi. Beje, jo tai tikrai surinkti nebegalėsime...

Mažesnisys ilgainiui atsigaus, bet turės daug ką pasikeisti... O moteris, jeigu būtent ji jus domina, atrodo, irgi turi rimtų problemų. Bet keletas plastinių operacijų ir odos regeneravimo kursas galbūt... "Moteris? Kokia moteris?" - nustebo Polas, bet, pamėginęs susikaupti, atsiminė tą keistą keleivę.

- Taigi, kaip sakiau, tau labai pasisekė. Kojos... Che, vos kojos, - sukikeno daktaras, pasikasydamas pakaušį. - Metai neprabėgs ir galėsi šokti. Net vaikščioti beveik nereiks mokytis... Laimės kūdikis esate, Karanski. Taip taip...

Vos iššokus iš lifto, jį pasitiko budrus žvilgsnis. Net ir nesiruošdamas kreipti į jį dėmesio, Alius buvo priverstas sustoti. Mat žvilgsnio savininkė - plačiaakė stambiabiustė medicinos sesuo nesirengė

atidaryti durų.

- Čia post-reanimacijos skyrius, - ji parodė baltus it reklamos klipe dantis, - ko jūs ieškote?
- Aš esu Aleksandras Redžinsas, - skubiai prisistatė. - Čia turi būti mano žmona - Rebeka Redžins.
- Yra, - linktelėjo seselė. - Tačiau pirmiausia su jumis norėtų pakalbėti daktaras Leitonas.
- Aš noriu pamatyti savo žmoną! - pareikalavo Alius.
- Jūs ją tikrai pamatysite, - užtikrino moteris, - tačiau pirmiausia malonėkite pabendrauti su daktaru. Tai ilgai neužtruks. Jis tuoj pasirodys.

Alius atsiduso - nujautė, jog neverta daug skeryčiotis: jis svetimoje teritorijoje, kur nustatytos taisyklės. Pagaliau, daktarai lankytojus kalbina juk ne veltui. Ir iš tiesų - netrukus pro vidines duris į seselės tvirtovę įėjo aukštas, stambus vyriškis melsvai baltu chalatu.

- Daktare, - nusišypsojo seselė, - tai - ponas Aleksandras Redžinsas.

Vyras priėjo artyn ir ištiesė ranką:

- Daktaras Rufusas Leitonas, - prisistatė.
- Redžinsas. Aleksandras, - murmtelėjo Alius, stengdamasis pabrėžti nekantravimą.
- Pone Redžinsai, - sušvogždė daktaras, - mums reiktų rimtai pasikalbėti. Būkite malonus, eikite kartu.

Alius linktelėjo ir nusekė paskui plačią linguojančią mediko nugarą. Ėjo jie netoli - mat greta seselės valdų buvo įtaisytas jaukus kambarėlis, primenantis mažutę svetainę. Daktarui vos įžengus pro duris, kambarys prisitaikė prie šeimininko norų - prisivėrė žaliuzės, užsidegė akvariumo šviesos, burbtelėjo kavos automatas.

- Sėskite, - daktaras Leitonas vėl sušvogždė savo keistu balsu, mostelėdamas į minkštasuolį.
- Ačiū, galiu ir pastovėti, - atsakė Alius, tikėdamasis, kad tai privers šeimininką trumpinti pokalbį.
- Ir vis dėlto - sėskitės, - pakartojo anas. - Norit - nenorit - teks manęs išklaudyti, o aš skubėti nemėgstu. Skubantis žmogus ir į klozetą nepataiko, - tarsi mėgino pajuokauti nesišypsodamas. Alius, nutaisęs kankinio miną, klestelėjo ant kėdės. Daktaras tik pakraipė galvą ir pats patogiai išsidrėbė minkštasuolyje, pastūmė svečiui ir sau pasiėmė kavos puodelį, tada sunkiai atsiduso ir tarė:

- Misteri Redžinsai, skubėti nenoriu dar ir dėl to, kad jūsų žmonos atvejis - sudėtingas ir man reikia kai ką išsiaiškinti...
- Ji?! - išblyško Alius.
- Ne, ne, ką jūs, nemirsi! - paskubo nuraminti daktaras Deltoras, - netgi grėsmės jau nebėra, bet... Suprantate, ant jos ištiško degantis kuras, deja, nemenkai kliuvo ir į veidą... Rezultatas - III laipsnio nudegimas, o tai, na, tikriausiai pats žinote, kad sudėtingos persodinimo operacijos, odos auginimas...
- Tai sodinkite, auginkite! - šūktelėjo Alius. - Dėl apmokėjimų problemų nebus!
- Hmm... Hmm... - krenkstelėjo tarsi abejodamas daktaras.
- Mano kreditai tvarkoje. Mokesčiai ir sveikatos draudimas... Viskas... - nelabai rišliai aiškino Alius.
- Matote, pone Redžinsai, - vėl prabilo gydytojas. - Jūsų kreditai - tai viena, bet yra ir kas kita...
- Kas? - nebenustygo jis.
- Jūsų žmona, ponias Redžins... Hmm... - daktaras suniurnėjo ir papurtė galvą, tarsi netikėdamas, - griežtai atsisako tokių procedūrų.

Alius sustingo išsižiojęs.

"Kojos... O ką - kojos? Naujas įdės ir bėgiosiu lyg kiškis", - kelintą kartą ramino save Polas. "O senis juk pusę gyvenimo su protezu išvaikščiojo... Ir nieko - nepasiuto. Prakeikti irakėzai..." - prisiminė, kaip senasis misteris Vilkinsonas keikdavo amžiną jam pragarą Saddamą Huseiną, kurio negarbingo galo liudininku seniui teko būti. Deja, būtent Fredžio tėvuko pilotuojamą F-15 suvarpė Su-25 patrankėlė per tą vieną iš kelių oro mūšių, kuriuos teko patirti šlovingųjų JAV oro pajėgų vaikinams ir tik Alachui reikėjo dėkoti, kad Flankerio pilotui jau buvo pasibaigusios raketos... Senis besikapultuodamas galėjo tik nujausti, jog likusią dalį garbingų veterano dienų teks praleisti su kojos imitacija. O štai kad Polas jam taps tarsi antruoju sūnumi - šito net ir nujausti negalėjo. Bet lemčiai buvo užgaidu taip padaryti: mat Polo motina amžiais keisdavo globėjus, o vaiko gi netampysį visą laiką paskui save - dar tokio keisto: siauraakio, baltapūkio. Tad ir palikdavo atžalą pas Fredžio tėvą - mat misteris Vilkinsonas, jau kadais paliktas ponios Vilkinson, buvo beviltiškai įklimpęs Leticijos Karanski akių pelkėse, be to, ji dar kartais susimylėdavo ir pradžiugindavo likimo nuskriaustą lakūną pačiu banaliausiu, bet efektyviausiu malonės suteikimo būdu vyrui. Kartas per porą mėnesių (maždaug tiek jo motiną pakėsdavo nauji gerbėjai) mažajam Polui garantavo nuolatinį stogą,

pakenčiamą išlaikymą ir draugystę su Fredžiu. Paprastai taip tėvų suvesti vaikai būna vienas kitam žiauresni nei karakurtė karakurtui, tačiau šįsyk nutiko kitaip - per daug sutapo jų pomėgiai: lėktuvėlių modeliai, futbolas, galingi varikliai. Ši draugystė dar keistesnė buvo tuo, kad vaikinai dalindavosi viskuo: paslaptimis, automobiliais, darbais... O vieną kartą netgi pasidalino mergina - bet daugiau taip nebedarė: kažkoks nemalonus prieskonis liko, tarsi būtum valgęs šokoladinį saldainį, čiulpiamą iš kito galo.

Taip ir užaugo kartu su Fredžiu - taip ir liks abu luošiais. "Bet ne. Suremontuos mus. Gi pažadėjo", - dar kartą priminė sau. "O man, įdomu, valgyti nereikia?", - staiga susirūpino. - "Ar gali per ten ištekėti? Tpfu, nesamonė..."

Jis ilgokai stoviniavo prie palatos durų, mėgindamas susikaupti. Padarė keletą koncentracijos pratimų, stengdamasis kuo labiau susivaldyti, kuo geriau save kontroliuoti. Dėl visa ko netgi iš anksto apgalvotus argumentus pasikabino sau prieš nosį. Pagaliau ryžosi - pravėrė duris ir įėjo. Rebeka, aprenpta paprasta ligoninės pižama, gulėjo užklota iki juosmens. Tačiau geriau įsižiūrėjęs jis nevalingai virptelėjo - mat visa kairioji veido, kaklo pusė ir dalis kairės rankos buvo uždengta kažkokia mase ar kauke, nuo kurios driekėsi laidai į aparatūrą.

- Beke! - šūktelėjo, puldamas prie lovos ir stverdamas sveikąją ranką. - Beke!

- Aliau... - ji sumirksėjo. - Pagaliau...

- Atleisk, aš pavėluotai peržiūrėjau pranešimus, turėjau milžinišką projektą... Viešpatie, kaip jautiesi?

- Gerai... - jos lūpos vėl sujudėjo. - Aišku, daktarai...

- Jie padarys viską, kad viskas susitvarkytų. Aš kalbėjau - man sakė, kad nudegimai jau nebepavojingi, - aiškino Alius. - Dabar baigiamos valyti nudegusios ląstelės, o paskui...

- Žinau, - Rebeka vėl nusišypsojo. - Man pasiuntė žiaurų išbandymą, bet aš jį išlaikysiu... Pamatysi. Tu man padėsi.

- Na, argi tai išbandymas, - lyg ir suniekino vyras, - šiais laikais ne tokios traumos lengvai išgydomos. Va, vienam iš tavo bendrakeleivių netgi kojas sakė naujas priaugins...

- Pone Redžinsai, jūs neturėtumėte taip nuvertinti žmonos ryžto! - staiga nuaidėjo švelnus trečias balsas.

- Mieloji... - pradėjo Alius ir staiga sustojo ties sakinio pradžia. Lyg netikėdamas jis pasisuko ir pamatė, kad greta lovos ant kėdės sėdėjo dar viena moteris - aiškiai ne iš ligoninės personalo: aukšta, išdžiūvusi, ryškiai padažytomis akimis, apsirengusi kukliai, netgi pilkokai...

- Kas jūs tokia? - paklausė jis.

- Vilė Enderston, - ji nusišypsojo, - esu ponios Redžins bendražygė ir draugė, - tardama "draugė" lyg ir pasididžiavo.

- Ir ką jūs čia veikiate? - Alius nesišypsojo.

- Ką veikiu? - nustebo moteris. - Slaugau jūsų žmoną, tapusią siaubingo išbandymo auka...

- Kokio išbandymo, kas čia per kalbos? - jis jautė, kad beviltiškai slysta pats iš savo rankų, o ši moteris - jį erzina taip, kaip retas kas. Erzina visa savo povyza, pabrėžtinai taikiu balsu, į lūpų kampus raukšlėmis įsigėrusia šypsena...

- Aliau... - silpnai prakalbo Rebeka. - Aš mačiau...

- Ką tu matei? - jis staigiai atsisuko į žmoną.

- Aš mačiau... Šviesą... Daug daug šviesos. Ir daug gėlių. Raudonų, žalių, mėlynų, geltonų... Ir daug žmonių, - jos balsas darėsi vis keistesnis su kiekvienu žodžiu. - Labai labai daug laimingų žmonių. Jie šypsojosi. Jų vaikai žaidė kartu. Visi kartu. Daug daug laimingų žmonių. O tada pasigirdo balsas. Jis buvo gilus tarsi vandenynas ir švelnus tarsi pūkas. Jis buvo amžinas kaip šviesa ir laikinas lyg gėlės. Jis sakė - "Kančia - tai dovana. Be kančios neateina išganymas, kaip be skausmo negimsta kūdikis! Kas kenčia, tas stiprus. O kas stiprus - tas tampa pavyzdžiu kitiems. Tad eik, ir būk mano pavyzdžiu, mano žodžiu. Nebijok kančios. Bijok netikinčių kančia. Kažkada aš atkentėjau už visą žmoniją, dabar tu gali tai pakartoti! Aš renkuosi..."

- Tai apreiškimas, pone Redžinsai, tai apreiškimas! - pašoko Vilė, net nebesulaukusi Rebekos regėjimo pabaigos, matyt, žinojo, kokia ji, nors vis tiek klausėsi visa įsitempusi, virpėdama. - Jūsų žmoną JIS išrinko misijai, ji pašvęstoji! Tarsi motina Tereza!

- Palaukit, - Alius pakėlė rankas, tarsi norėtų atstumti tai, ką girdėjo. - Palaukit! - jis du kartus sunkiai nurijo seiles, beieškodamas žodžių. Bekės išstartus sakinius jis buvo girdėjęs - galbūt ne visiškai ta pačia tvarka, bet tikrai girdėjęs. O gal skaitęs? Bet kur? Ir kada?

- Beke.., - pradėjo jis, vėl atsisukdamas į žmoną. Ir šurpuliai nubėgo iki pat kulnų - ji šypsojosi.

Šypsojosi puse veido (kitos nesimatė po kauke), bet taip šviesiai, taip švelniai, kaip šypsodavosi tais

ilgais rytmečiais, kai užsnūsdavo, pavargusi nuo jo glamonių. Bet dabar ši šypsena buvo skirta ne jam. Ji buvo skirta kažkam kitam, kuris, Alius staiga kaip niekada aiškiai pajuto, visą laiką taikėsi pagrobti iš jo žmoną. Ir visa jo kantrybė, supratimas, nuolaidumas telengvino prieš užduotį - taip, kaip nenorinčio įtarinėti vyro diskretiškumas lengvina meilužio vizitus. Jo Bekė slydo jam iš rankų, tirpo ir lašėjo tarsi sniego gniūžtė ir jeigu jis vieną kartą neištars griežto "NE", jeigu neišsklaidys neparodys šitų ligotų fantazijų tikrosios prigimties, iš jos jam neliks nieko - net lašų. Nes kiekvienas, kiekvienas prabilęs įtaigiau, ją įtikindavo. Užvaldydavo. Pasisavindavo. Ir jis prabilo - tvirtai, aiškiai, vyriškai:

- Beke, visos šios vizijos - tik tavo sunkios traumos pasekmės. Tu pakliuvai į baisią avariją, tave aptaškė degantis kuras, štai kodėl buvo taip šviesu. Tačiau nebuvo jokių gėlių - sužaloti smegenys visada generuoja ypatingai ryškius vaizdus...

- Pone Redžinsai! - šūktelėjo pasipiktinusi Vilė.

- Nebuvo jokių balsų, - tęsė jis, nekreipdamas dėmesio, - tik daktaro Leitono iš prigimties duslus balsas, kviečiantis tave vėl gyventi, nepasiduoti, dedant reanimacijos kaukę...

- Pone Redžinsai, kaip jūs drįstate! - Vilė net pašoko nuo kėdės.

Jis lėtai atsisuko:

- Misis Enderston, tuoj pat išeikite iš palatos ir palikite mano žmoną ir mane ramybėje.

- Pone Redžinsai, jūs...

- Aš pasakiau, tuoj pat, - jis nešaukė, tik grėžė akimis tą moterį. - Dabar pat! Arba aš jums padėsiu.

- Jūs nediris... ite, - ji baldama žingtelėjo atpakalia. - Jūs negalite...

- Ką gi, aš įspėjau! - jis čiupo moterį už pečių, grubiai timptelėjo į šoną, koja pastūmė duris...

- Aliau!!! - nuaidėjo kraupus Rebekos klyksmas. Susigrūmėliai atsigrėžė ir sustingo: ji sėdėjo lovoje. Sėdėjo lovoje atsigrėžusi į juodu. Bet valymo kaukė arba nukrito, arba buvo nuplėšta. Tad viena moters veido pusė baltavo bekraujais skruostais, o kita juodavo, sudarkyta gilių nudegimo pėdsakų, krešuliu bei vieno kito raudonai raudono kraujo lašelio.

5.

Kolinas Naderis grįžtelėjo atgal, nedraugišku dėbtelėjimu perliedamas tik ką pro duris įpuolusį Tomą Hoverį - mat šis vėlavo. Tačiau Hoveris smerkiančio žvilgsnio net nepastebėjo - mesdamas aplanką ant stalo ir krisdamas į kėdę šūktelėjo:

- Tai kas gi nutiko Rebekai - matėt, ką laikraščiai rašo?!

- Matėm... - linktelėjo Naderis, išlaikęs kiek ilgesnę pauzę.

- Reikėtų ką nors pasiūsti ligoninėn, pasiteirauti, kaip ji... - Hoveris perbėgo žvilgsniu per visus susirinkusius.

- Jau padaryta. Su misis Redžins yra sesuo Vilė Enderton, jos draugės, galite nebesirūpinti, - vėl atsiliepė Naderis, - ir dabar prašyčiau truputį dėmesio, nes mes turime išklausti brolio Denio teikiamų pasiūlymų.

- Atsiprašau, - šyptelėjo Hoveris, - buvau kamštyje ir...

- Tęskite, - mostelėjo Naderis, griežtai nukirsdamas pavėlavusiojo žodžius.

Denis Rotleris pasitaisė akinius. Taip, tikrus, senus akinius. Ir jie labai derėjo prie išpampusio veido, pastarajam suteikdami bent šokią tokią formą. Jis paseilėjo storą pirštą, sučiupinėjo lapą, susiraukė, atsikrenkštė ir tarė:

- Emmm... Taigi, siūlytume pradėti nuo to, kad reiktų pamėginti kažkoku būdu surasti kaip būtų galima sukurti arba įsteigti kažką panašaus į...

Naderis parėmė smakrą ranka - Denis nemokėjo sklandžiai kalbėti. Visa jo povyza, judesiai, išvaizda tiesiog liudijo tobulą nevykėlį. "Kas galėtų patikėti, kad jis net porą metų vadovavo tokiai didelei kompanijai kaip "Watkins Bros. Ltd."? O gal už tą nevykėliškumą jį ir išmetė? Tačiau kaip jis užlipo iki generalinio posto? Atsitiktinumas, nes argi tokiose riebiose rankose įmanoma išlaikyti valdžią? Juk valdžia irgi slidi lyg ungurys, jai sulaikyti reikia geležinių gniaužtų... Gniaužtų..." - akimis tirdamas susirinkusiųjų rankas svarstė Naderis, - "o kas čia dar turi tokius gniaužtus, kas? Hoveris? Kol kas jis tik besiplunksnuojantis gaidžiukas... Joudsounas? Akivaizdi intelekto stoka ... Serdeckis? Hmm... Nepavykęs politikas... Bet bent ambicingas", - mąstė, žvelgdamas į kietai sučiauptas lūpas, -

"Elena? Nebent į kompaniją davat kai Enderton... Nors tai, ką ji pasakojo, įdomu. Ir naudinga..."

- Jis mane puolė! Dievas matė, jis mane puolė! - badydama pirštu Alių šaukė Vilė Enderton.

Daktaras Leitonas iš padilbų žvilgčiojo tai į jį, tai į moterį ir visą laiką sunkiai dūsavo. Palatoje seselė ir kažkoks nepažįstamas daktaras vėl bandė Rebekai uždėti kaukę. Gerai, kad ji bent jau nebeklykė - Aliui nuo to garso plaukai iki šiol styrojo pasišiausę. Netgi prireikė suleisti vaistų, kad ji leistųsi paguldoma. Ne, tokio klaikaus vaizdo jis tikrai seniai nebuvo regėjęs.

- Tik pasigailėk, tik pasigailėk, - galiausiai suburbėjo daktaras. - Misis Enderton...

- Mis! - cyptelėjo ji.

- Mis Enderton, - pasitaisė Leitonas, - jūs bet kuriuo atveju neturite teisės čia būti. Prašau išeiti.

- Aš?! - moteriškė išsproginio akis.

- Jūs! - šįsyk daktaro įprastinis švokštimas nuskambėjo tarsi pokštelėjimas. - Sakau, neturite teisės čia būti! Ponas Redžinsas misis Redžins vyras, o lankyti tokius ligonius galima tik artimiesiems!

- Bet jis maniakas! - sumirksėjo Vilė.

- Arba jūs išeisite, arba aš iškviesiu apsaugą, - pagrasino Leitonas, - medicininės diagnozes prašau palikti mums, medikams! Misteri Redžinsai, o jūs sekite paskui mane! - paliepė, vienos akies krašteliu išvydęs, kad palatoje jau situacija lyg ir susitvarkė.

- Aš skųsiuos! - dar įspėjo ji, bet daktaras taip abejingai numojo ranka, kad bet kam būtų aišku - tokius grasinimus girdi ne pirmą kartą ir nekreipia dėmesio.

Jie vėl grįžo į svetainę. Procedūra lyg ir kartojosi - minkštasuolis, kavos puodeliai.

- Aš nesuprantu, kodėl kiti žmonės taip skuba... - lyg ir pasiteisino murmtelėdamas Leitonas, ramiai rūpindamasis gėrimu.

Alius tylėjo. Jam iš akių vis dar nenyko subjauroto veido atvaizdas ir virpėjo kojos. Galvoje siautėjo sumaištis. Į realybę jį gražino tik daktaras, kuris, suvokęs Aliaus būseną, nuėjo prie šaldytuvo, pasirausė, ištraukė apledėjusį viskio butelį, pripylė stiklą, žvilgtelėjo į jį prieš šviesą, įmetė keletą ledukų ir trinktelėjo ant stalo:

- Gerk, - paliepė.

Alius žvilgtelėjo, bet papurtė galvą.

- Gerk, tau reikia, - turbūt net pats nepastebėjo, kaip perėjo prie "tu".

- Aš abstinentas... - murmtelėjo Alius.
 - Koks gi skirtumas, kas tu toks dabar, - Leitonas vėl numojo ranka, - jeigu medikas sako gerk - reiškia, gerk. Žino, ką sako.
 - Medikai kartais sak...
 - Gerk! - įsmeigęs akis pareikalavo daktaras.
- Alius lyg lunatikas pakėlė stiklinę ir gurktelėjo. Susiraukė. Krenkštelėjo. Leitonas dėbsojo vis dar taip pat įdėmiai.
- Na, geriau? - pasiteiravo.
 - Mhm... - linktelėjo.
 - O dabar papasakok, kas ten buvo, - daktaras atsilošė.
- Alius sunkiai atsiduso ir apsidairė - tarsi ieškodamas, kas galėtų padėti surikiuoti žodžius. Deja, nei akvariumas, blyksintis margaspalviais žuvyčių šonais, nei sieninio laikrodžio ciferblatas be skaičių, pagaliau - netgi kažkokia primityvios kultūros atstovus imituojanti skulptūrėlė, išdidžiai stovinti ant šaldytuvo, padėti negalėjo. Teko žiotis:
- Nežinau... Ji kliedėjo apie kažkokį apreiškimą, - pradėjo.
 - Žmona? - pasitikslino Leitonas.
 - Taip... Balsai, misija, pavyzdys, šviesa... Visko neįsiminiau -
 - O antroji?
 - Kas?
 - Moteris, - gydytojas siurbtelėjo iš puodelio, - lankytoja?
 - A... Aš pamėginau Bekei paaiškinti, iš kur visi tie reginiai - ji puolė klykti, kaip aš drįstu ir tada pamėginau ją išgrūsti iš palatos. Na, ir prasidėjo. Siaubas... - jis iki krumplių pabalimo suspaudė stiklą.
 - Vadinasi... Apie kokias nors procedūras net ir kalbėti nepradėjote?
 - Ne, - Alius papurtė galvą, - nespėjau.
 - Taip... Tai ką darysim? - Leitonas susirūpinęs dviem pirštais parėmė smakrą.
 - O be leidimo... Negalima? Juk artimųjų sutikimas... - pradėjo Alius.
 - Ne, - atsiduso gydytojas. - Kol žmogus sąmoningas - artimųjų sutikimas ne argumentas.
 - Daktare, aš prašau... - Alius pažvelgė tiesiai į žalsvas mediko akis. Leitonas žvilgsnio nenusuko, bet papurtė galvą:
 - Negaliu, broliau. Be jos sutikimo - niekaip, pažeisčiau federalinius įstatymus, man tai kainuotų postą. O aš irgi vaikų turiu...
 - Kai ji atsigautų - viskas susitvarkytų, leidimą gautume po to, - nelabai tvirtu balsu pasiūlė.
 - Hmmm... Ne. Nėra jokių garantijų, kad sutiks. Juk tu pats supranti, - daktaras skėstelėjo rankomis.
 - Juk ji - puristė, ar ne?
 - Aha, - niūriai linktelėjo Alius.
 - Žodžiu, paliekame kol kas kaip yra - odą kaip nors išgydysime, randai, žinoma liks. O jeigu pageidaus - naują veidą gi galima padaryti bet kada vėliau. Vaikų turite?
 - Mhm.
 - Tai lėk pas juos. Dabar mažiausiai pusdienį vis tiek net pasikalbėti negalėsite.

Ne, nuobodulį nuvyti buvo sudėtinga - galbūt Rotleris ir kalbėjo rimtus dalykus, tačiau kas juos girdėjo? Dauguma tik ieškojo musių - bet kaip jų rasti 118 aukšte? O gal troško įsistatyti degtukus tarp vokų... Pagaliau Denis užvertė paskutinį lapą, atsikvėpė ir bailiai apsidairė:

- Klausimų... bus?
- Naderis šyptelėjo pačiu lūpų kampučiu - tiesiog, nesusilaikė. Kiti staiga ėmė mirksėti, sukiotis, lyg ir taikėsi gilintis į popierius. "Ne, jis tinkamas būti nebent atpirkimo ožiu... Kad vilkai būtų sotūs ir avys sveikos", - mintyse pasišaipė Naderis ir prabilo:
- Ačiū, broli Deni. Pailsėkite. Tai visgi... Nuomonių bus? - jis apsidairė.
- Vėl visi nuleido nosis. "Ką gi... Taip net patogiau".
- Man rodos, viskas sugalvota neblogai... - staiga ryžosi prabilti Hoveris.
 - Konkrečiau? - "Tau, vaikeli, dar augti ir augti... Na, bet jei išlindai - tai kalbėk"
 - Na... Man patiko pasiūlymas... Pasiūlymas ieškoti paramos pas panašios orientacijos judėjimus... Religines bendrijas, mažumų teisių gynimo organizacijas...
- Pritardamas sulinksėjo ir Keitas Jodsounas. Denis išsišiepė.
- Mmm... - numykė Naderis, tarsi abejodamas. Po nedidelės pauzės jis žvilgsniu perbėgo per visų veidus ir paprašė:

- Jums leidus?..

Žinoma, niekas neprieštaravo. Jis, tarsi žaisdamas, paėmė į delną lapus ir pakilnojo, lyg sverdamas. Tarytum nustebeęs kilstelėjo antakius, spragtelėjo pirštais - atrodė, kad kalbasi su savimi, niekaip nesiryždamas apsispręsti pagaliau prabilti balsu. Susirinkusieji, metę visus tuščius darbus, nustebe sužiuo.

- Broliai... - pagaliau jis ištarė. - Visi šie pasiūlymai - prašyti paramos, steigti skyrius valstijose, ieškoti rėmėjų, jie gražūs. Logiški. Realūs. - Denis švytėjo tarsi citrina. - Bet... - iš rankos paleisti popieriai čiūžtelėjo stalu. - Man rodos, pirma mes savęs turėtume paklausti, ko siekiame? Ko norime? Kaip save įsivaizduojame? Dabar, rytoj, po dešimties metų... - jis sukryžiavo rankas ant krūtinės. - Kas mes šiandien? Idealistų kuopelė, pasiryžusi pakeisti pasaulį. Nuo vakar - partija. O kas toliau? Eisime į valdžią? Stosime greta demokratų asilų ir respublikonų idealų? Kausimės su tais, už kurių nugarų trijų amžių politinės patirties tradicijos ir milijonai? Broliai, tai... - jis vėl apsidairė. - Naivu. Taip, tai tiesiog naivu, - skėstelėjo rankomis. Denis jau susigūžęs žvelgė į stalą, tarytum būtų kaltas dėl viso to naivumo.

- Todėl mes turime būti kitokie, - tęsė Naderis. - Mes turime būti ne partija, mes turime būti... - nutilo, tarsi ieškotų žodžio. - Sajūdis. Nes partija - nuo žodžio "skaidyti", o sajūdis - nuo žodžio judinti.

Kažkuris iš "brolių" prunkstelėjo, bet jis nekreipė dėmesio - ilgai neprunkš.

- Mes neturime daug lėšų, mes neturime užnugario, amžinų rėmėjų, kuriuos turi partijos. Mes turime tik savo tiesą. Ir dar savo šventąją, jeigu tai, ką man pasakojo apie apreiškimą sesei Rebekai sesuo Vilė yra tiesa. Matyt, tai tiesa. Vadinasi, mes turime tiesą. Tiesą, reikalingą sajūdžiui. Tiesą, galinčią išjudinti visuomenę, pabudinti mūsų brolius ir leisti jiems pasijusti jėga - vakar matėte - įmanoma, - jis neleido nuskambėti nė vienai asmeninio išdidumo gaidelei, tai buvo velniškai sunku, tačiau, rodės, pavyko!

- Bet sajūdžiui tiesos neužtenka - reikia dar keletu faktorių: pirmiausia, kad tiesa būtų išgirsta ir išnešiota. O tam reikia emocijų. Paprastų, bet ryškių emocijų. Todėl nuo šiandien... - jis vėl įdėmiai peržvelgė "brolius", užsitikrindamas dėmesį. - Nuo šiandien žodis "puristas" privalo kelti emocijas. Žymias emocijas. Nelabai svarbu - ar jos bus teigiamos, ar neigiamos, bet jos privalo būti aiškios, išreikštos, matomos, girdimos. Mus turi mylėti arba... Mūsų nekęsti. Jeigu mums bus abejingi - viskas. Jeigu apie mus rašys tik bulvarinė spauda - tai krachas. Finalas. Fiasko. - Ties žodžiai "bulvarinė spauda" Hoveris krūptelėjo - ne veltui. Naderis žinojo, jog žurnalistai, nežinia iš kur gavę Tomo koledžo laikų svingo vakarėlio filmuką, daug kraujo sugadino vargšeliui, pretendavusiam į doktorantūrą. "Harvardas tokių nepriima. Harvardas turi savų iškrypėlių..." - prisiminė paguodžiantį kažkieno komentarą. Bet jis tęsė:

- Todėl nuo šiol mes turime labai gerai matytis ir girdėtis. Kaip tai pasiekti? Paprasta. Ar jaučiate skirtumą, kai sakau "oi, muš skriaudžia!", - cyptelėjo plonu balseliu ir, po nedidelės pauzės, tuoj pat užbliovė: ir "MUS SKRIAUDŽIA!?" O jeigu tai sako ne vienas, o dvidešimt, nors ant nuospaudos užlipta tik vienam? Ar žinote, koks kyla triukšmas? Ar žinote, kiek atsiranda gynėjų? Ar žinote, kaip sujunda teisininkai? - jis leido sau nusišypsoti.

- Tai labai paprasti, bet labai efektyvūs būdai. Neturintys nieko bendro su liberalios demokratijos tradicijomis, bet veikiantys taip pat efektyviai kaip mūsų vyriausybė. Ir leisiantys mums turėti įstatymus, užtikrinančius mūsų teises. Ne bet kokius, o federalinius. Gal net tarptautinius. Bet MŪSŲ.

Denio akys vėl blizgėjo. Kitų - irgi. "Pavargau", - šmėstelėjo mintis, - "nieko, ištrauksiu". Jis jautė, kad auditorija - jau jo. Kad gaudomas kiekvienas žodis, sklindantis iš jo lūpų. Ir TAI elektrizavo, todėl dabar save jis atidavinėjo visą, net daugiau nei turėjo, ir negailestingai, nesitaupant. Taip galima. Juk ateis ir jų eilė - tada jis ilsėsis.

- Daugelis manote, kad aš blefavau, vakar kalbėdamas apie vyriausybės ruošiamą mūsų sutramdymo programą. Bet aš nejuokavau - nė lašo. Taip, mes turime teisę į genomo identiškumo neliečiamybę. Taip, be mūsų sutikimo mūsų genai ir jų rinkiniai negali būti naudojami, modifikuojami, atliekamos su jais kitos operacijos. Šie veiksmai - federalinis nusikaltimas. Bet... O kas tai kontroliuoja? Vyriausybė. O vyriausybei mes nepatiksime. Mes labai nepatiksime, nes imsime judinti piliečius, versime galvoti ne apie gerbūvį, o apie gyvenimą, galbūt atitrauksime nuo kasdienių darbų ir antsvorį didinančių užsiėmimų, įlįsime ten, kur vyriausybė neturi galios! Be to, mes neturime dvynių - puikios kiekvieno kito orveliškos kontrolės priemonės! Taigi, mūsų virtimas objektyviais priešais - laiko, o ne fakto klausimas. Todėl tam reikia ruošti. Sugebėti egzistuoti dviem lygiais - čia ir TEN. Atvirai ir pasislėpus. Užsikonspiravus ir deklaruojant viską, ką turim -

netgi daugiau. Taip pat reikia būti pasiruošusiems gintis. Aš žadėjau žmonėms skydą - jie tuo tikėjo. Bet nepamirškite - skydo reikės ir mums. Tvirta, patikima. Tinkamo smogti, jeigu prireiks... Bet šiandien dar ankstoka apie tai, - jis atsiduso ir apsidairė. - Trumpai... - skėstelėjo rankomis. - Tiek. Ir atsisėdo. Musių čia visgi nebuvo. Bet visų mintyse zyzė taip, tarsi aplink skraidytų eskadrilės.

- Tėveli, tėveli? Tėveeeeli! - pasigirdo už durų.

Tuo metu jis brėžė sudėtingą kreivę - šį darbą buvo galima dirbti tik rankomis, jokie dvyniai nepadės. Tačiau manipulatorius slystelėjo, kreivė užsisuko, kompiuteris suskubo įspėti, kad tokios konstrukcija nesiderina su likusiomis...

- Tėveli! - dabar žodžius jau palydėjo ir stuktelių kumšteliu į duris.

- Tuoj, Rutuk, tuoj! - šūktelėjo jis, mintyse bardamas save už nerangumą. "Palauks", - nusprendė paleisdamas konstrukcijų atsparumo skaičiavimus ir nuskubėjo link durų. Ruta buvo klusni - šitą bruožą ji paveldėjo iš tėvo, bent čia ne mamos genai! Į tėčio kambarį eiti be leidimo, kai jis dirba - šiukštu... Žinoma, ji vėl nešina piešiniu. Ką dabar nupiešė? Jis nesakė Rebekai, kiek sumokėjo už tą meno gyslelę. Pagaliau, tai nieko nebūtų pakeitę. Tačiau švytinčios dukros akys, kai ji lėkdavo laiptais mojuodama lapu, kuriame tai geltonuodavo saulė, tai žaliuodavo žolė ar stovėdavo namas, apsuptas gėlių žiedų, jam ramindavo net tuos kelis sąžinės priekaištus, nes šešeri metai, išgyventi su Beke, negalėjo nepalikti pėdsako ir sąmonėje bei vertinimuose...

- Na, ir ką dabar nutapei? - jis atsitūpė ir leidosi apkabinamas, o tada atsistojo pakeldamas dukrą su visu lapu.

- Va! - Ruta pakratė lapą, kad išsitiestų.

Ir ką gi daugiau ji prieš - žinoma, mamą... Suspaudė širdį - nejaugi vėl reiks įtikinėti, kad niekaip, niekaip dabar mamytės pamatyti neišeis, kad gydytojai neleidžia, kad net lankyti negalima, kad taip ji greičiau pasveiks? Alius nutilęs žvelgė į tokius pažįstamus bruožus. "Dieve, mažiuke, jeigu aš išsigandau, tai kas tau būtų nutikę? Kas?", - dar kartą pašiurpo mintyse. "Ir kaip tu susitaisy su tokia mamytės išvaizda, kaip? Oi, laukia mūsų vargas vargelis, laukia...", - kartojo pats sau, supdamas dukrą. - "Bet išgyvensime... Išgyvensime."

- Ar ne? - netyčia ištarė balsu.

- Ką, tėti? - nustebo ji.

- Lauksim mamytės? - nusišypsojo jis.

- Lauksim. Labai lauksim! - šūktelėjo Ruta, mojuodama piešiniu.

II. AŠMENIMIS

1.

Vedėjas: pone Naderi, tenka pripažinti, kad jūs per stebėtinai trumpą laiką iš pavienių marginalų kuopelių sugebėjote suburti naują, gausų judėjimą. Ar tai - jūsų charizmatinės asmenybės išdava, ar kai kas daugiau?

Naderis: na, aš neapsimetinėsiu ypatingu kukluoliu [šypsosi], mano asmeninės savybės ir patirtis iš tiesų kai ką įnešė naujo į purizmo judėjimą, tačiau, be abejo, vienas - lauke ne karys. Net ir Jėzui reikėjo mokinių, kad savo tiesą skleistų...

Vedėjas: bet Jėzaus mokiniai šventaisiais tapo tik po kankinančios mirties, o štai jūs, galima sakyti, jau turite ir šventąją. Tiesa, ji kol kas dar ligoninėje, tačiau jos pranašystės - seniai už reabilitacijos įstaigų sienų. Gerai apgalvotas žingsnis - ar ne taip pagalvoja žmonės iš šalies?

Naderis: Ką jūs! Apreiškimas poniai Redžins įvyko po siaubingos avarijos, apie kurią jūs visi girdėjote, bet niekas iki šiol nežino visos tiesos. Kaip žinote, nebuvo iškelta net byla.

Vedėjas: bet pareigūnai, tyrę šį įvykį, padarė vienareikšmes išvadas: nelaimingas atsitikimas, jokių kitų versijų.

Naderis: o žmogus iš šalies gali pagalvoti - švarus darbas, jokių pėdsakų...

Vedėjas: jūs turite konkrečių įtarimų? Tada kalbėkite, mes juk laisvoje šalyje.

Naderis: jūs iš tiesų taip manote?

(Ištrauka iš TV šou „Lario Kingo mokiniai“)

„Įrašinėk“, nurodė Polas. Standartinis kabinetas. Ne, ne visai. Standartinis kabinetas bendravimui su klientais, nes dėmesio atitraukimo objektai - reklaminiai.

- Polas Karanskis, - murmtelėjo jis.

- Misteri Karanski, mano vardas Etolas Skaidženas, aš esu kompanijos „UGE“ žmogiškųjų resursų skyriaus vadybininkas.

- Malonu...

- Polai, - jis žvilgteli tiesiai į akis, - mes apsvarstėme jūsų paraišką, išanalizavome jūsų testų rezultatus. Jie puikūs!

- Ačiū... „Gerai, kad tas kalės vaikas manęs nemato...“, pamanė, mat buvo save pakeitęs vadinamu ne-emocionali avataru, bet jeigu jie neturi geros analizės technikos - nepastebės, kad veidas - netikras...

- Tačiau, pasikonsultavę su medicinos specialistais...

„Prasideda...“

- Nusprendėme, kad Jūsų į tokias aukštas pareigas mūsų apsaugos tarnyboje iš karto priimti negalime. Matote, tokiems žmonėms kartais tenka saugoti ypatingai svarbius asmenis ypatingai sudėtingose situacijose. Jūs gi žinote - terorizmas, konkurentai... Mes privalome būti atsargūs.

Tačiau suprantame ir jus, tad galbūt norėtumėte pretenduoti į...

- Ačiū, ne. „Junk velniop tą mulkį“... Atvaizdas išnyko.

„Mtaip...“, - jis atsistūmė ir foteliu nuriedėjo kelis metrus iki sienos. Dunkst. Nejaugi vėl teks pradėti nuo eilinio pastumdėlio? Posto varnos? Jam, su dvylikos metų aukščiausios klasės asmens sargybinio stažu? CV, tokios CV galėtų pavydėti daug kas!.. O gal paduoti į teismą daktarą Leitoną? Bet ne, pažadą jis išpildė - naujos kojos niekuo neblogesnės, išaugintos iš jo paties genų, identiškos, testų rezultatai tai patvirtina, galiu nors ir šokti, kaip žadėjo, bet... „Pasikonsultavę su ekspertais...“ P gal... Paduoti „UGE“ į teismą? Tik kas tai būtų? Diskriminacija? Genetiniu pagrindu? Ne... Medicininiu pagrindu? Hmm... „Tik iš kur gauti pinigų advokatui?“ - jis žvilgtelėjo į basas pėdas, pajudino pirštus - brangokai naujos atsiėjo, oi brangokai... „Ir velnias mus sugundė tada trenktis į trečią barą...“

Signalas.

„Įrašinėk. O gal ir pašokdinsiu...“

- Pone Polai Karanski, aš Edmundas Diveiras, kompanijos...

Alius pakėlė duris ir iškėlė Rutą. Taksimobilis, gavęs pinigų pervedimo patvirtinimą, nuzyzė tolyn.

- Oi, mamytės gėlytės! - šūktelėjo ji.

- Nebijok, turiu, - šyptelėjo jis, parodydamas puokštę.

Fasadas raudonavo dar kolonijinio laikotarpio plytomis ir baltais langų rėmais. „Įdomu, ar žmonės tada taip mažai sirgdavo?“, spėjo pagalvoti, žvelgdamas į sąlyginai nedidelį pastatą su užrašu „Šv. Patriko ligoninė. ANNO 1769“, už kurio tęsėsi didžiuliai modernūs ligonių ir reabilitacijos centrų korpusai. Reikia pripažinti, kad įvairių metų kolegos architektai nepersistengė derindami senosios ir naujosios architektūros spalvinius sprendimus - o gal čia toks sumanymas: raudona - tarsi lūpos, o kita - balta, pilka, tarsi kūnas. Vis tiek nei šis, nei tas...

- Tėti, einam, einam, tėti! - paragino Ruta, timptelėdama už rankovės.

- Einam einam, - atitoko jis. „O veltui mėginu vyti mintis“, prisipažino pats sau. „Gal visgi reikėjo vaikui aiškiau paaiškinti arba pasiimti anksčiau?“

Durys. Koridorius. Fojė, minkštasuoliai. Vienodi visur. Daug. „Oi, kaip jai bus sunku...“

Šypsena. Leidimas. Durys. Lifas. Ruta plote prisiplojusi prie stiklo dairosi į apačioje liekančius aukštus, kol pastebi priklijuotą kramtomą gumą, o jos, nenukrapščius, žinia, pasaulis praras dalį prasmės. Koridorius, durys, skaičius. Šypsena, gėlės į priekį. Durų pastūmimas. Klyksmas:

- Mamaaaa! - Ruta tarsi kulka šauna į priekį. Saulės spinduliai, vos tramdomi žaliuzių, tvieskia vos vos įkypai. Rebeka mirkteli, nusišypso, keliasi, šiek tiek pasisuka. Šviesa nuslysta dešine veido puse ir apšviečia kairiąją. Rutos veidas persimaino, bet vaikišką kūnelį vis dar neša inercija. Apkabinimui ištiestos rankos, bet neįprastai išplėstos akys, rėžte įsirėžia į Beke...

- Mamaaa?.. - dar kartą išsprūsta, bet jau lyg aidas - prigęsęs, nusilpęs, tarsi klausiantis...

- Ru! - ji šypsosi, ji čiumpa į glėbį, ji glaudžia...

Jis užsimerkia, mėgindamas dar kartą prisiminti jos tikrąjį veidą. Dieve, net ir tam prireikia didelių pastangų!

- Mamyte... Mamyte... - gal ji nori kuo daugiau girdėti, kad tikrai žinotų, jog tai - mama?

- Ru! Mažutėle tu mano... Rutuk, vaikuti... - ji murma, glostydamą ir bučiuodama dukrytės galvą...

- Labas, Beke, - pagaliau prabyla ir jis. - Kaip žinai, - nusišypso, - mes - tavęs pasiimti namo.

Ruoškis... - o kas jam belieka be dalykiškumo?

- O, kaip aš laukiau šitos akimirkos! - prisipažįsta ji.

- Mamyte, - Ruta, atsilaisvinus glėbiui, truputėlį atsitraukia, žvelgia Bekei į veidą ir nedrąsiai klusteli:

- Mamyte, o kas... tai? - jos pirštukas paliečia baisų randų mazgą, besidriekiantį skruostu.

- Tai? - ji nustemba, žvilgtelį į Alių, šis tik gūžteli pečiais ir papurto galvą.

Ji atsidūsta, vėl apkabina ir priglaudžia dukrytę.

- Tai dovana, vaikuti. Didi dovana...

Ruta laikosi jos rankos, bet eina visą laiką nudelbusi akis. Kalbasi apie daug ką - auklę, žaidimus, piešinius. Beke lydi nustebę žvilgsniai. Jis sliūkina iš paskos. Šmėsteli lyg ir pažįstama figūra - daktaras Leitonas? Ne, ne jis... Pažadą išpildė: „Kaip sakiau, be jos sutikimo aš negaliu duoti kreipimo užsiimti nuoseklia veido regeneracija. Darysim vietinį persodinimą, kad bent jau užgytų oda, kaip darydavo XX amžiuje. Deja, brolau...“, sunkus atodūsis, tarsi per ilgametį darbą daktaras būtų susirinkęs ne tik pacientų, bet ir jų giminių skausmus. Visus. Penketas operacijų. Bent jau joms neprieštaravo! Kiti pokalbiai ir įtikinėjimai baigdavosi griežtu: „Mielasis, ne“. Gaila, toli tie laikai, kai vyras galėdavo įsakyti moteriai. Jie buvo geresni? Vargu, bet vyrams buvo lengviau gyventi - tai faktas. Kas ten priekyje? Tie?!

Kolinas Naderis, kaip visada, tarsi pasiruošęs tuoj pat sėsti į TV laidos kėdę arba stoti prieš minią - tvarkinga, brangia juoda eilute ir kruopščiai sušukuotais plaukais, stovi pirmas. Už jo rikiuojasi - kažkoks išstypęs jaunuolis, ta cyplė Vilė Enderton ir dar keletas žmonių, laikančių gėlių puokštes. Visi segi vandens lašo formos ženklelius - puristų judėjimo simbolį. Enderton, rodydama pirštu į artėjančią grupelę, kažką energingai aiškina greta stovinčiai moteriai. Turbūt: „o ten, už jos - tas maniakas, įsivaizduok, Bekės vyras!!!“

Rebeka paspartina žingsnį. Jis sąmoningai ima atsilikti, siekdamas atėjusius pasitikti apeiti lanku - ne, tikrai nesivels į naują konfliktą, kuris būtų neišvengiamas susidūrus. Beke ištempo Ruta, ji tai moka.

Naderis šypsosi labai santūriai. Tos mažos akutės minutėlei nubėga ir jo veidu, brr, rodos, peržvelgia it stiklinį. Sis žmogus turi kažką žavaus, bet šiurpinančio. Tarsi viduje glūdėtų labai gerai sukaustytas, bet žvėris. Nekeista, kad minios nevykėlių krenta po kojom - jam reiktų tiesiai į prezidentus... Bet jis juos perlipa ir žengia tolyn - tarsi į kokią žvaigždę keliautų. Ne, jis nepatinka, bet bent jau fanatizmas kažkoks pagrįstas, motyvuotas, žemiškas. O gal vėl vyrui vyrą lengviau suprasti?

„Sveikiname grįžus pas šeimą!“, taria Naderis, stiebdamasis prie Bekės skruosto. Įdomu, apie kurią šeimą kalba... Enderton, matyt, iš arčiau pamačiusi Rebekos skruosto grožį, jau užtilusi ir, tikriausiai, mintyse dėkoja Dievui, jog ne jai tenka tapti pranaše. Ruta į Naderį dėbso labai priešišškai, stovi tarp jo ir Bekės, tarsi norėdama sudaryti užtvarą - gudrus vaikas, jaučia, kur šuo pakastas... Enderton nedrąsiai pakšteli į žandą ir atšoka, sunkiai susivaldydama. Kiti suka žvilgsnius. Bekė dar aukščiau kelia galvą - o kas jai, išdidžiai, belieka?.. Nepravirks?

- Mirk, tu apsišaukusi kale!!!

Šūvis driokšteli, ištaškydamas įprastinį ligonių fojė erzeli ir išdegindamas sterilumo tvaiką. Vilė Enderton lošteli ir virsta per dešinią petį. Kas tai?! Antras! Baltas lietpaltis dryksta, dažosi raudonai, ištiesta sveikinančio vyro ranka svyra ir paleidžia puokštę. Akies kraštas regi iš vietos šokantį budintį policininką. Trečias! Jo akys pamato kitas - išsprogusias, nuraizgytas smulkių raudonų kapiliarų, spoksančias plačiais juodais vyzdžiais, tarsi tuo ginklo vamzdžiu, besispjaudančiu švinu. Trečias! Moteris, ėjusi už Bekės nugaros, griūna, plasnodama rankomis. Jis atsispiria šuoliui - išsižiojusi Bekė žvilgteli žemyn į Rutą. Ketvirtas! Naderis šoka pirmyn, mėgindamas korpusu uždengti ar parversti Rebeką ir Rutą. Penktas! Kulka cvankteli užkabinusi nikeliuotą minkštasuolio rėmą, policininkas lekia kiek tik turi jėgų. Šeštas! Nuo Naderio smūgio Bekė ir Ruta nuvirsta į krėslus. Kažkas spiegia. Septintas! Jis visu svoriu daužiasi į šaulį, jie skrenda kartu, kliūva už minkštasuolio, verčiasi, vožiasi į grindis, kažkas trakšteli. Aštuntas! Ne, rodos, tai tik kumštis rėžiasi į jo skruostikaulį. Pasaulis sudreba ir yra, tarsi į žemę dunkstelėjęs puzzle paveikslėlis, iš ausų traukiasi klyksmas „Téééveliiii!“ „Téveli? O kodėl ne mamyte?“ Šviesa blykšta, tik kažkur, toli toli, kitame ilgo ilgo koridoriaus gale sėdi be galo apstulbusi, besidairanti Bekė...

Užpuolikas mėgina stotis, bet jaunas policininkėlis vienu smūgiu jį vėl parverčia žemėn, primygia keliu, įremia pistoleto vamzdį į pakaušį ir rėkia:

- Gulėk!!!

Šis dar bando raivyti, bet tuoj pat gauna pistoleto rankena per pakaušį ir suglemba. Policininkas mėgina iš plaštakos išlupti ginklą - tamsiai sidabrinę „Beretta“, kišasi ją už diržo. Aplinkui - visiška sumaištis, dar neatsitokėjusių žmonių žvilgsniai, aimanos, keiksmi.

- Daktarą, po velnių, greičiau daktarą! - griaudėja Naderis, pasisukęs į sutrikusias priėmimo skyriaus darbuotojas.

Tvarkos saugotojas, pakeldamas sąmonę praradusio užpuoliko ranką, išsižioja - artimesni taip pat išvysta, kad tai - protezas metalizuota, vadinama „kovine“ plaštaka - draudžiamas, tačiau berankių banditų mėgstamas kūno papildinys. Tačiau dabar aiškiau, kodėl žmogus, numušęs užpuoliką taip pat guli be gyvybės ženklų...

- Téééveliiii! - Ruta prisiploja prie Aliaus kūno.

Policininkas tuo tarpu šiaip ne taip uždeda antrankius, atverčia užpuoliką ant nugaros ir vėl nustemba: tam žmogui tikrai jau per šešiasdešimt - aplink akis ir lūpų kampus susimetusios raukšlės, išdrikę žili plaukai, o kreivai suaugęs sulaužytas nosies kaulas primena ne tik apie audringą jaunystę.

Vilė Enderton raitosi inkšdama, jos dailaus šviesiai žalsvo puspalčio petys - ištisinė raudona dėmė, netoliese - mėgina stotis ir vėl kniumba toji moteris, kuri ėjo pro šalį. Vyras baltu lietpalčiu, teikęs gėles, atsargiai mėgina smaukti rankovę ir žvelgti, kas po ja...

„Viešpatie, o šaudė taigi į mane!!!“, - staiga visą nusmelkia. „Alius, Alius be sąmonės - jam padėti, padėti reikia! Vajetau, Vilė juk sužeista!“, - atbunda tvarkingos mintys. Atitokus ji stojasi, žengia į priekį, bet prie Aliaus jau palinksta suskubęs žmogus melsvu chalatu, dar keletas ligoninės darbuotojų atlekia iš kito priimamojo galo, stumdami vežimėlį su elektrofibriliatoriumi. Policininkas naršo po šaulio kišenes, ieškodamas kokių nors dokumentų, bet, rodos, bergždžiai.

- Ir čia, ir čia sužeistas žmogus! - girdisi Naderio, bedančio pirštu į sukniubusią moterį, baritonas, bet staiga jis pastebi jau atsistojusią Rebeką. Akimirkai judviejų žvilgsniai susitinka - tada, kai įdėmios Naderio akys, tarsi skanerio kamera perbėgusios visu jos kūnu, stabteli ties veidu. Žvilgsnis sustingsta. Jis žingteli atgal. Jo burna žiojasi, nevalingai virpčiojant lūpų kampučiams, akys - plečiasi. Netikėtai jis kelia dešinę ranką prie kaktos ir... Žegnojasi.

2.

- Na, ar išsiaiškinote, ką tas luošys dar nuveikęs? - Terencas Didas, vyresnysis 343 nuovados inspektorius - detektyvas, vėl susisieki su duomenų analitikais, bet šie tik neigdami kraipė galvas. - Tik nesakykite, kad tai jam pirmas kartas! - visai paniuro detektyvas. "Negana to, kad turėjau bendrauti su tais trenktais žmogiškais, dar ir mįslės prasidės..." "Teri, užbėk", - blykstelėjo pranešimas. Jis atsilošė, sutraukė ekraną ir atsiduso, prisiminęs sąskaitą, taip nenoriai artėjančią iki sumos, reikalingos kokybiškam dvyniui įsidėti. Nieko, pakentės, bet kurio šlamšto nesikiš! Čia rimtas sprendimas - visam gyvenimui...

Prieš eidamas aukštyn, jis tualete švariai ir kruopščiai nusiplovė rankas - juk per visą dieną spaudė nežinia kiek delnų - ir dabar, pagalvojus apie visas bacilas, tūnančias jų odos porose, panagėse ir kituose užkaboriuose, darėsi net silpna. Žinoma, tai reikėjo padaryti anksčiau, bet vos grįžęs į įstaigą puolė aiškintis duomenų užklauso rezultatų, pagaliau - prieš tai automobilyje bent apsisvalė šlapia servetėle...

Nuovados šefas Džekas Satonis drybsojo sunkiame juodos odos krėsele. Jo dešinėje rankoje liuminescensavo kažkoks švieslapis, o kairė pašė erdvėje neaiškius ženklus. Panašu, kad šefas dar ir aktyviai bendravo per dvynį - mat besimainantis veidas atspindėjo įvairiausių emocijų gamą: nuo nuobodulio iki pasipiktinimo. Galiausiai jis susiraukė ir atkreipė dėmesį į Terį, be didelių ceremonijų atsėdęs į kėdę, šeiminkui net nepasiūlius.

- Aleisk, Teri, žurnaliūgos pristojo kaip niežai, - atsistojęs Džekas ištiesė platų delną pasisveikindamas. - Mėginau, mėginau atsikratyti bendromis frazėmis - bet jau nebepasisėkė... Tai kas ten per byla, kodėl tiek triukšmo, kas per stebuklai? Gali referuoti trumpai? Neturiu laiko visą pirminį raportą skaityti - pateikei, žinau, laiku, tai - ne priekaištas, - tuoj pat patikslino, pastebėjęs sučiaupiamas detektyvo lūpas. - Gerti? - pasiūlė, siekdamas keturkampio ąsočio.

- Dėkui, - Teris pastūmė tuščią stiklinę. Suskambo krentantys ledo gabaliukai, sugurgėjo vanduo. - Na, tai..? - šefas siurbtelėjo tiesiai iš ąsočio. Mėsingas adomo obuolys stryktelėjo link pasmakrės. Teris sustabdė pakeltą stiklinę prie lūpų net nepalietęs - o jeigu tas nevala ir prieš tai gėrė tiesiai? - Rodos, nieko ypatingo, Džekai, - pradėjo, mintyse sustumdęs informaciją. - Na na, - šefas ironiškai vyptelėjo, - kad kaip tik atrodo atvirkščiai... Klok.

Teris pakėlė stiklinę prieš šviesą ir pasukiojo:

- Ginkluotas pasikėsinimas, pavojingu daugeliui žmonių gyvybei būdu. A klasės felonija. Keturi sužeisti, vienas rimtai. Pasikėsinimo auka - moteris, trisdešimt ketverių. Liko gyva. Liudytojų daug. Apklausiau daugumą, nusivariau kaip šuo, neaiškumą - kalnas... - užbaigė neoficialiai.

- Na, čia tai tikrai trumpai, - Džekas pasikasė pakaušį. - Bet tą smarkų vyruką gi areštavote? Ką rodo duombazės? Nusidėjęs?

- Analitikai aiškina, kad nieko. Švarus.

- O jis pats ką sako? Kas toks iš viso?

- Ridas Bertonas, JAV karinės jūrų pajėgos. Jūrų pėstininkas.

- Oho! Jaunas bernas?

- Būtent - oho. Šešiasdešimt penkerių. Atsargos pulkininkas. Su kairiu koviniu protezu.

- Be rankos? Irakas?

- Ne, Korėja.

- Tai kodėl šaudė?

- Dėl religinių įsitikinimų...

- Ką?! - Džekas išsprogino akis.

- Moteris, į kurią pasikėsinta - Rebeka Redžins...

- Rebeka... Redžins?... - tikslinosi šefas. - Pala... - nutęsė, lyg bandytų kažką prisiminti.

- Dar žinoma kaip puristų šventoji, - paaiškino Teris. - Žinoma, ne visiems žinoma, nesistebėkite.

- Na gerai - šventoji, puristų. Todėl ir kėsinosi?

- Todėl. Sakė, kad netikri pranašais artina Antikristo pasirodymą. Todėl jo pareiga buvo ją sunaikinti.

- O tokią pareigą jam?..

- Nurodė atlikti angelas Gabrieliūs...

- Cha cha cha! - pratrūko Džekas, atsilošdamas krėsele ir sukiodamas pirštą prie smilkinio. Bet Teris beveik nešyptelėjo - visas tas idiotizmas jau seniai nebebuvo juokingas...

- Na ir kompanija tau teko... - išsikvėpė, vėl siekdamas ąsočio. - O gal juos visus tiesiai pas psichus, a? - pasiūlė.

- Mielai... - šįsyk vos vos šypotelėjo ir detektyvas. - Tačiau tai - dar ne visos keistenybės.
- Na tai klok, gumos netempęs, - paliepė šefas. - Gal suprasiu - sekmadieninę mokyklą gi lankiau kažkada...
- Oukei, - Teris pagaliau prisivertė siurbtelėti iš stiklinės, pastebėjęs, kad Džekas geria iš kitos ąsočio pusės, negu snapelis, per kurį jam buvo įpilta. Suvilgęs išdžiūvusį gomurį jis atsikrenkštė ir paaiškino:
- Paleisti septyni šūviai. Iš vardinės "Berettos 92F". Šaudė jūrų pėstininkas.
- Na? - Džekui ėmė nusibosti pauzės.
- Nė vienas nepataikė į auką.
- Uuuups!.. Atstumas?
- Septyni metrai.
- Idiotizmas... - iškvėpė, palinkdamas virš stalo.
- Užtat kulkos kliuvo dviems moterims - vienai petis, kitai - šlaunis, vienam vyriškiui - dilbis. Šaulį ant žemės parmušęs vaikinys gavo koviniu protezu galvon taip, kad iki šiol gaivelėjasi...
- Išderintas pistoletas? - spėjo Džekas.
- Patikrinau. Suderintas, tarsi vakar būtų buvęs šaudykloje.
- Tu nori pasakyti...
- Aš nieko nenoriu pasakyti, - Teris susiraukė. - Aš tiesiog nesuvokiu, kaip tai galėjo įvykti!
- Na taip... - Džekas vėl atsilošė. - Mįslėlė...
- Na, ir galiausiai, - atsiduso Teris, - visi nukentėję - puristai.
- Sakei...
- Ne, nesakiau, - paprieštaravo detektyvas. - O su jais bendrauti...
- Tai gal jie turi kokią kitokią pasikėsinimo versiją?
- Ne, - Teris gurgtelėjo didelį gurkšnį ir atsistojo. - Šalių versijos sutampa.
- Tai gerai! - apsidžiaugė šefas. - Motyvas - yra, įrodymai - yra. Teisėjas neturėtų spyriotis...
- Taip, - Teris linktelėjo. - Viskas yra.
- Tai ko tu nosį nukabinęs? - Džekas staiga vėl surimtėjo, pastebėjęs susirūpinusią pavaldinio veido išraišką.
- Teris atsiduso:
- Džekai, man reikia pagalbininko. Čia kažkokia nesąmonė su ta byla. kažkas čia ne taip. Aš paprasčiau analitikų sumodeliuoti...
- Tai imk kurį nors jaunėlį, kad ir Renė, jeigu toks jau įtarus. Beje, tau teks bendrauti ir su žurnaliūgom. Įgalioju. - pertraukė jį šefas.
- ...Jie pasakė, kad išanalizavus visas aplinkybes tokia įvykio tikimybė - beveik viena iš milijono, - pratęsė nutrauktą sakinį Teris. - Nebent...
- Klausyk, žmogau! - Džekas susiraukė. - Tu jau mane imi varginti su tais mįslingais nutylėjimais. Sakyk, kas per "nebent" ir drožiam kiekvienas prie savo reikalų!
- Nebent priimame tą liudytojų versiją, kuri įtikinamai paaiškina, kodėl pasikėsinimas nepavyko, - jis padarė trumpą pauzę, šefas jau norėjo žiotis, bet nespėjo:
- Nes kulkos šventąją APLENKĖ!

Už langų vakarėjo. Naderis atsistojo žvilgtelėjo į lauką - piko šurmulys beveik nurimo, mat šiame rajone buvo gausu rimtų verslo kompanijų buveinių ir rytais bei pavakaremis gatvės tiesiog tvindavo baltomis apykaklėmis. Iš požeminės aikštelės išvažiavimo nosį kyštelėjo brangus automobilis. Sušnypstė gatve lėkusių kabrioletų padangos. Du vyrai, iššokę iš mašinų, vos nekibo vienas kitam į atlapus, ypač kai juodis oponentui pademonstravo storą vidurinį pirštą... "Menkas, niekingas blizgučių pasaulėlis, kur žmogus tapęs daiktų priklausiniu ir pigių konfliktų įkaitu...", - niūriai pagalvojo jis. Ofisas buvo tuščias. Beveik tuščias - mat Edvardas sugebėdavo dirbti taip tyliai, kad net musės skrydis keldavo daugiau triukšmo. "Vatikanas pritarė konkordato idėjai... O kas jiems beliko? Visi ieškome kelių, kaip atgauti įtaką...", - murmtelėjo pats sau, stumdydamas ant stalo sumestą korespondenciją. "Reikėtų patarti vaikinui, kad nesikūprintų", - atėjo mintis, kai, pasisukęs, per durų stiklą pamatė tą ilgį - tylenį beveik pradingusį pusapvalio ekrano lakšte. Visi kiti po kraują stingdančio Rebekos sutikimo ir pusės dienos, praleistos bendraujant su bukagalviais policininkais ir tuo lėtapėdžiu detektyvu, išsilakstė, kas sau. Enderton ir Stečeris turbūt liko ligoninėje - žaizdos, sakė, nelabai rimtos, bet vis dėlto... Tik Edvardas grįžo - vaikinui pareigos, regis, aukščiau visko, gal net gyvenimo prasmė. Todėl šiuo laiku, kai ofise prasidėdavo didžiausi darbai, dabar buvo tylu. Tikrai labai tylu.

Naderis žvilgtelėjo į laikrodį - vėluoja septynias minutes. Na, kaip profesoriui - atleistina. O JO žmonės seniai atprato taip elgtis - jeigu pasakyta 6 po pusiaudienio, reiškia, 6 po pusiaudienio. Net ir mémė Denis émė nevėluoti.

- Lankytojas profesorius Piteris O'Kelnas, - pranešė melodingas patalpų kontrolierės balsas.
- Įleiskite, - murmtelėjo Naderis. "O gal reiktų atjungti? Pasisodinti tikrą žmogų, nors... Mes juk atsisakome radikalizmo...", - spėjo pasvarstyti, stebėdamas, kaip Edvardas ištiesia visas savo ilgas galūnes ir nuskuba prie durų - kažkokia paukščiška eiseną ir pamiršęs susišukuoti bei timptelėti persikreipusį švarką. "Ne, ofiso prestižu reiktų rūpintis labiau", - jis susiraukė, pasitaisydamas kaklaraištį.
- Prašau, profesoriau, maloniai prašau... - Edvardas lankstėsi tarsi praeito šimtmečio liokajus. Gal tas O'Kelnas - koks nors jo slapta idealas? "Kostiumas - vidutinis, o portfelis - netgi labai geros odos. Batai - vaikščiujimui, o ne demonstravimui, kelnės lygintos prieš savaitę, švarkas pret-a-porte", - įvertino. Žengė žingsnį į priekį, verdamas duris ir nusišypsodamas:
- Profesoriau, kaip malonu jus matyti! Aš - Kolinus Naderis, - ištiesė ranką.
- Daktaras Piteris O'Kelnas, - atėjusysis nusišypsojo santūriai, bet Naderio ranką pakratė itin nešantūriai. "Laikrodis - pigus", - spėjo užregistruoti šeimnininkas.
- Švento Patriko žemės palikuonis? - šypsodamasis pasiteiravo Naderis.
- Bingo! Kokia empyrika paremtas toks išvalgumas? - žalios profesoriaus akys perliejo pašnekovą. Viduje tarsi kamertonas skimbtelėjo. "Atrodo, rasime bendrą kalbą..."
- "Kaš yra kas Kolumbijos valstijoje", - vėl pajuokavo Naderis.
- O aš maniau, kad morfologinė pavardės analizė! Cho cho! - nusikvatojo O'Kelnas, pastebėjęs ant Edvardo stalo numestą "The Hustler" švieslapi, rodantį nelabai padorų animuotą vaizdelį: prieš žmonių minią su muilo gabaliuku besimasturbuojantį vyriškį tamsiu kostiumu, kurio kalbos "debesėlyje" buvo įrašyta: "Net ir seksas turi būti ŠVARUS" (angl. - Even sex must be PURE!).
- Kaip matau, populiarumu nesiskundžiat... - linksmai dėbtelėjo į Naderį. Šis vos vos šyptelėjo:
- Per aspera ad astra...
- Vade mecum, - linktelėjo O'Kelnas, staiga surimtėjęs. Jis dar kartą įdėmiai nužvelgė Naderį, kiek ilgiau apsistodamas ties vandens lašo ženkliuku atlape ir akimis. Šeimnininkas žvilgsnį atlaikė - ne, šis profesorius nebuvo vien tik mokslo žiurkė, panašu, kad jis ant žemės stovėjo pakankamai tvirtai.
- Pone Naderi, aš nepaprastai džiaugiuosi su jumis susitikęs, - tarė be lašo ironijos ir netgi be šypsni. - Aš iš tiesų žaviuosi, kaip jūs sugebėjote garsiai pasakyti tai, apie ką daug kas jau galvojo, bet dar nebuvo sugalvoję. Pionieriams visada sunku, todėl aš - visas jūsų paslaugoms, - jis vos krestelėjo galvą.

Naderis atsakė ne iš karto. Dabar jau jis žvilgsniu pasvilino profesorių, nebe tirdamas - tiesiog, ištvėrė. Po akimirkos santūriai nusišypsojo:

- Daktare O'Kelnai, turbūt atrodyčiau paskutinis kvailys, jeigu dabar pradėčiau pompastiškai kalbėti apie bendrą reikalą, kai jis - ir taip mūsų širdyse bei galvose. Todėl tik pasakysiu, kad man irgi labai malonu, jog atradote laiko mūsų pažinčiai. Tikiu, kad Džordžtauno studentijai taip pat ne tas pats, kas dedasi su mūsų pasauliu... Aš džiaugiuosi nauju sąjungininku. Ir draugu, - pabaigė, mostu kviesdamas į savo kambarį.

"Renė... Renė...", - eidamas link laiptų Terencas Didas mėgino atsiminti visą taip vadinamą jaunėlių "batalioną", bet niekaip neprisiminė, kurio iš jų vardas Renė. "Et, na, kuris bebūtų - vis pagalbinkas...", - murmtelėjo pats sau.

- Teri! - kažkas šūktelėjo iš apačios. Jis, nuvijęs į šalį apmąstymus, persisvėrė per turėklą ir pamatė Bo Drita, vyruką iš smulkių nusikaltimų skyriaus.

- Sveikas, Bo, - pamojavo.

- Sveikas, Teri! Portlendas laimėjo! Aš atspėjau!

- Tyliau, smulkme! - kažkas piktai šūktelėjo. Taip homicidai nedraugiškumo akimirką vadindavo smulkių nusikaltimų skyriaus darbuotojus.

- Palauk, tuoj nusileisiu... - beveik ženklais parodė Teris, skubėdamas link laiptų. Bo pasitiko visas švytintis, tarsi tik ką nukalta moneta:

- Įsivaizduok - pačią paskutinę sekundę, mažasis Kėjus nuo trijų linijos - šviiiiipt! Salė apmirė - galvojau, į kelnes prileisiu iš įtampos! Rodės, kad tas sušiktas kamuolys lėkė kokį pusvalandį - ir staiga - jau tinklelis virpa. Kas pasidarė! Mamyte mamyte! O, žmogau! Ou jėėėė! - vaikinukas pritrūko žodžių. Teris draugiškai paplekšnojo per petį:

- Sveikinu, vaikine! Na, man žiauriai, žiauriai malonu!

- Dabar jiems beliko tik finalas! Tik finalas, ir mano brolelis - čempionas! Jauti, kaip skamba - ČEMPIONAS! - Bo net sučepsėjo.

- Gerai skamba! - linktelėjo Teris.

- Pravers namų duris - o ant rankų - NBA žiedai! Mamyte mamyte! Tikri NBA žiedai! Ne veltui aš čia subinę trinu, visokią smulkmę, vagiančią gumytes iš supermarketų gaudydamas, o jis - mokosi, oi ne veltui! - vaikinio akys tiesiog švietė triumfu.

- Ne veltui! - linktelėjo Teris, - bet paklausyk...

- Taip? - sukuso Bo.

- Naujokėlius pažįsti?

- Naujokėlius? Na, turbūt! O, Jėzau Kristau, kokių vėplų yra! Mano Dieve! Neatskiria...

- Bo, stok, - sudrausmino Teris, - pažįsti gal Renė?

- A! - Bo išsišiepė nuo ausies iki ausies, - ir tu į pasimatymą kviesi? Seni... Tu gi žmoną, vaikus turi, gėdytumeisi! - sukikeno.

- Pala...

- Ką pala, kur pala! Bet tu teisus - bufai - O! Šiaurė - OHO! Snukutis - JĖĖĖ!

- Moteris?! - išsižiojo Teris.

- Na, tai negi mano mama, a, seni? Ką čia laužai, a? Žinai, ji dar su niekuo nepermiegojo - galą duodu kirsti - SU NIEKUO! - sušnypštė. Seifas! Tvirtovė! Fort-Noksas*!

"Džekai, aš tave...", - Teris atsirėmė į sieną.

- Tai ką, nusitaikei?

- Bo, baik taukšti, ji man į pagalbininkus paskirta - sudėtingoje byloje...

- Ooo! Žmogau žmogau! - Bo sudėjo prieš save delnus ir užsimerkė:

- O kaip aš norėčiau tokio pagalbininko! Mama mamyte! Viešpatie mieliausias!

- Aha, melskis, gal atsiųs, - kandokai mestelėjo Teris, kasydamasis pakaušį. Na ir sekasi jam šiandien!

* - Fort-Noksas - JAV aukso atsargų saugykla. Vienas labiausiai saugomų objektų Žemėje.

Kažkas mandagiai kostelėjo. Jis atitraukė žvilgsnį nuo analitikų atsiųstų tyrimų duomenų ir pažvelgė garso kryptimi:

- Detektyve Didai, jūs mane kvietėte. Aš esu Rozalina Renė, - prisistatė nelabai aukšta tamsiaplaukė ir juodaakė mergina. Uniforma ant jos gulėjo kaip nulieta - net priekabi akis negalėjo surasti kokių nors netvarkos žymių. Dėl kitų dalių Bo irgi neklydo...

- Draugams - tiesiog Roza, - šyptelėjo ji.

- Sėskit, - jis mostelėjo pavargusia ranka. Mergina atsisėdo. Ne "tūptelėjo", o atsisėdo - laisvai, pasitikinčiai.

- Ar esate dalyvavusi tiriant bent vieną rimtą bylą? - pasiteiravo, servetėle valydamasis kaktą.

- Žmogžudystės - ne, - rimtai atsakė ji. - Bet padėti visada pasiruošusi.

"Džekai, kalės vaike, kokią tu čia man kiaulę nori pakišti?", - mintyse sudejavo.

- Matote, Roza... - jis žvilgtelėjo tiesiai į merginos akis. - Aš esu pratęs dirbti vienas, - ji žvilgsnio nesuko. - Be to, mano charakteris nepasižymi nei taikumu, nei tolerancija. Taip pat aš esu smulkmeniškąs, pedantiškąs, be to, beveik patologiškai mėgstu švarą. Su manimi sunku... Ji nesakė nieko, tik klausė - įdėmiai, nenusišypsodama, ko jis tikėjosi...

- Tačiau mūsų šefas, ponas Džekas Satonis, man pasiūlė į pagalbą pasitelkti būtent jus. Nežinau, kodėl jis taip sugalvojo, tačiau jeigu jūs pasiryšite man padėti - aš reikalausiu šimtaprocentinio paklus...

- O aš - žinau, - staiga nutraukė ji.

- Ką... žinote? - nustebeš Teris net nebaigė apie paklusimą.

- Žinau, kodėl šefas pasiūlė mane.

- Ir kodėl? - jis parėmė pasmakrę ranka, rengdamasis ilgam, emocingam, mergaitiškam pasakojimui apie puikius pažymius ir praktikos rezultatus...

- Jūsų byla susijusi su puristais. O aš augau puristų šeimoje - tol, kol tėvai manęs faktiškai neišsižadėjo...

- Kaip tai? - dabar pertraukė jau jis.

- Tiesiog... Mane pradėjo, - liūdnai šyptelėjo mergina, - mėgintuvėlyje. Mama buvo nevaisinga. Bet kai man suėjo trylika tėvai taip pasinėrė į judėjimą...

- Aš apgailestauju... - jis pasistengė, kad balsas skambėtų taip nuoširdžiai, jog sugebėtų nutraukti

liūdnus merginos prisiminimus.

- Neverta, - ji vėl šyptelėjo. - Iš tiesų, jie buvo idiotai ir nevykėliai, nenoriu nieko daugiau apie juos girdėti! Ar tai pakankama priežastis mano paskyrimui?

Teris neatsakė nieko - bendrai, tokia taktika jam nepatiko: gaila vaiko, kuriam kaip reikiant turėtų skaudėti širdį nuo tų puspročių kliesių... Kita vertus - gal taip lengviau būtų suvokti jų logiką ir veiksmus? Bet kokia kaina! "Džekai, tu tikrai nebaigtas kalės vaikas...", - suniurzgė mintyse.

- Gerai, - jis atsistojo. - Persirenkite civiliai, po dešimties minučių reikia nuvažiuoti pas kelis įvykio liudytojus. Man kilo rimtų naujų minčių, dėl kurių negaliu delsti. Spėsite? - nusišypsojo.

- Žinoma! - ji linktelėjo. - Susitinkame... ant stogo?

- Ne, čia. Aš jūsų palauksiu... Roza.

- Klausau, pone Didai, - ji nususuko eiti.

"Bet gal tu galėsi mane vadinti ir Teriu...", - pagalvojo detektyvas, žvilgsniu sekdamas spėriai tolstančią merginos figūrą.

- Aš važiuosiu namo! - tai Alius pareiškė garsiai ir prieštaravimų nepaisančiu tonu. Tiesa, galvoje šiek tiek užė, bet negi į tokį niekniekį kreipsi dėmesį? Pamanykit, smūgis į galvą! Kiek jis tokių smūgių gavęs per futbolą, o nieko - galva veikia!

- Ir vis dėlto, mister Redžinsai, mes primygtinai siūlytume bent vieną dieną pabūti čia, kad diagnostinė aparatūra ir preparatai pasektų, ar nebus kokių nors komplikacijų, - daktarė šypsojosi plačia plačia šypsena, kokia Dievas teapdovanojo juodąją rasę ir jos palikuonis.

- Aš sveikas, - spyrėsi Alius, - buvo tik keletas minučių be sąmonės...

- Tas keletas minučių be sąmonės, pone architekto, reiškia, kad jums buvo rimtas smegenų sutrenkimas. Be to, smūgiuota buku metaliniu daiktu, būtent protezo kumščiu. Tad privalome sekti, ar nesusidarys krešulys. Patikėkite, tai visiškai nejuokinga, - ji įsprendė rankas į klubus.

- Aš ir nesijuokiu, - burbtelėjo jis.

- Na, kas gi jums reiškia, - toliau įtikinėjo moteris, - dvynį turite, veikti galite ką norite. Žmona gal be jūsų vieną dieną išsivers?

- Jai ir taip baisus šokas, o jūs atimate dar ir vyrą! - šyptelėdamas vėl paprieštaravo.

- Jūsų žmona - tikras laimės kūdikis, - sučiauškęjo daktarė, - jai šiandien - antrasis gimtadienis!

- Trečiasis, - vėl surimtėjęs pataisė Alius. - Aš noriu ją pamatyti, - pareikalavo.

- Na, mes galime jums duoti bendrą palatą - jeigu vyriausiasis leis...

- O Ruta, dukra mūsų kur?

- Kiek žinau, ji kartu su mama. Tai eime?

- Gerai, eime, - Alius užsitempė megztinį ir dar kartą peržvelgė įvairiausios įrenginius, kurie tik ką išblusinėjo kiekvieną jo molekulę.

Jis atsargiai pravėrė duris - Bekė, atsirėmusi į sofos atlošą, žvelgė pro langą, Ruta margino popieriaus lapus. Vakarinės saulės spinduliai "artimųjų kambarį" laistė jaukumu ir šiluma.

- Tėveli! - pašoko Ruta.

Bekė atsigrėžė. Jis vėl nevalingai virptelėjo - kiek dar reikės, kad įprastų?! Pridėjęs pirštą prie lūpų ir suokalbiškai mirkstelėjęs dukrai, jis priėjo prie atsistojusios žmonos. Jiedu apsikabino. Bekė vėl buvo jo glėbyje - kaip ir senais, nerūpestingais laikais... Tačiau šįsyk ji neįsikniaubė, taip, tarsi norėtų čia pat susiliesti, kaip anksčiau, ne. Ji prisiglaudė. Tvirtai, bet... Kitaip. "O gal aš jau tiesiog pamiršau tą jausmą?" - dar paklausė savęs ir pasiteiravo:

- Kaip tu?

Ji kilstelėjo galvą ir žvilgtelėjo jam į akis:

- Gerai...

- Turbūt žinai, visi tavo draugai liko beveik sveiki. Sužeidimai - nerimti, tik tai pro šalįėjusiai moteriai teko daryti operaciją...

Ji linktelėjo.

- Tas vyrukas - matyt nesveikas. Jį tikriausiai uždarys... - dar murmtelėjo jis.

Ji vėl linktelėjo.

- Rytoj grįšime namo, šiandien reikalauja, kad dar pabūtume. Nori stebėti ir tavo, ir mano būklę - sako, kažkoks krešulys gali susidaryti.

Ji dar sykį linktelėjo, tarsi automatas.

- Tu sutinki pasilikti?

- Aha, - pagaliau ištarė.

- Tėveli! - neiškentusi Ruta pasiprašė savo dalies dėmesio ir jis buvo priverstas atsisukti:
- Žiūrėk: čia - mūsų namas. Čia - baseinas. O čia - mamytė, o va ten - tu. O čia - Reksas! - mergytės meniniai gabumai augo neįtikėtinais tempais!
- Beje, žiūrėk - tu tarsi iš akies traukta! - pajuokavo, besdamas į piešinį.
Ji ilgai žvelgė į popieriaus lapą, tarsi kažko ten ieškodama. Po to lėtai nusisuko. Alius nurijo bundantį susierzinimą:
- Oi Rutuk, tu tikra dailininkė! - šūktelėjo parodydamas abiejų delnų nykščius aukštyn. - Beke, - uždėjo ranką jai ant peties, - nagi pasakyk vaikui, kad gražu! - pareikalavo.
Tačiau ji, net neatsigrėžusi, papurtė galvą.
- Beke... - tyliai pradėjo jis, nebežinodamas, kokie žodžiai seks toliau, bet tuo metu kažkas pabeldė į duris.

3.

- Solidu, - šykščiai pagyrė Naderis, ranka pasverdama storą, klasikinio dizaino knygą, tik ką ištrauktą iš O'Kelno portfelio.
- Viso gyvenimo darbas! - šypsodamasis pasididžiavo šis. - Bet tik dabar supratau, kad jai tikrai metas išvysti dienos šviesą. Atėjo laikas...
- Populus remedium cupit... - tarsi sau murmtelėjo Naderis, žvelgdamas į pavadinimą "Vaistai žmonijai". - O su medicina jūsų veikalo nieks nesumaišys? - pajuokavo.
- Cha cha! - mokslininkas nusikvatojo taip garsiai, kad Edvardas net atsigręžė. - O jeigu ir sumaišys, - skėstelėjo rankomis, - vis tiek galės pasigydyti. Kad tik padėtų.
- Na, o kaip leidykla pažiūrėjo? Nepabijojo? - Naderis vartė lapus, čiužendamas kokybišką popierių.
- Leidykla tikisi, kad būtent jūsų žmonės ją šluote iššluos, cha cha! Deja, rinka... Paklausa gimdo pasiūlą.
- Norit pasakyti, - Naderis kreivai vyptelėjo, - jie mano, kad jūs rašėte tik todėl, kad atsirado puristai?
- Neatmestinas variantas. Leidėjai - žmonės apdairūs, net ir akademinėse leidyklose...
- Na, o jūsų kolegos...
- Naderi, gal baikime tuos "jūs", "pone"? Jeigu nuo šiol teks daug ką veikti kartu, aš norėčiau vadinti jus Kolinu. Atsakydamas tuo pačiu, leidžiu į mane kreiptis tiesiog "Piteri"! - O'Kelnas plačiai nusišypsojo.
- Na, mes vieni kitus dažniausiai vadiname broliais, - šyptelėjo ir Naderis. "Labai jau greitas tujintis...", pridėjo mintyse.
- Taip, žinau, kad jūsų tėvai laiko veltui laiko neleido! - vėl pajuokavo svečias.
- Naderis užvertė knygą ir perskaitė balsu nuo nugarėlės: "Deja, istorija žino ne vieną liūdną pavyzdį, kai susergera ne pavieniai žmonės, net ne tūkstančiai žmonių, o visa žmonija. Susergera sunkiausia liga - dvasios liga. Ši liga žlugdo miestus ir šalis, stumia į pražūtį civilizacijas, atneša chaosą ir smurtą... Ar yra nuo jos vaistų? Ar kas nors gali sustabdyti dvasios nuosmukį? Taip. Bet norint, kad tokie vaistai padėtų, reikia trijų paprastų žingsnių: pirmojo, prisipažinti, kad sergame; antrojo - suprasti ligos priežastis, trečiojo...
- Hmm... - duslaus ir įtaigaus Naderio baritono O'kelnas klausėsi net šiek tiek palenkęs galvą. - Jūs tikriausiai net ir stereovizoriaus instrukciją sugebėtumėte perskaityti taip, kad jis pats įsijungtų! - neiškentė nepagyres.
- Naderis nepabaigė frazės, padėjo knygą ant stalo ir atsisuko į svečią:
- Mano tėvas sugebėdavo visą bažnyčią priversti verkti, šurpti arba juoktis. Atrodo, aš iš jo kai ką paveldėjau... - tarė tarsi konstatuodamas faktą, be jokios užuominos į pagyras.
- Hmm... Ironiška, - murmtelėjo O'kelnas, - o mano tėvo bijodavo net pastoriai.
- Kaip tai - bijodavo? - susidomėjo Naderis.
- Jis buvo skardžiabalsis, labai mėgo giedoti, tačiau visiškai neturėjo klausos. Todėl psalmės įguldavo naujas melodijas, dermes ir polifonines struktūras, - svečias vėl šypsojosi.
- Ak, šit kaip, - šeimnininkas irgi neturėjo kur dėtis, tad šiepėsi, tačiau viduje plaktuku tuksėjo: "mes kalbame jau pusę valandos, bet dar neaptarėme nė vieno rimto klausimo. Jeigu jis visą laiką taip..."
- Beje, o jūsų biuras, panašu, daug kam įdomus...
- Tai yra? - šeimnininko balse ėmė rasti metalo atspalvių.
- A, štai, matau, vaikas ant gretimo namo lyg ir žiūroną stato...
- Naderis pasekė O'Kelno gestą. Iš tiesų, kitoje gatvės pusėje stovėjo namas, kurio stogas buvo tik šiek tiek aukščiau už jų ofiso langus. O ant stogo esantis žmogus, priklaupęs viena koja, kėlė ant peties kažkokį vamzdį...
- Gulkit! - staiga sušuko Naderis, versdamas ant žemės svečią. Jis dar spėjo užfiksuoti truputį prasižiojusį apstulbusio Edvardo veidą.

- Karanski, tu vis dar geriausias! - vos ne pamaldžiai ištarė Tonis, žvelgdamas į monitoriuje pritrauktą kulku suvarpytą taikinį.
- Ką sakai?! - riktelėjo Polas atsigręždamas.
- Ausines nusiimk! - sušuko Tonis, o kad nekiltų abejonių - dar ir patapšnojo sau per ausį. Tada paspaudė taikinio pritraukimo klavišą. Silikoninis manekenas kabaldžiuodamas šliaužė artyn truputį girgždančiais bėgiais.
- A... - Polas nuleido pistoletą ir nusiėmė ausines.

- Neduok Dieve su tavimi susitikti dvikovoje, - pajuokavo Tonis.
- Šūdas...
- Na, na, nesikuklink! - Tonis timptelėjo manekeno ranką. - Tu tik pažiūrėk, ne, tu tik pažiūrėk!
- Ką žiūrėti, - Polas atsisuko susiraukęs. - Na, į ką man žiūrėti?
- Štai - visa apkaba - į širdies plotą. O juk jis - judėjo!
- Ai, koks skirtumas, - Polas piktai krestelėjo galvą.
- Žinoma, tau - koks skirtumas! - šyptelėjo Tonis. - O kitiems - pavydas visam gyvenimui...
- Toni, baik nusišnekėti, - Polas išmetė apkabą ir permetė į kitą delną. - Ypač kai žinai mano situaciją... - įsikišo pistoletą į dėklą.
- Na, ir kokia tavo situacija, a, kokia? - Tonis irgi susiraukė. - Apsimeti klipata?
- Toni...
- Ne, tu man pasakyk - apsimeti klipata, a? - į Tonio veidą plūstelėjo raudonis.
- Toni!
- Nori, kad paguosčiau? Nori, kad pakartočiau? Nori? - jis šėrė per manekoną. - Tu - geriausias sumautas šaulys iš visų, kurie čia lankosi. Kiti tik su dvynio koordinacija tokius rezultatus pasiekia! Bet ką - dvynys! - jis paniekinamai išsiviepė. - Mes abu puikiai žinome, jog tikroje kovoje nepadės dvyniai, nors ir spėjantys rodyti taikinio koordinatas. Ir dvynys rankų nepakreips...
- Toni, užsičiaupk... - Polas nekantriai mostelėjo ranka.
- Tu - geriausias šaulys iš visų...
- Toni! - Polas staiga išsitraukė pistoletą ir įrėmė Toniui į kaktą. - Jeigu tuoj pat neužsičiaupsi, liksi be fazės, nors apkabą aš ir išėmęs!
- Aha! Pirmyn! Trenk! Išjunk! Permesk! Daryk ką nori! Vis tiek būsi geriausias!.. - Polas spyriu išmušė žemę iš po Tonio kojų, šis žioptelėjo, bet Polas tuoj pat jį įgudusiai pagavo ir vėl pastatė - tarsi žaisdamas.
- Oho! - murmtelėjo Tonis, tankiai mirksėdamas.
Polas vyptelėjo lūpų kampučiu ir tarė:
- Galbūt ČIA aš vis dar geriausias, - atsiduso gražindamas ginklą į dėklą. - Bet visur kitur ant manęs jau padėjo! Supranti? Padėjo savo skersus: ir natūralius, ir dirbtinius - tokius, kaip mano kanopos! Asmens sargybinis privalo nekelti nė mažiausios abejonės, o kas užtikrins, kad tos naujosios kojos būtent ko nors neiškrės tada, kai viską lems dešimtoji sekundės dalis? Et, ką aš čia tau aiškinu - vis tiek neužčiaupsi savo itališkos srėbtuvės... - jis numojo ranka.
Tonis pritardamas linktelėjo:
- Aha, neužčiaupsiu!
- Toni... Bet užteks... - Polo balse pasigirdo jau ir maldavimo atgarsiai.
- Netikiu, kaip mane gyvą matai, netikiu, - staiga vėl pratrūko Tonis. - Netikiu, kad tu staiga tapai netinkamu visiems! NETIKIU! Pamatysi, neprabėgs nė savaitė, o tu vėl turėsi tokį darbą, apie kurį visi kiti net nesvajotų, nors turėtų dar devynis gyvenimus!
- Ačiū. Taip pat nepamiršk už mane dar ir pasimelsti, - liūdnai šyptelėjo Polas. Viskas, šiandien man gana... O, kažkas manęs nori - ar tik ne būsimasis svajonių bosas, - vyptelėjo nususukdamas.
Tonis žvilgtelėjo į manekeno krūtinę ir murmtelėjo: "Teks perlydyti..."

Terencas Didas ir Rozalina Rene spėriai žengė ligoninės koridoriais. Mergina beveik bėgte turėjo vyti greitaeigį inspektorių - mat ūgio skirtumas, lemiantis, be abejo, ir žingsnių dydį, buvo didokas. Juodas lietpaltis, apgaubęs prakaulę Dido figūrą labai išsiskyrė tarp sterilių, ramių spalvų sienų, o pakeliui pasitaikantys žmonės - ir pacientai, ir daktarai, nesusilaikydavo įdėmiau nenužvelgę tarsi juodvarnio sparnais skvernais plevėsuojančio tamsiaodžio vyriškio, tačiau jis ėjo taip ryžtingai, kad stabdyti ir ko nors klausti nė vienas nepasiryžo. Roza Rene iš paskos skuodė tarsi spalvotas drugelis - mat jos lengvas švarkelis buvo šviesiai žalsvas, kaklą juosė gelsva skarelė ir, žinoma, lengvai mėlynavo džinsinės kelnės.

"Atrodo, senukas čia ne pirmą ir net ne dešimtą kartą", - pati sau pastebėjo ji, matydama, kaip Didas ryžtingai renkasi kelius. Ji turbūt jau seniai būtų sutrikusi... Iš lifto į lifą, per laiptus, koridorius - galva tiekios maršruto vingių žadėjo nebepakelti, nors pradžioje ji buvo sau prisiekusi labai gerai viską dėmėtis ir paerzinti tą niurneklį kokiomis nors jo praleistomis smulkmenomis - o tokių tikrai privalo atsirasti, net jei ir dirbi su vietinės reikšmės legenda. "...Mano charakteris nepasižymi nei taikumu, nei tolerancija. Taip pat aš esu smulkmeniškias, pedantiškias, be to, beveik patologiškai mėgstu švarą. Su manimi sunku...", - negi jis nenujautė, kad šitos jo savybės visiems naujokams buvo atkartotos jau pačią pirmą darbo nuovadoje dieną, kai vadas, Džekas Satonis, baigęs pirmąjį

instruktažą, pajuokavo: "Geros dienos! Ir nuo karo, maro bei Terenco Dido saugok Juos, Viešpatie!" Ir visgi, Roza pati sau nuoširdžiai pripažino, kad ne toks šis žmogus baisus, kaip ji kai kas nori nupiešti - taip, jis servetėle nusivalė rankas po to, kai paėmė gražą iš greito maisto užkandinės; taip, jis visą kelią iki ligoninės, net ir sėdint nesibaigiančiuose kamščiuose, beveik nepratarė nė žodžio, jai numetęs išstudijuoti keletą lapų liudytojų parodymų, o paskui surengė blic-egzaminėlį; bet elgėsi visą laiką mandagiai, na, nebent netaktu laikytume ir šitą beprotišką, velniai jį griebtų su visais puristais iš karto, lėkima!

Staiga Didas sustojo tarsi įbestas. Roza vos neįsirežė. Tamsios detektyvo akys šaudė aplinkui.
- Velniai rautų, visgi ne tas korpusas!.. - murmtelėjo pusbalsiu ir, mostelėjęs Rozai, nuskuodė atgal.
"Velniai rautų tavo kojas!" - sudejavo Roza, vėl leisdamosi tekina...

Alius atsisuko - durys prasivėrė ir į kambarį įėjo daktarė Keniston. Ji žinoma, plačiai nusišypsojo ir tarė:

- Žinote, mes pasitarėme su skyriaus vedėju - jis sako, kad jeigu norite, galite nakvoti būtent šiame kambaryje. Štai čia, - ji mostelėjo link skydelio su keletu mygtukų, - yra kontrolės pultas, taip pat ryšys su budinčiu gydytoju. Ponui Redžinsui bus atvežta lova su kai kuriais specialiais prietaisais galvos būklei stebėti. Deja, vienoje lovoje kol kas miegoti negalėsite, nors į svečius eiti neuždrausiu, - ji mirktelėjo.

- Ačiū, - padėkojo Alius, prisiversdamas nusišypsoti.

- Vakarienės, deja, irgi teks eiti į valgyklą, ji bus - moteris žvilgtelėjo į laikrodį, - po poros valandų, septintą valandą. Tai liekate čia?

Alius linktelėjo.

- Tada dar vienas prašymas - pamaitinkite žuvelės. Maistą rasite stalčiuke gretimose spintelėse prie akvariumo. Tik neperšerkite!

- Nesijaudinkit, ponie Keniston, pasirūpinsim deramai, - užtikrino Alius.

- Na, tai... Gero vakaro! O... Mažajai, deja, neturime jokių žaislų, nebent į vaikų skyrių ką nors nusiųčiau, kad atneštų...

- Pone Keniston, - Alius nusišypsojo, - tikrai nereikia tiek dėl mūsų vargintis, šiai mažajai geriausias žaislas - popierius ir pieštukas. Jūs tik pažiūrėkit, kaip ji paišo! - jis parodė piešinį.

- O!.. - nusistebėjo ji. - O kiek šiai dailininkei metų?

- Ketveri, o balandį bus jau... jau penkeri! - pašoko ir Ruta. Negi leisi, kad kas nors kitas pasakytų metus?

- Štai kaip! - Moteris pakraipė galvą. - Dar niekad nemačiau taip puikiai piešančios tokios mažos ir mielos mergytės! - pagyrė.

- O čia piešia ne ji... - staiga nuaidėjo duslokas Rebekos balsas. Ji stovėjo atsigręžusi į besišnekančius, tačiau šviesai krintant tiesiog į nugarą veidas liko šešėlyje.

- Rebeka, - tyliai paprašė Alius.

- Čia piešia tai, kas vadinama "meno genu", kuris kainuoja septyniasdešimt tūkstančių dolerių, maždaug tiek, kiek geras automobilis, - tęsė ji. - Netrukus tai kainuos dvigubai mažiau, o dar vėliau - dvigubai mažiau nei dvigubai mažiau ir viso pasaulio vaikai vaikščios laimingi ir talentingi!

- Rebeka! - Alius pakėlė balsą.

Daktarė sutriko:

- Žinote, gal aš jau eisiu, lyg ir viską pasakiau, gero vakaro... - ji pasisuko į duris...

Alius ir Rebeka žvelgė vienas į kitą įsitempę lyg stygos, pykčiu degančiomis akimis. Rutos rankutėse brūkšniui pakeltas pieštukas sustingo, tarsi irgi stebėdamas bežodę tėvų dvikovą.

- Mes taip ir... gulėsime? - po kokių dešimties sekundžių dairydamasis nusistebėjo O'Kelnas.

Edvardas nieko nesuprantančio žmogaus žvilgsniu dėbojo į staiga pargriautą mokslininką ir greta nugriuvusį bosą. Naderis irgi apsidairė - nieko nevyko - atrodo, jis apsiriko! "Na ir pokštas..."

- Man pasirodė, kad tas žmogus ant priešingo stogo turėjo nuo peties paleidžiamą raketą... - sumurmėjo jis, dar nesiryždamas keltis.

- Bet tada... - atsiliepė O'Kelnas. - Ji jau turėtų būti čia!

- Cha cha cha, - netikėtai Naderis prajuko. Edvardas net pašoko iš už stalo.

- Cha cha, cho cho, - kvatojosi atsiversdamas ant nugaros.

O'Kelnas šyptelėjo, atsistojo ir ėmė valytis kostiumą.

- Ne, man tikrai turbūt jau paranoja... Atsiprašau, broli Piteri - tarė Naderis irgi pakildamas. Seni įpročiai...

- Jūs... Kariavote? - nusistebėjo mokslininkas.
- Visko jaunystėje teko, - nedetalizavo šeimininkas. - Ne, man tikrai labai nemalonu, kad taip išėjo, priimkite kuo nuoširdžiausią atsiprašymą...
- Na, ką jūs, Kolinai, - nusišypsojo O'Kelnas. - Jūs gi tik gero norėjote. Aš sužavėtas jūsų reakcija! Žinote, kai žaisdavau beisbolą...
- Ar viskas gerai? - staiga ryžosi įsikišti Edvardas.
- Viskas, broli Edvardai, viskas, - Naderis pastatė į vietą nuspirtą kėdę. Tik ryto įvykiai mane tuoj padarys paranojiku...
- Beje, kas gi ten ant stogo dėjosi iš tiesų? - susidomėjo O'Kelnas, praskirdamas žaliuzes. Žmogus, buvęs ant priešais esančio stogo ir sukėlęs tokią sumaištį, klūpėjo veidą priglaudęs prie vamzdžio ir, matyt, naudojosi tuo, kad saulė švietė pro kelių didžiulių pastatų tarpą. Greičiausiai jis ieškojo saulės dėmių. Juk visada malonu rasti purvo net ten, kur iš pirmo žvilgsnio jo niekaip nepastebėsi...

4.

Alius prabilo pirmas, iškošdamas pro dantis:

- Man atrodo, mes tarėmės, kad apie TAI nekalbėsime prie vaiko!
- Mes tarėmės ne tik apie tai! - atkirto ji.
- Bet to ano jau nepakeisi, o šitą - galima! - Alius žingtelėjo į priekį.
- Aha, bijai... - Rebeka atsitraukė atgal ir paniekinamai vyptelėjo. Geriau ji nebūtų to dariusi - sužalotas veidas išsikreipė taip, kad Alius net krūptelėjo. Pastebėjusi šį vyro nesusivaldymą, tęsė:
- O gal tada ir manęs bijai? Jeigu bijai savo vaikui pasakyti tiesą, tai gal ir žmonos bijai - ką ten, žmonos! Argi ta sužaloto snukio karvė bevarta būti tavo žmona? Tavo, sėkmingo architekto, kuriam ant kaklo kibtų tuntai gražuolių? Kodėl tuo nepasinaudojus, ar ne?
- Beke, ką tu kalbi... - išsižiojo Alius.
- Ką aš kalbu? Nepatinka tai girdėti, ne?
- Tu neturi jokio pagrindo manęs kaltinti! - jis paraudo.
- Nori pasakyti, išbuvai penkis mėnesius be moters?
- Beke, atsipeikėk! Koks tau šišas užėjo?!
- Atsakyk, išbuvai?
- Beke!
- Išbuvai?

Alius jautė, kaip jį užvaldo visiškai nemotyvuotas įsiūtis - taip, jis išbuvo! Bet už ką jį puola? Kodėl ji mano galinti jį kaltinti be jokio pagrindo? Ar jis kada nors leido suabejoti savo ištikimybę? Kuo jį laiko? Ir „taip“, besisukęs ant liežuviu galo, buvo prarytas. Vietoj to išsprūdo:

- O jeigu ir neišbuvai - kas tada? Nebeduosi?.. - ir staiga pats pasibaisėjo tuo, ką pasakė. Bekės veidas dar kartą persimainė - sveikosios pusės lūpų kamputis sutrūkčiojo, ji sumirksėjo ir sulemeno:
- Tu... Tu!...
- Beke, atsiprašau... - jis sumurmėjo. - Aš... Nenorėjau taip pasakyti, Dievas mato - nenorėjau!
- Tu... Tu... Kaip tu taip galėjai? Kaip? Kaip? - ji kvėpavo taip tankiai, tarsi trūktų oro. - Už ką? Už ką tu man taip? Nejaugi tas veidas - taip svarbu? Nejaugi tai viskas, dėl ko aš tau patikau? Aliau!!!
- Beke, tikrai, tikrai nenorėjau to pasakyti! Prisiekiu kuo tik nori - nesusivaldžiau, išsprūdo! Beke! - jis žengė į priekį, norėdamas ją apkabinti.
- Neliesk manęs! - sukliko ji. - Nedrįsk manęs paliesti! Aš tau šlykšti kaip ir visiems kitiems! Nedrįsk! Tu nesupranti! Tu nesupranti, kaip tai svarbu! Nesupranti! NE!

Bet jis neklausė - tiesiog griebė ją ir surakino glėbyje. Tiesiog priglaudė - taip stipriai, kaip niekada.

Tiesiog suspaudė - neduodamas net pajudėti. Ji pasimuistė syki, antrą ir... nurimo. Suglebo. Išnyko.

- Beke... - Alius atlaisvino vieną ranką, kad panardintų į jos plaukus. Kad perbrauktų, kad pajustų ją vėl. Kaip seniau. Ne, kaip neseniai. Kaip vos prieš penkerius mėnesius, kai žolė buvo žalėsnė, kai saulė buvo šviesesnė... Ir jis šnabždėjo:
- Angele tu mano, atsiprašau, nurimk, viskas bus gerai, mes grįšim namo iš šito beprotnamio ir viskas pasikeis... Manykime, kad tai sapnas, sapnas iš kurio reikia pabusti... Netrukus atsikelsime - bus rytas, bus šviesu... Pamatysi, bus labai šviesu!

Ji suvirpėjo kūkčiodama.

- Na, nereikia... Nusiramink...

Jis net nepastebėjo, kaip atitipeno Ruta, timptelėjo mamos rankovę ir pareiškė:

- Mamyte, mamyte - neverk... Jeigu tau nepatinka - aš nebepiešiu! Man tikrai nesunku nebepiešti!

Naderis lengviau atsiduso ir atleido savikontrolės gniaužtus tik tada, kai Piterio O'Kelno nugara išnyko už durų. Velniai rautų, šitaip suklysti!

Jis dėbtelėjo į Edvardą, jam padrašinamai šyptelėjo ir grįžo į savo kabinetą. „O juk istorija atsimins jį, būtent jį... Atsimins Rebeką. Ne mane. Ironiška...“ - pagalvojo, žvelgdamas į padovanotos knygos viršelį. „Vaistai žmonijai... Preteningas pavadinimas, bet neblogas - skambus, preteningas ir paprastas tuo pačiu, tiksiantis ir snobui, ir parijui...“ Atsisėdo, pasisukdamas taip, kad iš už durų niekas nematytų jo veido, pamasažavo smilkinius, užsimerkė...

Jie liko paskutiniai. Link horizonto nuskubėjo antrasis „Juodasis vanagas“. Trečiasis tik ką palietė žolę, prilenktą aršaus vėjo:

- Bėgte! - sukomandavo vadas.

Maskuojančių uniformų dėmės nusidriekė vis trumpėjančia vorele. Jis buvo

priešpaskutinis - tvirtai sučiupęs Rasto Džonio ranką stryktelėjo į vidų, bet pamatė, kad niekur kitur, kaip prie pat durų, jam vietos nelieta. Vadas, išokęs paskutinis, įsitaisė greta. Nieko baisaus, pasėdės ir įsitvėręs skersinio - iki bazės netolimas kelias. Kulkosvaidininkas šūktelėjo į šalmo mikrofoną:

- Švaru! Galime kilti!

Rotorius pergalingai užtelėjo. Atėjo totaliai idiotiška mintis - pamojuoti šiam prakeiktam kraštui, kur žmonės, net ir pusę amžiaus gyvenę pusbadžiu, nusispjovė į tonas iš jų lėktuvų bei sraigtasparnių barstomo puikiausio édalo ir pasirinko savo išprotėjusius vadus. Taip jiems buvo išplauti siauraakiai protai!.. Jis kilstelėjo ranką, žvelgdamas į tolį. Sraigtasparnis sunkiai atsiplėšė nuo žemės. Ranka sustingo - ten, ant tolimesnės kalvelės staiga išdygo figūra, ant peties dedanti nedidelį vamzdį. Vadas, susidomėjęs, kam gi čia mojuojama, irgi išvydo tą patį.

- Gult! - jis riktelėjo tiesiog automatiškai, užmiršęs, kad dabar tikslesnė komanda būtų „Šokt!“, tačiau pasitaisė veiksmais - išskėstom rankom čiupęs iš kairės ir dešinės įsitaisiusius vaikus už sprandų, pastūmė juos. Prieš təkšdamasis į žemę Kolinai dar spėjo išgirsti sukamo kulkosvaidžio stovo guolių cyptelėjimą. Sprogimo karštis nutvilkė tik nugarą...

Nugarą nudiegė ir dabar - Naderis pasipurtė, išsitiesė atsilošdamas. „Reiktų dažniau į baseiną pavaikščioti...“, - priminė sau. - "O gal gerai, kad refleksai dar veikia?" Vėl pasilenkęs prie stalo, spūstelėjo ekrano išskleidimo klavišą. Apsidairė. Edvardas buvo palinkęs prie savo darbų, bet jis vis tiek paspaudė distancinio durų užrakavimo mygtuką. Tada surinko autorizacijos duomenis, patvirtintus nykščio atspaudu ir akies tinklainės atvaizdu. Jis čia senokai jau nebuvo - bazės interfeisas buvo šiek tiek pasikeitęs, tačiau vis dar lengvai suprantamas. Prieš jo akis nusidriekė daug katalogų žymių. Kuriame?

- Surūšiuok ir parodyk pagrindinius duomenis apie visas krikščioniško pagrindo religines sekas... - nurodė kompiuteriui atsilošdamas.

- Ne, inspektorau. Na, turėkite jūs nors truputį žmoniškumo! Žmonės juk... - daktarės Kensington balsas darėsi nepakeliamai spigus.

- Mem, - Terencas Didas laikėsi savo, - tai labai svarbu tyrimui ir aš privalau juos apklausti šiandien. Galbūt nuo to priklausys daugelio žmonių gyvybė.

„Jis blefuoja“, - susiraukė Roza Rene. Kol kas nė viena aplinkybė nerodė nieko daugiau, kaip tik apie žioplą religinės neapykantos išpuolį. Tik pamanyk - šeši šūviai ir visi pro šalį! Iš „Berettos“!

- O jeigu aš nepasakysiu, kur jie? - daktarė įsisprendė rankas į šonus. - Kas tada?

Didas gaižiai vyptelėjo:

- Tada man teks susirasti jūsų viršininką ir kalbėti tiesiogiai su juo. Sugaišiu daug brangaus laiko, o per tą laiką aukos atsimins dar mažiau, galiausiai, nusikaltimą išnarplioti taps vis sunkiau, jis liks neišspręstas, tikrasis nusikaltėlis - nenubaustas ir taip jam atvertas kelias daryti naujus nusikaltimus... - išdudeno pašaipiai šypsodamasis.

„Tikrasis nusikaltėlis? Nieko sau...“, - Roza net pyktelėjo. - „O su manimi tai pasidalinti žiniomis negalėjo?“ Juk jis tepaklausė - ar ji nemato ko nors keisto šioje byloje?!

- Na gerai... - Kensington nusileido. - Bet darysite taip, kaip aš liepsiu. Ir pirmiausia, aš liepsiu jums palaukti, kadangi tikrai jūsų neleisiu į jų palatą. Bet jeigu man pasiseks - atvesiu abu. Sutarta?

Didas tylomis linktelėjo. Rozos, žinoma, niekas net neklausė.

Detektyvas atsisėdo ir susisiautė į lietpaltį. Ne, jam nebuvo šalta - tiesiog taip geriau galvojosi - kai niekas nesimakaluoja, išskyrus tą nerimstančią spalvotą mergiūkštę...

„Klausti? Ne?“, - nerimo Roza, žaisdama skarelės kampu. Laikas neatrodė tam tinkamas - mat inspektoriaus žvilgsnis buvo tvirtai įsikibęs į batų nosis, o antakiai susilieję į vieną V formos plaukuotą padarą. Prabėgo dešimt minučių. Daktarė nesirodė. „Reikėjo iš karto kalbėti su skyriaus vedėju“, - dingtelėjo Rozai. - „Turbūt išeisime nieko nepešę“. Ta moteriškė tiesiog galėjo bandyti jų kantrybę...

- Jie ateis... - burbtelėjo Didas, suveddamas batų nosis.

„Čia man?“ - nustebo Roza, bet atsiliepė:

- Kodėl jūs taip manote? - pasiteiravo.

- Iš akių nustačiau, - atsakė kuo rimčiausiu tonu. Mergina prunkstelėjo. Didas ją perliejo žvilgsniu:

- Atsiprašau, - ji šyptelėjo. - Tikėjaisi paaiškinimo, panašesnio į Šerloko Holmsio dedukcinius

metodus... - pamėgino pajuokauti.

- Aaa, - nutęsė jis, vėl pasinerdamas į savo mintis.

Šįsyk ji prunkštelėjo tik mintyse. Tada atsistojo ir priėjo prie lango. Žvilgtelėjo į parką, po kurį slankiojo trys - keturios dešimtys pacientų. Jų, žinoma, slankiojo ir daugiau, tačiau Roza bandė lavinti skubios orientacijos gebėjimus ir, metusi žvilgsnį į žmonių grupę, mėgino kuo tiksliau nustatyti, kiek gi jų galėtų būti. Vis laikas greičiau bėgs ir naudos šiek tiek tokios bus...

Tuo tarpu Didas mintyse stumdė galimas versijas ir kuo toliau, tuo labiau jautė, kad iš miglotų prielaidų ima klostytis kažkas aiškesnio. Tačiau jis nespėjo išvysti naujo sprendimo pavidalo - sušnarėjo žingsniai. Štai ir daktarė.

- Sekite paskui mane, - nurodė ji.

- Inspektorium? - nustebo stodamasis Alius. Rebeka liko sėdėti.

- Sveiki, misis ir misteris Redžinsai. Susipažinkite - mano asistentė Rozalina Rene, atsainiai mostelėjo merginos link. Ši kiek pavėluotai linktelėjo, šiaip ne taip susivaldydama ir prisiversdama nespoksoti į subjaurotą moters veido pusę.

- Mes ilgai jūsų nevarginsim, - pažadėjo Didas, kabindamas lietpaltį ant kėdės atlošo, - tačiau norėtume dar kai ką pasiaiškinti apie ryto įvykius... Po akimirkos.

- Be abejo, - linktelėjo Alius, suspėdamas paduoti kėdę Rozai, kuria, žinoma, partneris net nepasirūpino - mat pamatė kriauklę ir nuskubėjo plautis rankų.

- Jis mūsų, tikiuosi, neskros? - pajuokavo Alius.

- Ne, - nusišypsojo Roza, - detektyvas Didas tiesiog mėgsta tvarkyti reikalus švariomis rankomis.

- Pagirtinas bruožas policininkui, - šyptelėjo Alius.

- Ne tik policininkui, - paprieštaravo grįžtantis ir popieriniu rankšluosčiu sausinantis rankas inspektorius, - ar žinote, kad per nešvarias rankas žmonės užsikrečia daugiau nei pusė ligų? O juk lengviau nusiplauti, nei gydytis, nesutinkate?

- Sutinku, - nesiginčijo Alius. - Čia, kaip suprantu, galime išvesti analogiją su nusikaltimų prevencija ir išaiškinimu?

- Kodėl gi ne, - linktelėjo Didas.

- Bet šįsyk, rodos, su prevencija pavėluota... - kyštelėjo žodį ir Roza. Nepatenkintas Didas blykstelėjo akimis, bet nieko nepasakė, tik krenkštelėjo, išsitraukė iš kišenės komunikatorių, įjungė garso įrašą ir sudiktavo: „spalio dvidešimta diena, septyniolika valandų penkiolika minučių, nukentėjusiosios Rebekos Redžins ir liudytojo Aleksandro Redžins antroji preliminarinė apklausa...“

- Na, ir ką tu manai apie šią porelę? - klausiamai murmtelėjo Didas, tuo pačiu nustatinėdamas autopiloto maršrutą.

- Vyras - normalus protaujantis bičas, o moteriškė - tipiška puristė, - atsakė ji, patogiai įsitaisydama krėslė. - Tačiau neatrodo, kad jie būtų pasakę ką nors naujo, ko nebuvo jau užregistruota ankstesniuose duomenyse...

Didas lyg ir pritardamas linktelėjo irgi taisydamasis patogiau.

- Tai... Kam tada reikėjo dar vienos apklausos? - ji ryžosi pasiteirauti.

- Kam? - Didas pasisuko į merginą.

- Taip, - ji vos vos linktelėjo.

- Tam, kad jūs juos bent pamatytumėte! - inspektoriaus akys piktai blykstelėjo. - Ar norite tirti bylą vien tik iš popiergalių?

- Ofise sakėte, kad jums yra kilę naujų minčių... - priminė ji, stebėdamasi savo drąsa.

- Taip, - patvirtino jis. - Man iš tiesų kilo daug naujų minčių. Bet tai yra mano mintys, o kad aš su kuo nors pasidalinčiau savo mintimis, tas kitas turi turėti ką nors duoti mainų. Taigi, porininke Rene, ar turite kuo pasidalinti?

- Aš...

- Taip?

- Na, man...

- Jums?

- Prašyčiau neper!..

- Tai kalbėkite, kalbėkite! - paragino Didas.

- Jūs man neleidžiate! - šūktelėjo ji.

- Neleidžiu? - inspektorius tarsis nustebo. - Bet jūs kol kas nieko nepasakėte!

- Pone Didai!

- Tai neturi nieko bendro su mūsų byla...

- Nutilkit gi, po velnių! - užriko ji, sugniauždama kumščius.

Inspektorius prunkštelėjo, šypstelėjo, atsilošė kėdėje ir įjungė variklį. Automobilis atsikabino nuo įkrovos jungties ir nuriedėjo, zvimbdamas tarsi didelė kamanė.

- Atsiprašau... - murmtelėjo ji atsikvėpdama.

Detektyvas neatsiliepė, tik mitriai sukiojo mašiną tarp išvažiavimo koridorių posūkių.

- Kaip sakiau... - dar truputį virpančiu balsu pradėjo Roza. - Daug ko naujo sužinoti nepavyko. Abu liudytojai sutinka, kad pasikėsinimas yra susijęs su ponios Redžins, pavadinkime, statusu. Grasinimų anksčiau nebūta, bet tai vis tiek galima priimti kaip labiausiai tikėtiną versiją, - ji atsikvėpė ir toliau tęsė tyloje, brūžinamoje tik vos girdimo variklio zyzimo:

- Bet, kiek supratau, liko neaiškus pakankamai svarbus faktas - kurioje rankoje pasikėsinęs asmuo laikė ginklą, kadangi akivaizdu, jog jūs manote, kad šešių šūvių nepataikymas - ne atsitiktinumas. Todėl ir svarbu išsiaiškinti, ar ginklas buvo laikomas rankoje, ar proteze, jeigu proteze - skubiai ištirti protezą. Atitinkamai, iš šių pradinių prielaidų išplauktų, kad jūs manote, jog pasikėsinimas buvo surežisuotas pačių puristų, kad patvirtintų ponios Redžins tariamąjį "šventumą"! - užbaigdama ji net triumfuojančiai šūktelėjo. Bet po žodžių vėl įsivyravo negarsus zyzimas - mat Didas nieko neatsakė, tik žvelgė į kelią. "Aha! Perkandau tave ir tavo slaptąsias mintis lyg snikerį! Dabar tylės užsiraukęs, senas nenaudėlis...", - mintyse pasidžiaugė.

- Aš teisi, detektyve? - ji nusišypsojo.

Inspektorius staiga į ją atsisuko:

- Kažką sakėte?

* * *

Spyna cyptelėjo. Ruta pastūmė duris ir įbėgo pirmoji. Tarsi akis išdegusi ji nuspėyrė batelius ir nudundėjo į savo kambarį - mat ten laukė nuo vakar nešertos papūgėlės!

Alius praleido Bekę, pasisukdamas paimti nešulių. Ji žengė kelis žingsnius pirmyn ir giliai įkvėpė - namų kvapas... Ašaros ištryško akių kampučiuose, užliejo silpnumas, apsvaigo galva - teko net atsiremti į sieną. Ji pati sau ligoninėje bijojo prisipažinti - kaip laukė šios akimirkos! Šiek tiek nuslūgus emocijų priepuoliui, pasisuko nusirengti ir pažvelgė į veidrodį. Bet čia atsirado Alius, kuris, užstodamas atvaizdą, paėmė jos lietpaltį ir pakabino į spintą. Ji jau ruošėsi eiti toliau, bet Alius pagavo į glėbį ir, pasilenkęs prie ausies, sušnibždėjo:

- Prašau užsimerkti ir iš karto eiti į valgomąjį... Už kiekvieną pažiūrėjimą bus labai griežta bausmė! Ji nusišypsojo, bet pakluso, tik paklausė:

- O apčiuopomis eiti galima?

- Galima, - leido Alius. - Galima netgi pasilaikyti vedlio rankos, - paėmė jos delną.

- Gerai... Pradedu! - ištarė ji.

- O aš pirma, aš pirma! - Ruta išpuolė iš savo kambario, neįtikėtinu manevru aplenkė tėvus ir įpuolė į valgomąjį. Bekė, vaidindama, kad stengiasi prisilaikyti sienų, žengė keletą žingsnių. Staiga valgomajame kažkas dunkstelėjo, tarsi būtų kritęs sunkus daiktas ir nuaidėjo kraują stingdantis vaiko klyksmas.

5.

Pirmasis link valgomojo nulėkė Alius. Rebeka puolė iš paskos kiek vėliau, bet netruko įsirežti į sustingusį vyrą ir pati apmirti: ant valgomojo grindų telkšojo didelė, tamsiai raudona bala, jos viduryje stovėjo sunkus vazonas su gėle, o keliasdešimt centimetrų aukščiau lėtai sūpavosi pakartas baltas, kudlotas šunytis perrėžtu pilvu su kyšančiom krentančiom žarnos. Ant vargšo gyvūnėlio kaklo karojo lentelė: „Ir tu taip baigsi, APSIŠAUKUSI KALE!“, o po nukankintu padaru gulėjo pargriuvusi Ruta.

Rebeka neišleido nė garso - tik atsirėmė į sieną ir susmuko.

Pirmasis žadą atgavo Alius - jis jau suprato, kas nutiko: atbėgusi į valgomąjį, mažoji pastebėjo kraujo klaną ir jo viduryje padėtą vazoną. Pasilenkus pažiūrėti, kaip čia tas vazonas galėjo padaryti tokią keistą balą, rado, kad juo prispausta virvė, na, o atlaisvinus virvę sumaitotas šuo krito tiesiai ant jos. Vaikas, žinoma, atsisuko pažiūrėti, kas tai... Niekšai, sumastę šį „įspėjimą“, siekė didžiausio efekto.

Alius pakėlė dukrą ant rankų. Ji jau nebespiegė, tik žvelgė stikliniu žvilgsniu ir drebėjo tarsi sušalęs kačiukas. Atsidūrusi tėvo glėbyje, mergytė taip įsikabino į jo megztinį, kad galėjo būti nešama ir beveik nelaikoma.

- Tsss, tššš, nebijok, viskas gerai, viskas gerai... - šnibždėjo Alius, glostydamas vaiko galvą ir nešdamas tuos keliolika žingsnių iki vonios kambario, tuo pačiu dvyniui paliepęs surasti to inspektoriaus numerį.

Šiaip ne taip atkabinęs dukros rankas nuo megztinio, jis nuleido vaiką ant grindų, skubiai nurengė sukruvintus rūbelius, atsuko čiaupus, nuprausė jos veidelį ir rankutes. Pastebėjęs, kad ir jo paties megztinis suteptas, nusivilko, sumetė viską į skalbinių dėžę, apgaubė Rutą chalatėliu ir paprašė:

- Pabūk čia. Aš einu pas mamytę ir tuoj grįšiu, gerai?

Ji patyliukais linktelėjo. Dvynys tuo tarpu jau pateikė Terenco Dido kontaktinius duomenis. Mintyse jis sudiktavo pranešimą detektyvui.

Rebeka sėdėjo ant grindų atsirėmusi į sieną - sustingusi, užsimerkusi. Alius pasilenkė, pabučiavo į kaktą ir šyptelėjo tardamas:

- Gyva?

Ši atsimerkė, bet atsakė tik galvos linktelėjimu.

- Ir ačiū Dievui, - murmtelėjo, keldamas žmoną už pažastų ir paragindamas:

- Stokis, tau geriau normaliai atsigulti, aš viską sutvarkysiu...

- Kaip Ruta? - sušnabždėjo ji, atsiremdama į vyro petį ir klusniai leidžianti vesti ją iki artimiausios sofos.

- Išsigandusi, bet gal praeis...

Roza Rene jau rengėsi eiti namo. Tiesa, į jos pasirengimą kai kurie bendradarbiai žvelgė su nuostaba - mat mergina svaidė daiktus, trankė stalčius, garsiai barėsi su kompiuteriu. Tačiau labiausiai nustebusiems vis kas nors atsargiai šnipštelėdavo: „Jai liepė dirbti su Didu...“ Ir dauguma supratingai, netgi užjaučiančiai palinguodavo galvas.

„Rytoj aš tam kiaulei pasakysiu visą tiesą, ką manau apie jį ir jo darbo metodus. Apie apsikeitimą informaciją. Apie pagarbą partneriui. Apie...“, - niršo Roza. Po pasityčiojimo kelyje į nuovadą, atvažiavus jis tik atsainiai metė per petį: „Iki rytdienos. Būkite laiku“. Ji vos susilaikė atsisveikinimui neįspyrus į tą juodą užpakalį! „Tik Keitą gal be reikalo aprėkiau...“, - prisipažino sau. Nors pats kaltas, kad pasirinko tokį netinkamą laiką kabinėjimuisi - pamanykite, galantiškasis: „Ei, Roza, tavo žandai tarsi dvi rožės šviečia! Gal leisi pauostyti?“ Po atsako liko stypsoti išsižiojęs koridoriaus viduryje...

„Gerai, dabar reiktų tiesiog nusiraminti. Grįžti namo. O! Užsukiu į cukrainę Swartzkopfo skvero kampe...“ Komunikatorius irzliai zvimtelėjo - bzzzz. „Mano laikas jau baigėsi. Lai pasikaria!“

Bzzzzz... „Nukris nuo stalo? Ir tegul...“ Bzzzzzzz. „Aš kantresnė.“ Bzzzzzzzz! „Dvėsk!“ Bzzzzzzz!!! Ir persijungė į atviro balso režimą:

- Rene, čia Didas. Laukiu jūsų prie nuovados. Išvykstame nedelsiant. Baigiau.

Pirmą akimirką ji norėjo atšauti: „Didai, čia Rene. Eikite subinėn.“ Bet po akimirkos apmąstymų pabudo išdidumas: juk jeigu ji taip pasielgs, tai nusileis iki šito egocentriko lygio, be to, visi galės kalbėti apie dar vieną Dido pergalę gąsdinant naujokus ir linguos galvomis „Vargšė mergaitė... Neatlaikė...“ Ką reiks pasakyti vadui? Ne, taip būtų negerai... O iš esmės - kas tas Didas? Na, nekreipia dėmesio - ir ką? Nejaugi JAI reikia to senio dėmesio? Byla juk įdomi - tai ir svarbiausia...

- Supratau. Būsiu, - atsakė.
„Cukrainė dirba iki devintos...“, - pasiguodė.

„Jums skambina“, - pranešė kompiuteris, atitraukdamas Naderio dėmesį nuo gausių duomenų studijavimo, rūšiavimo ir konspektavimo. Jis kiek pasvarstė - atsiliiepti ar ne: mat numeris buvo nepažįstamas, tačiau skambutis - vietinis. „Gerai, reikia akims pailsėti...“

- Sujunk. Naderis, - murmtelėjo jis.

Ekrane iššoko vyriškio atvaizdas. „Matytas...“, - atpažino smegenys. Programa pranešė „Kontaktas per dvynį, naudoti avatarą?“

- Naudoti.

„Ryšys patvirtintas“

- Naderi, dabar klausykite įdėmiai.

Jis kilstelėjo antakius. Avataras, žinoma, nesikeitė.

- Kalba Aleksandras Redžinsas, Rebekos Redžins vyras.

„Aišku, kur matytas...“

- Reikalauju, kad tuoj pat paliktumėte mano žmoną ramybėje. Kad baigtumėte taukšti apie jos šventumą. Kad atšauktumėte visus idiotiškus renginius su jos dalyvavimu, kuriuos numatėte. Mums jau užtenka jūsų ir jūsų judėjimo. Dėl Dievo, kurį pastoviai visur kišate, meilės - ji turi dukrą. Mes turim dukrą! Patikėkit, jeigu jai dar kartą kas nors nutiks - aš jums taip snukį išmalsiu, kad jūsų broliai jūsų porą mėnesių nepažins, o kadangi jūsų debiliškas tikėjimas neleis darytis plastinės operacijos, vaikščiosite visas kaip koks košmaras Guobų gatvėje ir gąsdinsite vaikus bei kvartalo katinus. Ar aiškiai pasakiau?

„Kas jam užėjo?!“ - Naderis šiaip ne taip suvaldė norą Rebekos vyrelį pasiųsti toli toli ir atsiliiepti taikiai:

- Pone Redžinsai, aš nesuprantu...

„Ryšys nutrauktas abonento pageidavimu“, - paaiškino kompiuteris.

- Kas nutiko... - pabaigė pats sau.

„Ir iš tiesų, kas nutiko? Ko jis siunta?“

- Sujunk su paskutinio skambučio abonentu...

Vėl blykstelėjo atvaizdas:

- Pone Redžinsai, čia Naderis. Nenutraukite pokalbio! - griežtai pareikalavo. - Geriau paaiškinkite, kas atsitiko, - paprašė ramiau.

Redžinsas susiraukė, bet atsiliieptė - irgi šiek tiek santūriau:

- Grįžę namo radome valgomajame pakartą šunį su lentele „Ir tu taip baigsi, apsišaukusi kale“. Tai klaikiai išgąsdino dukrą, Rebeka irgi nesava - aš iškviečiau policiją ir ji, tikiuosi, prisikas iki tų asmenų, kurie kažkoku būdu įsibrovė į mūsų būstą, - jis vėl kėlė balsą, - tad jeigu paaiškės, kad tai...

- Tai ne aš ir ne mano žmonės, - Naderis tarsi kirviu nukirto.

- O man, tiesą sakant, nesvarbu, - atšovė Redžinsas. - Jeigu jūs ir toliau...

- Pone Redžinsai, - pertraukė jį Naderis, - pone Redžinsai. Paklauskite. Labai trumpai - bet paklauskite. Norėčiau, kad jūs suprastumėte, jog dėl sesers Rebekos ir jos šeimos saugumo aš jaudinuosi ne mažiau, negu jūs. Man labai nemalonu, kad dedasi tokie dalykai ir aš pasiruošęs bendradarbiauti su policija bei suteikti jai bet kokią turimą informaciją, kuri padėtų surasti tuos niekšus, pasirinkusiais jūsų žmoną savo taikiniu. Tačiau supraskite, kad aš pats nieko sustabdyti negaliu - Dievo dovana, suteikta jūsų žmonai, daug kartų viršija mano, paprastojo mirtingojo galias. Ir ji pati kalbės už save - ne aš ir net ne jūs. Tačiau nuoširdžiai pažadu pasirūpinti jūsų šeimos saugumu - kiek tik leis mano kuklios galios. Supratote?

Redžinsas lūpos vyptelėjo:

- Aš pasakiau. Atstokite nuo mano žmonos. Tai bus geriausia pagalba!

Ir jis vėl nutraukė ryšį.

„Deja, vaicine, to man nepavyks. Tarkim, nelemta...“, - Naderis susiglostė plaukus ir pažvelgė virš ekrano - Edvardas vilkosi striukę ir ruošėsi išeiti. Naderis jam pamojavo ir nusišypsojo. „Visgi, kurie čia gali būti prikišę nagus?“, - murmtelėjo sau.

Polas Karanskis švilpaudamas žingsniavo gatve - kaip po pokalbio dėl darbo, jis buvo stebėtinai geros nuotaikos, todėl vargetai įmetė netgi dešimtinę. O ką, argi gaila? Gal ir kai jis sėdės barškindamas indeliu, kas nors teiksis? Kiek dar liko sąskaitoje? Mėnesiui, dviems? Ai, koks

skirtumas... Vis tiek, į išdidumą jau nuspėjau, eis dirbti posto berniuku, su perspektyva palipti kiek aukščiau. Na, butą teks keisti, bet tuščia jo... Žvilgsnis užkliuvo už merginos, aiškiai laukiančios pasakų princo - jų daug čia vaikšto vakarais. Gal ir jam pasilinksminti?

- Mažule, tu už kiek? - užmetė ranką ant naktinės paukštytės peties.

- Neįpirksi, saldiniuk! - tuoj pat įvertino ji atsigręždama.

- Manai? - jis kilstelėjo antakius.

- A, limuzinas turbūt už kampo... - pasišaipė ji.

- A, tai tau limuzino ilgis svarbiausia? - neliko skolingas.

- Negi turi ką nors konkuruojančio?

- Gal ir turiu... - išsišiepė jis, imdamas ją už smakro. - Ar mėgsti patobulintus?

Mergina atšoko tarsi gavusi elektros smūgį.

- Padidintus, įvairios formos, įvairaus grublėtumo... - vardino jis.

- Eik iš čia, maniake, nes berniukus pakviesiu, - cyptelėjo ji.

- Nemėgsti?

- Pasitrauk! - suspiegė, atstatydama elektrošoko lazdelę.

- Ups... - jis taikia pakėlė rankas. - Aš tik pajuokauti norėjau... - kaltai vyptelėjo.

- Eik iš čia! Eik! - šaukė ji. - Eik, nes pakviesiu!

- Gerai gerai... Einu, einu. Aš ne maniakas, nebijok, einu, pajuokavau, - jis traukėsi atpakalias. Kam gi gąsdinti vargšę kekšytę? Juk nieko keisto, kad perbalo - laikraščiai neretai pamirgėdavo pranešimais apie tai, jog vyrukai, pasididinę savo įnagius ir nepasiekę svajoto rezultato, imdavosi įvairių bandymų - o objektais, žinoma, tapdavo gatvių mergaitės...

Staiga pabudo dvynys: „Prašo ryšio...“

Po komandos "Sujunk" radosi vidutinio amžiaus, juodaplaukio, vos žilstelėjusio, valingo veido, bet šiek tiek melancholiško žvilgsnio vyriškio atvaizdas. "Kaip vadybininkui senokas", - nusprendė Polas.

- Pone Karanski, aš esu Kolinus Naderis. Susisiekiu su jumis pagal skelbimą dėl darbo paieškos...

6.

- Vėluojate, - mestelėjo Terencas Didas ir pasisuko sėsti į automobilį. Roza Rene nieko neatsakė, tik išdidžiai pakėlusį galvą priėjo prie kitų durelių. "Įdomu, paaiškinimų bus?", - mintyse prunkštelėjo, segdamasi saugos diržus. Detektyvas šysyk autopiloto nejungė - vairuos pats, tik įdomu, kur gi jie važiuos? Vėl atgal į ligoninę? "Vis tiek neklausiu," - pati save sudrausmino. Jokių emocijų. Jokių interesų. Absoliutus santūrumas. Tik tokios elgesio taisyklės gali užtikrinti tinkamą koegzistenciją su ponu Didu. Bet še tau, kad nori! Panašu, senis nusiteikęs palakioti - mat mašinėlė iš vietos truktelėjo net įspausdama į sėdynę. Ir sirena? Tai bent!..

- Pasiskaitykite, - Didas užžiebė ekrane pranešimą, gautą iš misterio Redžinsio. Roza, žvilgtelėjusi į tekstą ir pamačiusi tik: "Į mūsų namus buvo įsibrauta. Skubiai atvykite", akimirkai ilgiau sustojo ties Redžinsio atvaizdu. "Iš tiesų, neprastas vyriškis", - įvertino ir šyptelėjo prisiminusi, kaip paslaugiai ja pasirūpino atėjus kalbėtis ligoninėje. - "Tai ne šita gyvoji legenda. O gal... Būtent jis.?!" - blykstelėjo šiek tiek netikėta mintis. Tuo tarpu Didas jau išsimušė į antrąjį greitkelio aukštą, ir, naudodamasis sirenos teikiamomis privilegijomis, lėkė per daug nepaisydamas kitų važiotojų interesų. Rene atsilošė, užsimerkė ir išsikvietė dvynį - jos modelis buvo gana paprastas, bet informacijos paieškai užtektinas - įdomu, Didas žino, kad ji turi dvynį? Ai, koks skirtumas... "Aleksandras Redžinsas. Pilną dosjė", - nurodė. Po kelių akimirkų sumirgėjo tekstas, atvaizdai, kiti įvairūs duomenys. "Tai bent idealumas...", - ji net pakraipė galvą, žvalgydamasi po bylą. Vieni privalumai - prestižinis koledžas, menų akademija, labai sėkminga privati praktika. O, dar ir aristokratiško kraujo turi! Ir jokios dėmelės - aferų su mokesčiais, kontaktų su teisėsauga. "Hmmm... Tokie tobuli paukšteliai...", - ji šyptelėjo.

- Kelia pagrįstų įtarimų? - paklausė Didas, nenuleisdamas žvilgsnio nuo kelio.

- Aha, - Roza linktelėjo ir krūptelėjo - kaip čia taip? Ji... Garsiai pagalvojo? Tikriausiai...

- Keista, niekas nebetiki idealiais vyrais, - lyg ir pats sau ėmė postringauti detektyvas. - Atrodo, apgavystės, išdavystės, žygiai pas prostitutės ir meilužes, nusibodusių žmonių nudaigojimas tapo tokia sudėtine vyro stereotipo dalimi, kad nukrypimas nuo šio elgesio modelio iš karto tampa pagrindu įtarti nesąžiningumą arba latentinį homoseksualizmą.

- O jūs taip nemanote? - neišlaikė pažado sau Roza.

- Aš neturiu teisės manyti ar nemanyti. Aš turiu analizuoti faktus, - irzliai burbtelėjo Didas. - Analizuoti neatmesdamas jokių tikimybių. Nors, žinoma, liūdna, kad mano dvidešimties metų, dorai išgyventų su žmona, gali būti įvertinti kaip užslėptas asmenybės defektas, - lyg ir pasiguodė. Roza vėl nežinojo kaip reaguoti - knietėjo pasišaiptyti, bet... O inspektorius tęsė:

- Nors tikimybė, kad visai tai organizavo pats Redžinsas - nedidelė. Bent jau tol, kol neapžiūrėjome, kas nutiko dabar...

- Tačiau iš žinutės galime teigti, jog ten nieko labai baisaus nenutiko. Neiškviesta net greitoji - vadinasi, nėra jokių aukų ar sužeistųjų, - pasamprotavo ir Roza.

Didas abejingai linktelėjo.

Automobilis nusileido į pirmąjį greitkelio aukštą, ilgai netrukęs išsuko ir į įprastinę gatvę. Po penketo minučių prieš Rozos akis nusidriekė modernios architektūros privačių namų kvartalas - vienas iš garsiųjų "spalvotųjų rajonų". Šiame dominavo žalsva ir melsva spalvos. Aštrias linijas keitė pusapvaliai kupolai, tarsi kažkas tarp Cheopso piramidžių būtų primėtęs eskimų ledo trobelių... "Čia gyvenant tikrai galima išprotėti...", - pasipurtė Roza. Kvartalas tarytum pats savaime skleidė streso, skubėjimo, nestabilumo ir frustracijos bangas.

Tačiau inspektorius, panašu, net nesiruošė čia stoti. Tikrai didesniu nei leista greičiu prašvilpę per keletą gatvių, jie ėmė leistis į slėnį, kuriame atsivėrė visiškai priešingas vaizdas - plačios gatvės, apšviestos išlankiomis liepomis, seni, dideli raudonų plytų namai, dvelkiantys tvirtybe ir santūrumu. Tik metro terminalas, paliktas šone, buvo šiek tiek jaunesnis. "Tai bent vietelė", - Roza nurijo seilę. - "Tarsi iš filmo apie grynai angliškas žmogžudystes... O angliškos žmogžudystės - juk šeimos žmogžudystės!.."

- Sėskite, - Naderis mostelėjo ranka į krėslą, bet pats liko stovėti.

- Ačiū, - padėkojo Polas Karanskis, tarsi pūkelį kilstelėdamas ir pritraukdamas sunkų senovinį baldą, stovėjusį tolokai nuo stalo.

Pastebėjęs, kad svečias jau įsitaisė, Naderis irgi atsisėdo.

- Kavos, arbatos? - pasidomėjo.

- Arbatos. Šaltos, su ledu, jeigu turite, - paprašė Polas, įgudusiu žvilgsniu perbėgdamas sienomis -

kur kamera? Nėra?!

- Surasim, - linktelėjo šeimininkas. - O dabar - apie reikalus...

- Sausu gomuriu? - nusistebėjo Polas.

Naderis kilstelėjo antakius - vyrukas jaučiasi padėties šeimininku, nors ieško darbo per skelbimus?

- Broli Edvardai, jeigu galite - paskubėkite, - murmtelėjo interkoman ir vėl kreipėsi į svečią:

- Misteri Karanski, aš skaičiau jūsų gyvenimo aprašymą, jis - įspūdingas, ir...

- Patikrinkite kiekvieną ten paminėtą smulkiausią faktą, - pertraukė Polas. - Bet galite neatsiprašinėti.

- Ačiū, - Naderis susilaikė nuo sarkastiškų gaidelių, bet tuoj pat metė:

- Tačiau kai kas - nesutapo.

- Tikrai? - net nemirktelėjęs šyptelėjo Polas. - Bet būtų dar keisčiau, jeigu šiek tiek nepasigirčiau, ar ne?

- Manyčiau, ne pagyrose esmė. - Naderis pažvelgė tiesiai svečiui į akis. - Paskutinį savo darbą palikote kaip netekęs pasitikėjimo. Galbūt pasakytumėte ką nors plačiau apie tai?

Polas sučiaupė lūpas. "Spenceris - gyvatė! Vadinasi, visiems apskelbė? Na, tegul saugosi!" - užvirė mintyse. Bet Naderis atlaidžiai nusišypsojo ir tarė:

- Ponas Tomas Spenceris - mano senas pažįstamas. Tad nesistebėkite, kad aš žinau šiek tiek daugiau, nei kiti darbdaviai. "Vienas - nulis", - pridėjo sau be žodžių.

"Kietas krienas", - mintyse murmtelėjo Polas. - "Et, nėra ko prarasti!"

- Mane atleido dėl to, kad su draugais prilupome "žiurkę" - taip vadina šantažuotojus, - lėtai paaiškino. - Kadangi žinote pono Spencerio kontoros prigimtį, turbūt, nesunku įsivaizduoti, kaip ten žmonės bendrauja. Būna visko...

- Po to - prisigėręs patekote į avariją?

Polas niūriai linktelėjo, bet tuoj pat patikslino:

- Aš negeriu. Visiškai Ir avarija neturėjo nieko bendro su mano draugų girtumu. Tai buvo paprasčiausias automatinis taksimobilis. Į jį įsirėžė reaktociklas.

Pradėtą pokalbį pertraukė Edvardas, skimbčiodamas ant padėklo nešamais gėrimais. Polas godžiai čiuptelėjo stiklą ir nurijo didelį gėrimo gurkšnį.

"O siurprizai dar laukia...", - mintyse šyptelėjo Naderis, matydamas, kad svečias šiek tiek suirzo.

- Aš netekau kojų. Abiejų. - Polas pliaukštelėjo delnu per šlaunį. - Bet šito ir neslėpiau. Naujosios niekuo nesiskiria. Teoriškai. Kol kas nepastebėjau skirtumų ir praktiškai. Velnias žino, kodėl jums visa tai sakau, - dėbtelėjo į Naderį. - Bet į sveikatą, - užsivertė gėrimą.

- Nesijaudinkite, pone Karanski, - Naderis tyliai pastatė ant stalo kavos puodelį. - Man nėra labai svarbu kokios jūsų kojos - duotos motinos ar priaugintos chirurgų, nors mus, puristus, neretai išvadina net medicinos priešininkais, - gūžtelėjo. - Tiesiog mums prireikė jūsų profesijos žmogaus paslaugų. Ir netgi šiek tiek ironiška, kad teko kreiptis būtent į jus...

- Ironiška? - pasitikslino Polas.

- Na, ironiška - gal ne visai tinkamas žodis, - sutiko Naderis. - Kita vertus... Net nežinau, kaip čia pavadinti dabartinę situaciją. Ar jūs pažįstate šią moterį? - įžiebė hologramą.

Svečias trumpai žvilgtelėjo ir papurtė galvą:

- Ne.

- Tikrai?

- Aš negaliu prisiminti visų kada nors matytų žmonių...

- Tai - moteris, kuri avarijos naktį važiavo su jumis ir jūsų draugais taksimobiliu, - paaiškino Naderis.

Polas jau susidomėjęs įsižiūrėjo į hologramą. Tada linktelėjo:

- Gali būti. Moteris ten buvo.

- Ji irgi nukentėjo, - tęsė šeimininkas. - Nukentėjo moteriai nemaloniausiu būdu - jos veidas liko sužalotas visam gyvenimui. Tačiau po avarijos ji patyrė kai ką, prieš ką nublanksta visos pasaulio dovanos...

Polas, mėgindamas susigaudyti, kur krypsta pokalbis, žvilgčiojo tai į hologramą, tai į Naderį.

- Ji patyrė apreiškimą, - užbaigė šis.

- Aprei... Ką? - nustebo Polas.

Naderis atlaidžiai nusišypsojo ir paaiškino tarsi tėvas sūnui:

- Apreiškimas - tai Dievo pasirodymas jo išrinktajam. Nužengimas į Žemę.

- Mmmm... - numykė Polas.

- Mūsų Viešpats - Jėzus Kristus, apsireiškė sėsei Rebekai ir liepė jai skleisti jo žodį ir valią. Mokyti

mus gyventi taikoje, harmonijoje ir santarvėje su savo prigimtimi. Tai... Ne visiems patinka. - Naderis palingavo galvą. - Blogi žmonės norėtų, kad ši moteris tylėtų. Gal net kad jos visai nebūtų... - A! - sumojo Polas. - Vadinasi, jūs mane samdysite saugoti šią moterį? - Jaunuoli... - nepaprastai apvilto žmogaus balsu nutęsė Naderis. - Jos - nereikia saugoti. Ją saugo Viešpats, o be Viešpaties valios net plaukas nuo galvos nenukris, - paaiškino. - Tačiau negeri žmonės gali pasikėsinti į jos šeimą. Į jos mažą dukrytę. Į jos mylintį vyrą. Štai todėl jūs mums ir reikalingas. - Supratau, - linktelėjo Polas. - Bet tai esmės nekeičia, ar ne? Jums reikalingas asmens sargybinis, galintis saugoti visą šeimą. Naderis linktelėjo. - Na... - Polas sunėrė rankas priešais save ir trakstelėjo pirštus. - Kaip matėte, daugiausia patirties aš turėjau su VIP apsauga, tad ir su šia užduotimi, manau, susidorosiu be problemų. Tik keletas klausimų pasitikslinimui... - Palaukite! - Naderis stabdydamas pakėlė ranką. Polas klausiamai sužiuro. - Skirtumas nuo jūsų ankstesnių darbų bus toks, kad TAI turėsite daryti slapta.

Redžinsas pasirodė tarpduryje vos automobiliui įsukus į kiemą. Roza, vydama Dida, dar spėjo apsižvalgyti - kruopščiai prižiūrėta pievelė, išpuoselėti rožių krūmai. Pala, bet gi misis Redžins pusę metų gulėjo ligoninėje, tad kas dirbo? Nors su jo pajamomis... - Inspektoriau, mis... - pasitiko šeimnininkas. - Be galo malonu, kad jūs taip greitai sureagavote... - Pareiga. Kur galėčiau nusiplauti rankas? - pirmasis Dido interesas nekito. - Prašau čia, - parodė vonios kambarį. - Mis... Atleiskite, bijau sumaišyti Jūsų vardą... - tarė atsisukęs Redžinsas. - Rene. Roza Rene, - nusišypsojo ji. - Malonu jus vėl matyti, panele Rene. Atleiskite, kad teko kviesti po darbo... - lyg ir atsiprašė. "Koks jis mandagus! Kitas dar burbėtų, kad per lėtai atvažiuome..." - Man irgi, pone Redžinsai, - atsiliepė ji. - Tačiau nesijaudinkite. Toks jau mūsų, detektyvų, darbas... - Detektyvų darbas neturi darbo valandų, puiku, jog mis Rene tai supranta, - atsiliepė grįžtantis Didas. "Oho, nejaugi tai pagyrimas?", - apstulbo Roza. - Misteri Redžinsai, tai kas gi įvyko? - inspektorius spragtelėjo analizatoriaus dangteliu. - Eime, parodysiu, - pasisuko šeimnininkas.

- Fe, - tarstelėjo Didas, žvelgdamas į sumaitotą šunį. Roza net pašiorpo - už ką tą gyvulėlį? Gėlė, pastatyta viduryje kraujo klano... Gal čia koks nors simbolis? Auka? - Niekas nelietėte? - paklausė inspektorius. Redžinsas papurtė galvą. - Labai gerai, - linktelėjo Didas. - Šuo - jūsų? - Ne. Mes šuns neturėjome. - Hmm... Signalizacija name yra? - Yra. Tačiau nejungiu, kai išvažiuoju trumpam. Tiesą sakant, šįsyk ji nebuvo įjungta, - skėstelėjo. - Niekas gi nesitikėjo, kad ligoninėje įvyks kas nors panašaus. "Jis labai susitvardęs ir santūrus. Kalba apie pasikėsinimą į žmoną tarsi apie pašalinį dalyką. Savigny, ar?..", - Roza stengėsi nepraleisti jokios smulkmenos. - Iš namų, aišku, niekas nepavogta? - pasiteiravo Didas. - Ne. Bent jau nepastebėjau. - Po kambarį niekas nevaikščiojo? - Ne, aš tik išnešiau dukrą... - Gerai, visų prašau pasitraukti... Inspektorius atsistojo tarpduryje ir įjungė analizatoriaus skanerį bei įžiebė holoekraną. Grindų atvaizdas ekrane pasidengė įvairiaspalviais sluoksniais, besiklojančiais vienas ant kito. Redžinsas susidomėjęs žvelgė į detektyvo darbą. - Tai vadinama daugialypių skanavimu, - paaiškino Roza. - Analizatorius sudaro įvairius tiriamo paviršiaus žemėlapius pagal tam tikrus mikro požymius - daugiausia dulkes, bet gali būti ir bato pado dažų mikrodalėlės ar panašiai. Šiuo metu ką nors padaryti ir nepalikti jokios žymės yra neįmanoma. Tuoj mes išvysime duomenis apie sluoksnių senumą ir tai, kas juose regėti... - Basos pėdos... - murmtelėjo Didas, manipuliudamas atvaizdu ekrane. - Štai inspektorius atklįjavo pirmąjį sluoksnį... Jį palikęs žmogus čia vaikščiojo prieš valandą... - tęsė

aiškinimą Roza.

- Pėdos mano, - suskubo Redžinsas. - Parėjęs namo vos spėjau nusiauti batus...

- Vaikiškos pėdos...

- Dukros...

Tik štai murmėjimas po nosim baigėsi - Didas sustumdė keletą sluoksnių, pasukiojo, patampė. Roza irgi beveik visa sulindo į ekraną... Redžinsas kantriai tylėjo.

- Rodos dviese... - galiausiai pranešė detektyvas. - Štai čia, - jis pritraukė vaizdą, - ir čia - matyti skirtingi dydžiai... Fiksuoju.

- Pėdsakų laikas - ne daugiau kaip trys dienos, - papildė Roza.

- O kodėl trys? - nustebo šeimininkas.

- Todėl, - paaiškino ji, - jog toliau analizės rezultatų patikimumas darosi vis mažesnis - nebent būtų nevalyta arba nejudrios atmosferos patalpa. Mums pasisekė, kad nebuvo skersvėjo ar šlavimo.

- Šit kaip... - šyptelėjo Redžinsas. - Vadinasi, kartais per didelė švara kenkia... - ir mirktelėjo Rozai.

Ši, nors ir supratusi užuominą, atsakė tik lūpų kampučiu, nors akys kvatojosi - teisingas tipas tas Redžinsas! Susivaldžiusi atsiliepė dalykiškai:

- Dabar bus ištyrinėti kiti objektai...

- Tylos! - viauktelėjo detektyvas, vedžiodamas skanerio spindulį vazono kraštais. - Yra pirštų atspaudai... Bet labai maži. Vaiko?

- Taip, kaip sakiau, šita... Bjaurastį pirmoji rado dukra. Vazonu buvo prispausta virvė... - vėl paaiškino Redžinsas.

- Matau, - murmtelėjo Didas. - Kraujas - šuns, - pranešė.

"Tarytum mes nežinotume...", - vyptelėjo Roza ir dairėsi toliau: visgi, koks namas! Didžiulis valgomas. Stalas ir kėdės - masyvios, senos, gražios. Gal čia jo tėvų namas? Ant skoningai dekoruotų sienų keletas paveikslų - matyt, ne reprodukcijos... Tik brangi garso aparatūra kampe šiek tiek kontrastavo su klasikos pojūčiu.

- Valgote dažniausiai čia? - kažkodėl radosi klausimas.

Redžinsas šiek tiek nustebęs žvilgtelėjo į merginą, bet atsakė:

- Ne. Mūsų tik trys, o šis valgomas pritaikytas keliolikai. Dažniausiai valgome virtuvėje, ji štai už tų durų... - mostelėjo.

- Dirbta su pirštinėmis... Fiksuoju, - vėl pranešė Didas.

- Po kruopščios liestų objektų analizės galėsime nustatyti pirštinių medžiagą ir markę, - šnipstelėjo Roza. Redžinsas linktelėjo.

- Su koridoriu bus daug sudėtingiau, prašau pasitraukti į šonus, - paliepė inspektorius. Ekrane vėl nugulė įvairiaspalviai sluoksniai...

Užraktas pyptelėjo, bet durys neatsivėrė. Polas plojosi į kietą plastiką - taip buvo įpratęs pečiu atsідaryti! "Čia dabar kas?", - nustebo, apsidairė ir vėl priglaudė raktą. Užraktas dar kartą pyptelėjo, bet durys nenorėjo pasiduoti. "Velnias, lustas nuduso", - nusprendė. - "Išdulkinsiu gamintojus", - suurzgė atsiremdamas į staklą.

Staiga išgirstas čiūžtelėjimas už nugaros privertė atsisukti ir refleksai suveikė greičiau už sąmonę - į galvą lėkusi beisbolo lazda dusliai trenkėsi į duris, jo kumštis automatiškai susmigo į užpuoliko paširdžius, bet čia teko stryktelėti, kad išvengtų į kojas nusitaikiusios grandinės...

7.

Užpuolikų buvo trys. Bet tebepuolė tik vienas - siauraakis su grandine, nes "beisbolistas" jau atsitraukė - žinoma, ne savo noru, o susirietęs, išmetęs lazda ir susigriebęs už pilvo. Grandinės galas džergžtelėjo, braukdamas per sieną ten, kur prieš sekundę buvo Polo blauzdos. Dar šuolyje jis spyrė taip, kad pasilenkęs siauraakis tik atsilošė, suplasnojo rankomis, nulėkė atgal ir griuvo atpakalias. Abiems užteko po vieną smūgį - Polas būtų galėjęs save pagirti, jeigu ne trečiasis, stovintis gerokai atokiau ir kažką laikantis rankose. Tai nebuvo pistoletas, todėl Polas drąsiai metėsi link jo.

Ir tada kojas pervėrė skausmas - didžiulis, draskantis skausmas - tarsi būtų plėšiami po ilgo buvimo gipse suaugę sąnariai. Polas nevalingai sukliko. Į muštynes nesivėlęs juodukas - matyt, užpuolikų bosas ar vadas - šypsojosi visa burna, rodydamas didelius baltus dantis. Kojos nebelaikė - Polas nugriuvo it pakirstas.

- Moki muštis, jo? Sakai, kietas, ane? - sumekeno juodukas. - Bet dirbtinės kojytės grybauja, neveikia - nei sumauto bakso nevertos, jo?

Polas cypė, net ir sukandęs dantis. Užpuoliko rankose blyksėjo nedidelė juoda dėžutė, matyt, kelianti tą paralyžiuojantį skausmą..

- O dar kažką turėtum saugoti, kažkuo rūpintis, taip?

Polas gaudė orą, mat pulsuojantis, plėšiantis skausmas trukdė net kvėpuoti, sąmonė blausėsi...

- Labai blogas asmens sargybinis. Labai, - tyčiojosi juodukas, pamažu artėdamas.

Bet staiga skausmas dingo. Akimirka kūnas tuo nepatikėjo, nes niekas nesikeitė - užpuolikas lėtai ėjo artyn, atkišęs pailgą juodą dėžutę, tačiau nebeskaudėjo... Nebeskaudėjo! Ir štai čia vėl pabudę specialiojo psichologinio treningo įgūdžiai neleido padaryti naujos klaidos - Polas iš karto nepuolė. Jis kažkaip sugebėjo suvokti, kad juodukas nežino, jog jam nebeskauda. Jis sugebėjo įveikti netgi gyvulišką baimę, kad skausmas gali sugrįžti bet kurią akimirka! Tad riaumodamas vėl stryktelėjo tik tada, kai užpuolikas buvo čia pat, matyt, trokšdamas paspardyti sumaitotą auką..

Juodoji dėžutė trekstelėjo po Polo batu, iškritusi iš suglebusių rankų. Stambus vadeivos kūnas lėtai nušliauzė siena ir sudribo tarsi maišas. Polas dar atsigrėžė į kitus du - bet grandinės virtuozas gulėjo it rąstas, o šiek tiek atsigavęs "beisbolininkas" baimingai akimis maldavo nežudyti...

Kojos virpėjo, bet Polas žengė link jo. Vaikinukas, vargu ar turintis septyniolika metų, susigūžė kampe. Jo ranka, tįstelėjusi link beisbolo lazdos, sustojo pusiaukelėje - matyt, besiantinčiame azijietišku bruožu blondino veide atsispindėjo tiek grėsmės, kad vienintelis kelias išsaugoti kailį buvo tik paklusti...

Polas pats pakėlė lazda nuo žemės, ir, sustojęs prie į kampa sulindusio užpuoliko, prisimerkęs ištarė:

- Jeigu nori dar kada nors vaikščioti, sakyk, kas jus siuntė.

Vaikinukas sujudėjo.

- Skaičiuosiu iki trijų, - Polas žaismingai permetė lazda į kitą ranką. - Vienas...

- Jį tik Keksas pažįsta... - išlemeno juodukas. - Aš nežinau, žmogau, kas jis toks, kaip Dievą myliu - nežinau...

- Tikrai? - išsiviepė Polas. - O koks jo vardas? Du...

- Mačiau labai trumpai, mačiau tik... - vaikinuko lūpos sudrebėjo.

- Trys... - Polas užsimojo lazda.

- Jį vadino kažkokiu Nadu, Nadenu, Nadaru, ne! - sucypė "beisbolininkas", rankomis prisidengdamas galvą nuo smūgio.

"Kalės vaikas!", - užvirė Polo mintyse. Tačiau lazda nuleido.

- Dėkok Dievui, kad aš toks gailestingas, - burbtelėjo. Nosin trenkė šlapimo kvapas. Po virpančiu užpuoliku didėjo balutė.

Polas nuspjovė, nususuko, žengė porą žingsnių, pakėlė apraiškytą juodą dėžutę, įsimetė į kišenę. Ką su tais mulkais daryti? Du be sąmonės, vienas apsimyžęs... Kviesti farus? Teko daug aiškinti...

"Šutinu viešbutin", - nusprendė. "Po kiek laiko susirinks ir išsinešdins... Testą, tikiuosi, išlaikiau. Tik kokį ten šūdą jie panaudojo?" Jis išsitraukė iš kišenės nedidelę, juodą, pailgą dėžutę, gebančią sukelti tokį skausmą. Apvertė ir perskaitė: "Made in China".

Stiklinė ištuštėjo. Sienos, besiekiant pustuščio butelio, truputį subangavo, bet netrukus nurimo.

"Oooopa...", - murmtelėjo Alius, pasidrašindamas ir neklusnia ranka prispausdamas butelio kaklelį prie stiklo krašto. Butelys klioktelėjo, rusvas skystis tykstelėjo ir pasklido po stalą, apliedamas popierius, nuplukdydamas plastmasinę sąvaržėlę, aptaškydamas braižybinį manipuliatorių. Pylikui

prireikė kelių akimirkų suvokti, kad butelį reiktų vėl pastatyti vertikaliai...

- Ve-el-nias... - Alius atsilošė ir nustebusiu žvilgsniu perbėgo aplietą stalą. Tada kvailai išsišiepė ir suvebleno:

- Gražu... Ech, Dievas mato!.. Gražu juk! Dievas mato... O, kiek Dievas mato! Jis, niekšas, viską mato! - ir įsmeigęs žvilgsnį pro langą į pakilusį Mėnulį užriko:

- Tai ką, manai matai viską?! Ne... Geltonas blyne! Viską mato tik Dievas! Girdi? - tik Dievas! Ir jis vienas!

"Piktžodžiauju...", - prisiminė mintyse, bet vėl užvirė: "Ir gerai! O kas man darbo? Juk aš netikiu! Netikiu, kad yra kažkoks barzdotas mulkis, sėdintis debesyse ir tvarkantis bei sveriantis kiekvieno gyvenimą! Eis į dešinę, eis į kairę... Velniop visi eis! Velniop! Velniop!"

- Veeeelniop! - vėl užriko, pašokdamas.

- Velniop! - kiek tik turėjo jėgų spyrė į kėdę.

- Velniop! - keliais krito ant kušetės, kurioje mėgdavo patogiai išsidrėbti kai modeliudavo erdvinius sprendimus. Tada susigriebė už galvos ir ėmė linguoti pirmyn atgal...

Rebeka persivertė ant kito šono, pagalvė prigludo prie sužaloto veido. Ji krūptelėjo. Atsivertė ant nugaros. Palietė pirštais randus. Prikando lūpą, primindama sau: "Aš turiu būti stipri. Aš turiu būti labai stipri. Aš privalau nešti žinią. Aš privalau išlaikyti visus man siunčiamus išbandymus. Aš privalau!" Ji viską išlaikys - viską... Netikinčio vyro pyktį. Blogų žmonių kėslus. Ji daro tai, kas daroma kartą per tūkstantmetį, ji neturi teisės kitaip pasielgti. Neturi. Kodėl, kodėl Alius to nesupranta? Kodėl? Kodėl?! Kodėl... Mintys vėl suputojo prabėgusio vakaro vaizdais...

Išleidęs policiją, Alius sugrįžo į miegamąjį. Rebeka snaudė, tad jis tik pataisė antklodę, sumažino šviesos intensyvumą, prigulė ant gretimos lovos ir įsijungė knygą. Tačiau pro akis spėjo prabėgti tik keletas pastraipų. Bekė atsimerkė, nusišypsojo, paglostė jo koją ir sušnabždėjo:

- Ką sakė policija?

Alius nuleido galvą ant pagalvės, atsiduso ir ištara:

- O ką jie pasakys... Ištyrinėjo pėdsakus, surinko įrodymus. Sakė, ieškos...

- Ko ieškos?

- Tų dviejų, kurie įsilaužė.

- Gerai... - sušnabždėjo ji.

- Kas čia gero, - piktokai prunkštelėjo Alius.

- Kur Ruta?

- Miega. Beje... - jis giliai įkvėpė. - Susisiekiu su Naderiu. Pasakiau, kad atšauktų visus renginius, kuriuose numatytas tavo dalyvavimas - mitingus, interviu, laidas, kitą šlamštą. Ir iš viso - kad MUS paliktų ramybėje. Užteks tų judėjimų. Metas padaryti tam galą.

- Ką? - ji pasikėlė ant alkūnės. - Tu kalbėjai su Naderiu?

- Taip, kalbėjau. Nepasakyčiau, kad labai mandagiai, bet, esu įsitikinęs, esmę jis suprato, - atsakė.

Ji kurį laiką tylėjo, o tada ištara suvirpėjusiu balsu:

- Vadinas, tu nori pradėti mums trukdyti? Taip?

Alius atsimerkė, atsisėdo lovoje, atsiremdamas į atkaltę. Tada pažvelgė į žmoną ir lėtai prabilo, vos keldamas balsą:

- Beke, kol šituose namuose aš esu vyras, mano pareiga yra rūpintis šeimos saugumu. Jeigu tau neužtenka dviejų iš eilės pasikėsinimų, jeigu tau nebeliko savisaugos instinkto, jeigu tau negaila savo dukros - tai MAN jos gaila...

- Aliau, tu nesupranti! - pertraukė ji pašokdama taip, kad lovos koja net barkštelėjo į grindis.

- Aš viską labai gerai suprantu. Suprantu gerokai geriau, negu tu įsivaizduoji savo vargše sumaitota galva! Beke - tu žaislas! Žaislas to niekšo Naderio rankose. Tu dabar esi kuriama. Formuojama talentingo intriganto. Tu ir tavo įvaizdis. Šventam tikslui. Puristams.

- Aliau! - bet jis nekreipė dėmesio:

- Todėl nuo šiol bus baigta su purizmu. Nuo šiol baigta su šventumais. Aš tau dešimt metų nuolaidžiavau, per mano idiotišką toleranciją įvyko šios tragedijos, - Alius suspaudė kumščius. - Tad kol aš tavo vyras - nė vienas puristas ne tik, kad neperžengs šių namų slenkščio, bet ir nepriartins prie tvoros! Ir šį pažadą aš įgyvendinsiu. Aš tave gražinsiu į normalų gyvenimą - nori tu to, ar ne, bet gražinsiu. Vardan Rutos, kuriai reikia mamos. Vardan tavęs, kurios geraširdiška ir švelni natūra gali būti laužoma kiekvieno užsimanusio.

- Aliau!

Jo lūpų kampučiai suvirpėjo - atrodė, kad nori pasakyti kažką, kam reiks ypatingų pastangų. Paskutines frazes jis ne iššaukė, o ištara beveik pusbalsiu, maldaudamas:

- Suprask, Beke! Aš bijau tavęs netekti! Bijau, kad vieną dieną tave prireiks kažkam nužudyti kaip ir dabar reikia šventosios! Suprask - BIJAU! - ir, pažvelgęs žmonai tiesiai į akis, užbaigė:
- Todėl sakau - nuo šiandien baigta. Supranti? Baigta! - tarsi kirviu nukirto.
Ji ilgai tylėjo. Gerokai ilgiau, nei įprasta, kadangi ginčiuose paprastai atsikirsdavo daug nelaukusi ir, dažniausiai, nespėjusi apgalvoti argumentų. Tad užgriuvusi tylą buvo slogi. Labai slogi. Alius sukando dantis, mintyse ragindamas "Na, na!" Ir ji prabilo. Tyliai, vos girdimai:
- Jeigu tu TAIP bijai... Jeigu tu... Tu... Tada... Tada skiriamės... - sušnabždėjo.
- Ką?! - Alius pabalo. - Viešpatie švenčiausias, tu visai iš proto išsikraustei?..

Mergina užsnūdo, apsikabinusi pagalvę. Polas žvilgsniu tyrinėjo gana dailų latinos bruožų dominuojamą veidelį. Pasiėmė ją visai nakčiai vos pamatęs. Singas duos nuolaidą nesispyriodamas, o jis - ne tik gan maloniai pasimylėjo, bet dar padarė gerą darbą - mergaitei šiandien nereiks šlaistytis gatvėje. Ir vakarienę neprastą užsakė. "Iš tiesų, policija tikrindama amžių, turėtų tai daryti, kai jos miega...", - šyptelėjo Polas, stebėdamas, kaip sušvelnėję merginos bruožai mena ne taip seniai pasibaigusią vaikystę. Ji buvo gera. Klusni, tačiau vikri ir godi. Jis jai turbūt irgi patiko. Juk ne kiekvieną dieną klientas pasiima į keturių žvaigždučių viešbutį ir elgiasi kaip su lygia - tarsi slaptame pasimatyme. Ech, kad ji žinotų, už kokio lygio streso dovanotus pinigus klientas tai sau leido... Polas krūptelėjo ir žvilgtelėjo į kojas - tas skausmas, velniai rautų, taip lengvai neužsimirš... Siurbtelėjo iš pustuščio mineralinio butelio. Dėbtelėjo į laikrodį - pusė trijų. Pats tas nedidelei keršto akcijai. "Kalės vaiką..." - nurodė dvyniui.

Prabėgo keletas minučių. Polas kelis kartus pakartojė kvietimą, kol pagaliau užsimiegojęs balsas sumurmėjo:

- Naderis...

- Labas vakaras, sere. Polas Karanskis, - prisistatė.

- Neturiu garbės pažinti... - suvebleno pažadintas darbdavys, bet po akimirkos susigaudė:

- Malonu girdėti, broli Polai. Kas nutiko?

"Koks čia dar brolis?"

- Atleiskite, iki šiol neturėjau galimybės pasitikrinti, ar išlaikiau testą?

- Kokį... Testą? - Naderio balse kol kas atsispindėjo tik mieguistumas.

- Kekso, beisbolisto ir motociklininko, - vyptelėjo Polas. - Nelabai malonų.

- Pone Karanski, dabar trečia valanda ryto - gal rastume tinkamesnį laiką aptarimui? - darbdavys tikrai nebuvo sužavėtas aktyviu darbuotojo domėjimusi.

- Tačiau man labai svarbu, kaip pasirodžiau, - juk nuo to priklauso, ar rytoj aš ateinu į naują darbą, ar ne? O gal aš kažko nesuprantu? Be to, man rūpi... - mėgino patikslinti Polas.

- Aš nesuprantu apie ką jūs kalbate, - pertraukė Naderis. - Gal galite paprastai ir aiškiai pasakyti, kas atsitiko? Negalite rytoj atvykti?

- Aš tai galiu, - atsiliepė Polas, - tačiau ar betiksiu? Man skaudėjo. Velniškai skaudėjo!

- Kas jums skaudėjo? - mieguistumo balse nebeliko - tačiau irzlumo radosi vis daugiau.

- Kojos man skaudėjo! Suprantate? Kojos - tos sumautos, sumaitotos ir užaugintos kojos! -

nebeišlaikęs užriko Polas. - Kokį ten velnią jūsų vaikinai panaudojo? Spinduliai? Dažnis? Veikia visus ar tik klipatas, a? Man tai reikia žinoti - kitaip visi tie įgūdžiai, kuriuos kaupiau dešimt metų eina šuniui ant uodegos! Ar suprantate tai?!

Naderis kurį laiką tylėjo. Tada atsiliepė - santūriai ir ramiai:

- Pone Karanski, jeigu jūs nuosekliai man paaikšintumėte, kas atsitiko, būtų geriau abiem. Jus užpuolė? Sužeidė?

"Kiek jis gali malti šūdą?", - stengėsi vėl susitvardyti Polas. - "Na, gerai, žaidžiam..."

- Mane užpuolė trys. Du juodukai, vienas siauraakis.

- Ir...? - paskatino Naderis.

- Po neilgos kovos ir kelių man nemalonių siurprizų, prisipažino, kad juos siuntė Nadenas ar Nadaras.

- Nesupratau?

- Nadenas ar Nadaras, - vėl širsdamas pakartojė Polas. - Neaiškiai kalbu?

- Norit pasakyti, kad aš kažką siunčiau jus užpulti? Juodukus ir siauraakius?

- Taip, būtent tai ir noriu pasakyti, pone Naderi, - urgztelėjo Polas.

- Apgailestauju, bet aš to nedariau. Ir neturiu su tai nieko bendro, - užtikrino pašnekovas.

- Žinoma, aš galiu apsimesti, kad nieko nebuvo - "tikrovės testus" - tai taip vadinama, ar ne - esu laikęs ne vieną kartą, - ironizavo Polas. - Bet šįsyk jūs nusižengėte įprastinėmis taisyklėmis ir

pasinaudojote...

- Pone Karanski, - vėl pertraukė Naderis. - Aš nieko nesiunčiau. Ar aiškiai mane girdite? Nieko nesiunčiau. Jokių juodukų. Jokių siauraakių. Aš, kaip ir jūs, nežinau, kas jie tokie ir ko iš jūsų reikėjo. Ar nevertėtų apie tai pranešti policijai?

- Pone Naderi...

- Taip?

- Aš šiandien nebeturiu jėgų žaisti. Ir taip vos valdausi... Aš, turintis aukščiausią asmens sargybinio kvalifikaciją, jau mėnesį beviltiškai ieškau darbo - ar jūs tai suprantate? Ar esate dar vienas šiknius, kuris tyčiojasi iš žmonių dėl jų esamų ar menamų trūkumų? A? - vėl pratrūko Polas.

- Pone Karanski, - Naderis atsiliepė taikiai, bet jautėsi, kad ir jis vos tvardosi. - Aš taip pat neturiu nė menkausio noro žaisti. Lauksiu jūsų rytoj devintą valandą ofise. Ten galėsime aptarti viską, ko tik jūs pageidausite. Kaip sakiau vakar, sprendimą aš jau priėmiau ir darbą jūs turite, galite nesijaudinti. O dabar leiskite palinkėti jums labos nakties, - ir nutraukė ryšį.

Polas griuvo atpakalias į patalą. Čiužinys subangavo, mergina sujudėjo ir pramerkusi vieną akį snaudulio kupinu balsu paklausė:

- Jau keltis?

Jis nieko neatsakė. Asmens sargybinio galvoje tvyrojo visiška sumaištis, kuriai sutvarkyti dabar netiko nei seksas, nei kitos įprastinės ramimosi priemonės...

Miegas nebegrižo. Naderis pasivartė, pasimuistė, galiausiai nusikeikė panosėje, užsidegė šviesą, išlipo iš lovos, nušlepsėjo iki virtuvės, prisipylė stiklinę vandens ir gurkštelėjo. "O gal ko nors stipresnio reiktų?", - kilo mintis. "Ne, nėra čia ko vidurnaktį girtuokliauti" - susidrausmino. Žvilgtelėjo pro langą - tamsu, tylu, tik kartais vienas kitas automobilis prazyžia... Štai už ką jis mylėjo Vašingtoną - už ramybę. Ramybę, kuri taip kardinaliai skyrėsi nuo šlovinamo Niujorko, San Francisko, Los Andželo ar panašių megapolių amžino šurmilio ir šviesų jūros. Jis niekada nepritarė dainos eilutėms: "Aš noriu pabusti mieste, kuris niekados nemiega" ir beveik patologiškai nepakentė nuolatinio miesto gaudimo. "Gerai, kad centrinę būstinę pavyko sukurti būtent čia...", - pasidžiaugė, nors tuo pačiu galvoje sukosi ir erzinančios mintys: kas gi čia, po velnių, ėmė dėtis? Iš pradžių Redžinsas, dabar Karanskis? Kam panižo nagai jam pagalius į ratus kaišioti? Kas jo vardu ėmė žaisti dvigubus žaidimus? Kam parūpo įsigyti mirtinai pavojingą priešą?!

Terencui Didui rytas buvo neblogas. Pirmiausia, kol jis skutosi nepridegė kiaušiniene. Antra, nors ir užsižiūrėjo į TV reportažą, kava neišsiplikino gerklės. Ir tik išėjus į lauką paaiškėjo, kad kažkoks šunsnukis sudaužė jo automobilio įkrovos stotį! Tad dabar detektyvas, keikdamasis patyliukais, kad nepažadintų žmonos ir vaikų, vertė aukštyn kojomis namus, ieškodamas laidų, kuriuos galėtų nutiesti iki lyg tyčia šiandien išsieikvojusio akumuliatoriaus. Gerai, kad detektyvas buvo įpratęs keltis gerokai anksčiau, tad dar turėjo kokį pusvalandį pataisyti situacijai arba išsikviesti taksį. O gal dar ką nors pavyks sugalvoti?

Komunikatorius sujudo tuo metu, kai Roza, užvėrusi duris, jau lėkė link lifto. "Ir vėl pamiršau peradresuoti į dvynį", - susiraukė ji. Bet mergina dar labiau suruko, išgirdusi, kad komunikatorius ištare: "skambina... Didas". "Juozapai Šventas, nuo pat ryto tas košmaras...", - atsiduso, bet atsiliepė:

- Rene.

- Rene, čia Didas.

- Žinau, inspektoriau, - net nesistengė būti mandagi, nors pastebėjo, kad detektyvo balsas skamba gana žvaliai.

- Ar galiu paprašyti nedidelės paslaugos?

"Nieko sau..."

- Sakykit, - nusprendė nesimaivyti.

- Man rodos, kad mes - nelabai tolimi kaimynai. kažkas sudaužė mano automobilio įkrovos stotį ir negaliu išvažiuoti.

"O taksi šykšti?" - pasipiktino Roza.

- Be abejo, galėčiau pasiimti taksį, tačiau manau, kad jums būtų pačiai naudinga, kadangi esu devintai susitaręs nuvykti į analizės centrą, kur tiriamas protezas. Pagal vakarykščią ataskaitą, jie rado kažką labai įdomaus.

- Užvažiuosiu, tik adresą pasakykite, - atsidususi sumurmėjo Roza.

Kelionė į analizės centrą prailgo. Ne, netinkamas žodis - kelionė į analizės centrą užkniso. Suerzino. Įnervino. Paliko ties nervų krizės riba - mat Didas netikėtai tapo labai rūpestingu patarėju ir kiekvieną kartą sąžiningai primindavo: "Stabdykite, raudona!" arba "Atsargiai, pėstysis!", tarytum automobilis pats to nematytų ir neįspėtų visais įmanomais būdais... Roza kentė didvyriškai, tačiau išlipus iš mašinos ir pagalvojus, kad detektyvą dar reikės vežti atgal, o tada gal dar kur nors važiuoti, net pasipurtė, beviltiškai mintyse sudejavusi: "Nejaugi ši patirtis to verta?"

Didą čia pažinojo visi. Keista, bet daugelis su juo sveikinosi ne formaliai, o draugiškai! "Įdomu, kas gali būti jo draugu?" - niršo Roza. - "Turbūt tik tokie patys krienai..."

- Klodai, čia mano šios bylos porininkė - Rozalina Rene, - pristatė ją neaukštam tamsaus gymio vyrui baltu chalatu.

- Malonu, - išsišiepė jis. - Geras porininkės gauni, seni.

- Rodyk, - liepė Didas, neatsakęs į pastebėjimą.

- Gerai. Žiūrime, - Klodas, kažką spaudinėdamas ant rankovės, žengė prie milžiniškos spintos Atsivėrė viena iš saugyklos sekcijų ir jis išėmė blizgančią metalo konstrukciją, primenančią ranką. Didas patogiai išsidrėbė kėdėje - matyt, laukė ilgo pasakojimo...

Klodos atsisuko:

- Trumpai: kovinio protezo skeletas. Oda ir kiti pagražinimai nuimti. Ką mes matome? Beveik įprastinis modelis. Be abejo, draudžiamas. Kilmės valstybė - matyt, Japonija. Taigi, kainuoja gražų pinigą.

- Na, ir? - paskubino Didas.

- Na, ir galima šiek tiek atkreipti dėmesio į kai kurias naudingas savybes - pirmiausia, smūgis juo prilygsta penkiems, septyniems, o gal net dešimčiai kumščių. Taigi, nemalonu ir niekam nelinkiu susidurti su jo savininku tamsiame skersgatvyje. Antra, turi atatranks kompensavimo mechanizmą - taigi, jį nešiojantis gali šaudyti gerokai taikliau, nei kas nors kitas, vadinasi, gal net verta atsisakyti motinos duotos rankos. Trečia, jis gali būti sujungtas su įvairiais neurovaldymo moduliais - na, kad ir dvyniu. Kitaip tariant, - Klodas teatrališkai skėstelėjo rankomis, - įprastinis, kokybiškas, nelabai daug naudotas draudžiamas pavojingas kibernetinis žaisliukas.

- Vadinasi, nieko ypatingo? - Didas kilstelėjo antakį.

- Visiškai, - užtikrino Klodas. - Tik, sakau, kokybiškas. Tikrai kokybiškas. Ne kiniška masinė produkcija, o geras jakudžų egzempliorius. Galėtum net savo leteną juo pasikeisti - pasvarstyk, - mirktelėjo.

- Žiūrėk, kad tau marmūzės nepakeisčiau, - šyptelėdamas atkirto Didas. - Nuvylei mane, kolega. Labai nuvylei.

- Mokslas skirtas ne suteikti viltį, o paaiškinti, - neliko skolingas Klodas. - Gal pasiteiraukime, ką šiuo atveju aptinka moteriška intuicija?

- Manęs? - nustebo Roza, kurią labiau žavėjo protezo dailumas ir savotiška estetika, o ne savybių apibūdinimas.

- Pareigūnės Rene intuicija kartais verta dėmesio, - kandžiai šyptelėjo Didas.

"Kartais... To dar betrūko", - sutriko Roza. - "Ką gi aš galiu pasakyti?"

- Taigi, ar gali protezo konstrukcija mums kuo nors pasitarnauti šioje byloje? -įsmeigė reiklų žvilgsnį detektyvas.

"Susikaupk. Mąstyk!", - ji paliepė pati sau.

- Pagal tai, kas buvo išvardinta... - neryžtingai pradėjo. Klodo lūpose sustingo ironiška šypsenėlė.

- Akivaizdu, kad žmogus, šaudęs naudodamasis šiuo protezu, negalėjo nepataikyti. O mes žinome, jog nepataikė. Taigi, galime daryti prielaidą, kad nepataikymas nesusijęs su protezu ir jo konstrukcija...

Didas sunkiai atsiduso ir vyptelėjo tyrėjui. Roza, nors ir pastebėjo grimasą, tačiau nekreipė dėmesio ir tęsė:

- Kita vertus, ši prielaida nėra iki galo tiksli, jeigu pasvarstysime atvirkščią variantą - o jeigu kaip tik protezas leido užtikrinti, kad nė vienas šūvis nepataikys į tariamą auką, nors buvo šaudoma iš arti? Jeigu kaip tik protezas leido koordinuoti šaudymą taip, kad nenukentėtų tas, kas neturėjo nukentėti? Ar taip galėjo būti?! - ji pasisuko į tyrėją. Kandi Klodo šypsenėlė dingo - akyse įsižiebė svarstymas.

- Galėjo... - sutiko šis ir po akimirkos entuziastingai šūktelėjo:

- Bravo! Teri, tu matai, kokį lygį pasiekė policijos akademijos? Gražumėlis!

"Na, tada reikia ir užbaigti", - mintyse triumfavo Roza.

- Ir jeigu pasikėsinęs turėjo dvynį, reikėtų jį ištirti. Galbūt jame esantys įrašai duotų neginčijamų įrodymų. Beje, detektyve Didai, kodėl mes iki šiol neapklausėme pasikėsintojo? - perėjo į puolimą.

Klodos pritariamai linkčiojo.

Didas dėbtelėjo:

- Panele Rene, pasikėsintojas, kaip jūs jį pavadinate, buvo apklaustas pirmosiomis tyrimo valandomis. Bet bendrai idėja dėl dvynio tyrimo... Verta dėmesio, - nusišypsojo.

Keista, bet Roza staiga pasijuto kaip vaikas, apdovanotas pagyrimu, kurio seniai laukė. "Ko čia skystu dabar?", - subarė save, stengdamasi suvaldyti džiaugsmingai kylančius lūpų kampučius.

- Tik... - Didas atsistojo, pristūmė kėdę ir atsisuko į Rožą:

- Mano žiniomis, Ridas Bertonas dvynio neturėjo. Keliaujame.

Euforija atsitraukė taip pat staigiai, kaip ir užplūdo. Roza prikando lūpą. Bet čia prabilo Klodas:

- Nenusiminkite, Rene. Jūsų prielaida, man rodos, yra labai tikėtina - tiksliai šaudymui su Bertono patirtimi nebuvo būtina dvynio koordinacija.

- Ačiū... - padėkojo ji, energingai taisydamasi plaukus.

- O tai, kad su Didu sunku - nieko keisto. Jis nuotaikos, tačiau geras žmogus. Pamatysit, - pridūrė pašnibždomis beveik į ausį ir švelniai plekštelėjo jai per sėdmenis:

- Keliaukite.

Roza tyrėją perliejo tokiu žvilgsniu, kad šis turėjo anihiliuoti vietoje, tačiau nieko panašaus neįvyko - Klodas tik iškėlė abi rankas ir nekaltai nusišypsojo:

- Atleiskite...

Ji staigiai nususuko ir nuskuodė paskui tolstantį juodą inspektoriaus lietpaltį.

"Kelionės tikslas pasiektas", - pranešė autopilotas. Tačiau Polas net neatkreipė dėmesio, kad automobilis jau stovi - jis pastarąsias penketą minučių apstulbęs dairėsi po vietovę ir baisėjosi: čia jam reikės gyventi? Šitose gigantiškose senienose? Po velnių, tokiuose namuose tikriausiai po dešimt - dvylika kambarių! Šitiek erdvės... Viešpatie švenčiausias! Polas nemėgo didelių erdvių. Mat didelėje erdvėje ne visada galėjai jaustis šeimininku, kontroliuojančiu kiekvieną plotelį. Didelėje erdvėje reikia dalintis. Didelė erdvė - potencialus pavojus. Prakeikimas... Tai bent darbelis! Kur jis įmaknojo? Ir kodėl jis ryte nepaklausė, kur gi jam teks apsigyventi?

Naderis, vos pasirodžius asmens sargybiniui, pasisveikino ir tarė:

- Ar jūs pusryčiaavote? - o Polui teigiamai sulinkšėjus, pasiteiravo:

- Tad gal bent man palaikytumėte kompaniją? Čia netoli yra neblogas restoranėlis, ir apie reikalus šnektelėtume...

Polas linktelėjo. Tiesą sakant, jam buvo tas pats - nemiegota naktis kažkaip pakeitė norą vėl iš karto aiškintis, tikslintis, kas, kur ir kaip. Puodelis kavos nepakenktų...

- Broli Edvardai, jeigu manęs kas teirautųsi - būsiu po valandos, - tarė Naderis keistam, blyškiam, aukštam jaunuoliui. - Eime, broli Polai.

"Visgi jie čia visi broliai?"

Naderis šyptelėjo:

- Nesistebėkite, kad į jus kartais kreipsiuosi broliu. Mes įpratę taip bendrauti.

- Kaip jums patogu, - murmtelėjo Polas.

Vietnamietės, korėjietės ar panašios kilmės padavėjos su neslepiamu domavimusi nužvelgė Polą - tik pamanykite, koks keistas siauraakis blondinas!

Naderis, panašu, čia lankėsi dažnai, nes merginos suskubo jį aptarnauti net nepasiūliusios menu.

- Kavos, - paprašė Polas, kai padavėjos pagaliau teikėsi atkreipti dėmesį ne tik į jo išvaizdą, bet ir į poreikius.

Naderis išsitraukė portsigarą ir pasiteiravo:

- Neprieštaraukit?

- Prieštaraučiu, - atsiliepė Polas. - Atleiskite, nepakeliu tabako dūmų.

- Hmm... - portsigaras pradingo švarke. - Kaip darbuotojas jūs nelabai linkęs pataikauti viršininkams?

- Tik ne savo sveikatos sąskaita, - gūžtelėjo Polas. - O jūs, panašu, nelabai linkęs pasitikėti savo broliais? - prisimerkė.

Naderis pasmeigė kumpio griežinėlį ir žvilgtelėjo į pašnekovą:

- Neskubėkite su išvadomis.

Polas siurbtelėjo kavos, susiraukė: "Bizalas... O tas Naderis žaidžia keistus žaidimus. Nugara jaučiu".

- Tačiau dar kartą noriu užtikrinti, su vakarykščiu jūsų užpuolimu neturiu nieko bendro, nors džiaugiuosi, kad viskas gerai baigėsi. Tektų kito žmogaus ieškotis, papildomi rūpesčiai... - Naderis

šyptelėjo.

- Aš irgi, - murmtelėjo Polas. - Na, tai kas manęs laukia?

- Laukia dideli pokyčiai, - pripažino darbdavys. - Tačiau verti tų pinigų, kuriuos gausite. Pirmiausia, jūs turėsite nuolatos apsigyventi prie sutuoktinių Redžinsų namų, kol neišsiaiškinsime, kam rūpi juos gąsdinti. Antra, turite teisę išleisti visokiems techninėms gudrybėms tiek lėšų, kiek reikėtų maksimaliam dviejų žmonių saugumo užtikrinimui...

- Dviejų?

- Kaip sakiau, ypatingai privalote saugoti misis Redžins ir jos dukrą.

- Hmm... - Polas kilstelėjo antakius. - Anksčiau sakėte, kad ypatingai reiktų saugoti misterį Redžinsą ir jų dukrą, o misis Redžins saugo Dievas...

- Dievas saugo visus, - atkirto Naderis, - tačiau ir jo valią kažkas turi įgyvendinti. Instrukcijas dabar duodu aš. Jeigu jos keičiasi - vadinasi, taip turi būti.

- Jūs bosas, sere, - šyptelėjo Polas. "Klausti apie skausmo dėžutę aiškiai beviltiška", - nusprendė. - "Net jeigu šis tipas meluoja, atskleisti tiesos neturiu pakankamų priemonių... Gal Tonis ką nors iššniukštinės..."

Borto kompiuteris dar kartą priminė, kad jie jau atvažiavo iki kelionės tikslo. "Ką gi, teks lipti lauk ir pradėti spektaklį..." - Polas sumurmėjo sau panosėje. - "Niekada tokio griozdo sau nepirkčiau!", - pasipurtė, žvelgdamas į ateinantį prekybos agentą. - "Bet teks..."

- Inspektoriau, - nebeiškentė Roza. - Patikėkite, mano akys geros ir aš matau tuos raudonus šviesoforus, nebūtina man pranešti prieš kiekvieną sankryžą. Jūs man trukdote vairuoti! Labai prašau!

Didas žvilgtelėjo į ją ir atkirto:

- Bet jūs nenaudojate autopiloto! Stabdote netolygiai! Nelaikote distancijos!

- Bet aš dar nepadariau nė vienos avarijos! - iškošė sukandusi dantis.

- Bet galite bet kada padaryti! Tai - tik aplinkybių klausimas!

Roza kirto per autopiloto klavišą, atsisuko ir užriko:

- O jūs bet kada galite mane išprievartauti! Tai irgi tik aplinkybių klausimas!

- Ką!? - Didas žagtelėjo. - Rene!..

- Atsiprašu, - ji sumurmėjo net išraudusi. "Na ir pasakiau..."

- Aš irgi... - murmtelėjo Didas ir daugiau netarė nė žodžio.

Tačiau likus penkiolikai minučių kelio iki nuovados, pasirodė, jog nusileidimas iš pirmo į antrą greitkelio aukštą užkištas - matyt, įvyko didelė avarija. Didas nervingai žvilgtelėjo į laikrodį ir taikiai pasiteiravo:

- Galiu patarti?

Roza mintyse prunkstelėjo, bet linktelėjo:

- Dėkite sireną, - pasiūlė detektyvas, - ir prašomės praleidžiami.

Ji neigiamai pakratė galvą:

- Neturiu.

- Hmm...

- Būtent, hmm... - Roza atsilošė ir užsimerkė. - Teks laukti.

- Pasakykite nuovadai, kad mes įstrigome. Satonis manęs laukia.

- Gerai, - linktelėjo ji.

Bet nieko gero nevyko - tik pasirodė policijos sraigtasparniai, keletas važiuojančių išlipo iš automobilių ir nuėjo pavėpsoti, kas atsitiko. Prabėgus dar keliolikai minučių ir situacijai nesikeičiant, Didas vėl netikėtai prabilo:

- Na, gerai. Tarkime, Bertonas iš tiesų buvo pasamdytas netikram pasikėsinimui. Viskas buvo padaryta taip, kad patvirtintų Redžins kaip šventosios autoritetą. Čia viskas sutampa - turime motyvą, turime tinkamą nusikaltimo įrankį. Bet kokio galo tada kažkam laužtis į Redžinsų namus ir karti šuni? Juk tai kaip tik veiksmas, kuriuo siekiama išgąsdinti tą moteriškę. Nenuoseklu, arba tai - nesusiję veiksmai, daryti skirtingų žmonių ir skirtingais tikslais.

Roza keletą akimirų svarstė: atsiliepti ar tylėti? O jeigu gyvoji legenda mąsto balsu ir ji nutrauks tokių svarbių minčių grandinę? "Ai, tuščia jo", nusprendė ir prabilo:

- Vienas kitam netrukdo, net jeigu tai darė ir tas pats žmogus - tik tikslai galėjo būti iš dalies skirtingi. Tarkime, pirmasis "pasikėsinimas" buvo su tikslu patvirtinti Redžins šventumą, be to, jis parodė ne tik tai, kad moteris - šventoji, bet ir tai, kad kažkas į ją kėsina. Gi antrasis triukas galėjo

būti dar vienas priminimas visiems kitiems, kad puristai yra priešų apsuptyje, kaip jie ir pastoviai teigia. Juk niekas geriau nesujungia žmonių, kaip bendra grėsmė. Galbūt organizatoriai išsigando, jog žinia apie šventumą užgoš žinią apie pavojų, todėl prireikė pakartoti...

- Hmm... - numykė Didas. - Sutikčiau, jeigu antrasis pasikėsinimas irgi būtų viešas. Tačiau jis buvo akivaizdžiai asmenišką. Akivaizdu, kad kažkas nori, jog Redžins išsigąstų savo šventumo ir apie jį užmirštų. Nori pašalinti ją iš žaidimo. Kažkam tai netinka. Todėl ir sakau - greičiausiai tai nesusiję nusikaltimai, užsakyti skirtingų žmonių.

- Sakote, asmenišką? Manote, įsilaužimo nebus laikraščiuose? Garantuoju - jau yra! O jeigu norėtų tiesiog pašalinti Redžins - tai galėtų nužudyti. Dabar - tik gąsdina. Ar lengva išgąsdinti fanatiką? Vargu - greičiau siekiama psichologiškai paveikti kitus...

- Kitaip tariant, mes manome, jog visa tai daro patys puristai.

Roza linktelėjo.

- Tačiau tada, - Didas vyptelėjo, - mes juos laikome paprasčiausiais kvailiais. Jie veikia per daug akivaizdžiai. Per daug tiesiai ir aiškiai. Negi jie organizuodami patys to nemato? Pagaliau, nebijo, jog teks atsakyti?

- Nepasakyčiau, kad tiesiai, - ji paprieštaravo. - Mes iki šiol neturime nė vieno tiesioginio įrodymo. Turime tik ypatingą protezą, truputį duomenų apie įsilaužimą ir aibę prielaidų. Be to, tas jų vadas, Naderis, toks žmogus, kuris, man rodos, laiko save gerokai protingesniu už kitus ir to net nemėgina slėpti. Tik paklauskite jo kalbų - gryna iškalbos teorija: sudėlioti akcentai, ryškūs įvaizdžiai. Be to, prisiminkite apklausas - jis labai pasitiki savimi. Paprastai, tokie ir padaro elementarių klaidų.

- Rene... - Dido žvilgsnis buvo kažkoks neįprastas. - O jūs tikrai tik policijos akademiją baigėte?

- Ne, - ji šyptelėjo. - Taip pat ir intensyvių kulinarų kursų. Moku kepti puikius suflė!

Detektyvas prunkštelėjo, bet daugiau nesmalsavo.

8.

Polas išsidrėbė didžiulėje lovoje, sunkioje kaip ir visas šitas namas. Gerai, kad miegamasis buvo pirmame aukšte - antrame aukšte gyventi jis nesirengė, tačiau tuos penketą kambarių panaudos išdėstyti kai kuriai tolimesnio stebėjimo technikai. Pirmasis darbas, kurį jis padarė vos įsitaisęs - nudraskė visas sunkias portjeras ir ne tik dėl to, kad nepakentė aksominių skudurų, bet ir tam, kad bet kada pažvelgęs galėtų matyti Redžinsų namą, stovintį šiek tiek dešiniau. Darbas yra darbas... Blykstelėjo sujungimo signalas, nušvito pokalbio zona. Po Tonio atvaizdo akimis kabojo tamsūs maišeliai - akivaizdu, bičiulis nevartojo avatara... Vadinasi, užpylė, ar ką? Polas šyptelėjo ir ištarė:

- Bon giorno, girtuokli.

- Sera, ne giorno... - murmtelėjo šis. - Nesimiega?

- Nori pasakyti, jau vėlu? - apsimetė nustebęs Polas.

- Noriu pasakyti, kad tu įtartinai geros nuotaikos, - vyptelėjo. - Bene darbą susiradai?

Polas šyptelėjo:

- Na, galima sakyti ir taip...

- Sveikinu, seni. Baigsi veršlenti?

- Jau baigiau.

- Liuks. Kada geriam?

- Kada tik apsilankysi į svečius... - mirktelėjo viena akimi. - O tau nebus per daug? Taigi vakar pylei!

- Kokį velnią pyliau?! - suniurzgė Tonis. - Mokesčiai užgriuvo. Viską kniso, tikrino, tampė... Įskundė kas nors... Vat ir nemiegojau visą naktį!

- Ooo... Atsiprašau, brolau, - murmtelėjo Polas. - Apsirikau...

- Aha, apsirikai. Na, ko reikia? Ne gerti gi kviesi?

- Atspėjai. Reikia visokiausių gudrių daikčių. Užsakymas didelis. Mokėsiu iš karto.

- Oho! - nušvito Tonis. - Turbūt net už šimtą baksų? - pasišaipė.

- Pridėk dar porą nulių... - šyptelėjo Polas. - O gal dar ir padaugink iš dviejų...

- Juokauji, seni?

- Nė trupučio. Man daug ko reikės - viso haiteko, gal net naujo dvynio...

- Eik sau!

- Aha, užsakymas techniškai žiauriai sudėtingas. Ir, kaip matai, pelningas...

- Na, aš sakiau, mielasis, kad tau likimo deivė vieną kartą pasilenks! - šūktelėjo Tonis. - Džiaugiuosi!

- Na, ačiū, - atsiliepė Polas. - Bet džiaugtis dar suspėsime. Kaip sakiau - velniškai sudėtinga

užduotis... Dieve padėk, kad susidoročiau.

- Susidorosi, - užtikrino Tonis. - Aš tave gi pažįstu...

- Dar vienas klausimėlis...

- Na, na? - šoktelėjo Tonis. - Apie...

Polas atsiduso, per kūną nuo nemalonių prisiminimų nubėgo šiurpas:

- Teko man čia toks, įtariu, "tikrovės testas". Aš jį išlaikiau, bet vos nepakišau subinės. Prieš mane panaudojo kažkokį mėšlą - keistą ginklą, nuo kurio kojas sutraukė toks baisus mėšlungis, kad aš nukritau beveik negyvas. Bet paskui tas žaisliukas arba sugedo, arba taip buvo nustatytas, kad sugestų. Aš jį turiu, tiesa, aptraiškytas, tačiau gal ką nors išpeši? Ar tai kuo nors susiję su mano... kojomis? Žodžiu, pažiūrėsi?

- Hmm... Rimta, - murmtelėjo Tonis. - Tačiau kažką teko girdėti. Kas nors žinos... Užveši?

- Rytoj pat. Nors... O gal aš tau sąrašiu, o tu man - viską. Supranti, nelabai galiu palikti postą...

- Postą?! - nusikvatojo Tonis. - Tu tapai posto berniuku?!

- Tsss... - susiraukė Polas. - Aš tiesiog turiu tam tikrą vietą, nuo kurios negaliu nutolti. Atvažiuosi - pašnekėsime...

- Gerai... - linktelėjo Tonis. - Ištaikysiu. Tau reikia... greitai?

- Žiauriai!

- Hmm... Procentas eis.

- Dėl to - nesijaudink. Kaip sakiau, pinigai jau mano sąskaitoje, gali užsimesti dar daugiau...

- Ok, bičiuli. Gyvuok!

- Gyvuok! Lauksiu!

Tonio atvaizdas išnyko. Polas atsikėlė ir priėjo prie lango - "Ir iš kur tas Naderis taip laisvai mėto pinigėlius? Nejaugi tų puristų TIEK daug?"

Kažkas pabeldė į duris. Alius apsimetė neišgirdęs ir toliau modeliavo. Nesisekė. Skaudėjo galvą. Be to, klientas buvo užsiprašęs "ypatingo vaizdo", tačiau į galvą telindo visiškos banalybės... "Jeigu ten Bekė - tegul eina kur nori", - murmtelėjo. Beldimas pasikartojo. "Na, gerai, po trečio karto nusileisiu...", - nusprendė ir pakėlė tamsinimo žaliuzes. Žvilgtelėjo į laikrodį - beveik dvylika... Pabeldė ir trečią kartą - silpnai, atsargiai.

- Taip?! - šūktelėjo jis irzloku balsu.

- Tėti... - nuskambėjo už durų.

Alius sviedė į šoną manipulatorių, šoko prie durų, atidarė. Ruta stovėjo vien tik naktiniais marškinukais, mergytės akyse blizgėjo ašaros, ji puolė tėčiui į glėbį ir pakelta aukštyn, apsikabino bei paklausė:

- O kur mama?

Alius nusteбęs žioptelėjo:

- O jos... nėra? Ji tavęs nepakėlė?

Ruta papurtė galvą.

- O lovytėje ieškojai?

Vaikas linktelėjo.

- Nėra...?

- Ne-a...

- Hmm... Na gerai, - atsiduso Alius. - Bėgam ieškoti.

Jiedu nužingsniavo iki miegamojo. Lova buvo tvarkingai paklota, užuolaidos - truputį atitrauktos.

Dar po vieno žvilgsnio Alius sustingo: ant stalelio, šalia naktinės lempelės gulėjo paprastas, baltas, be jokio užrašo vokas.

"Na, va", - jis sukando dantis. - "Tikiuosi, ne savižudybė? Ne... Tam ji per daug baili", - pats nusistebėjo savo minčių blaivumu ir žiaurumu. Jis lėtai nuleido dukrą, pasilenkė paimti laišką. Vokas nebuvo užklijuotas, o popierius - tik paprastas lapas iš užrašų knygelės. Tekstas - trumputis: "Aš išėjau, nes mane pakvietė. Neieškok. Pasirūpink Ruta. Gaila, kad neleidai tavęs mylėti."

- Velniai rautų... - sušnibždėjo baldamas.

Ruta baimingai pažvelgė:

- Čia nuo mamytės?

Alius linktelėjo.

- Kur ji, tėti?

- Išėjo, - jis atsiduso. - Pas močiutę... - sumelavo.

- Bet močiutė juk gyvena Monrea... lyjyje, - šiaip ne taip ištarė sunkų pavadinimą.

- Todėl ilgiau užtruks, - Alius susivaldė. - Dabar mes gyvensim dviese! - kiek galima džiaugsmingiau sušuko. - Tu galėsi daryti viską, ką norėsi! Kiek norėsi piešti! Dainuoti! Netgi švilpauti leisiu! - jis suokalbiškai mirktelėjo. Mat Bekė nepakėsdavo naujo Rutos talento - švilpauti visas išgirstas country melodijas.

- Tikrai? - sužibo vaiko akutės.

- Tikrai! - Alius ją pakėlė aukštyn. - Eime piešti?

Veidelis staiga apniuko. Alius nustebo:

- Nenori piešti?

- Mamytei nepatinka, kai aš piešiu. Ji sakė tetai Vilei, kad mano piešimas kažkoks netikras. Aš nenoriu netikrai piešti...

Alius sukando lūpas, kad nepasakytų ko nors bjauraus.

- Saulute, tavo tikras piešimas... Tiesiog tu pieši taip gražiai, kad mama truputį ėmė... Ėmė... Tau pavydėti, - sušnabždėjo. - Žinok, ji taip nepiešė niekad...

- Tada ir man nereikia, - griežtai atkirto vaikas. "Nieko sau", - vėl nustebo Alius. - "Genai...", - šyptelėjo mintyse.

- Na, gerai, tai ką veikiame? Šiandien aš su tavimi visą dieną žaisiu. Nori?

- Gerai! - šūktelėjo. - Eime žaisti... Ligoninės!

- Ko? - tėčio akys išsprogo.

- Ligoninės! Kai užaugsiu, aš būsiu daktare! - pareiškė ji. - Gydysiu visus, kam ką nors skauda, kas negerai, kas verki!..

Alius staiga nusigręžė ir užsimerkė. Jiedu abu kurį laiką tylėjo, kol Ruta nedrąsiai timptelėjo rankovę ir paklausė:

- Tėveli, tėveli, o kodėl tu dabar verki?..

Tonis lyg vėjas įpuolė iki šeštos likus penkioms minutėms. Kaip italui - pavydėtinas punktualumas, pavėlavo vos dvidešimt minučių... Nelaukęs, kol iki galo atsivers durys, jis prasispraudė pro tarpą ir čiupo Polą į glėbį:

- Ei, ereli, nagi eik šen! Paspausiu! Velnias, kokia lūšna, trūksta žodžių, grožis, o mergų gal irgi turi? Polas šyptelėjo. Jis nebuvo flegmatikas, bet Tonio temperamentas visada priversdavo tokiu pasijusti.
- Deja... Supranti, dabar čia mano darbas...
- Eik sau, kaip tai darbas?! Saugai namą? Velnias, geras!
- Tsss... - jis išsivadavo iš draugužio glėbio, - ne namą, o... Žodžiu, saugau kai kuriuos žmones šiame rajone. Nepyk, nežinau, ar galiu viską pasakoti.
- Tai nepasakok, - mirktelėjo Tonis. - Duok man dvi dienas - ir aš jau viską žinosiu!
- Hmmm... Na, gali pamėginti. Pažiūrėsime...
- Lažinamės iš kekšytės, kad išsiaiškinsiu?
- Hmmm...
- Na, na. Nestabdyk. Žinau, kad gerąjį riterį vaidinai. Negi nenori dar kartą, tik mano sąskaita?
- Gerai. Jeigu taip nori...
- Ne, tai ar tu nori? Nenori? Iš ko tada?
- Klausyk, Toni, - Polas mostelėjo ranka, - gal aiškinkis be lažybos, a? Vis tiek dabar aš pereinu į griežtą režimą, bent jau kol nesusidarysiu kai kurių preliminarų...
- Taigi aš nesakau, kad iš karto... Na, kertam! Aš sakau - po dviejų dienų žinosiu viską apie tavo klientus, tavo darbdavį ir... Užteks.
- Na ir įkyrus gi tu. Gerai, lažinamės.
- Kekšytė?
- Gerai, kekšytė.
- A... Taip neįdomu, - Tonis papūtė lūpas.
- Kas!? - nustebo Polas.
- Tu lažiniesi... Senza Passione! Be aistros! Lažybos, brole, tai toks dalykas! Tu statai savo gyvenimą ant kortos! Reputaciją! Klientų pasitikėjimą! O jeigu aš išsiaiškinsiu ir visiems paskelbsiu - Polas Karanskis saugo tą ir tą?!
- Tada aš tave nušausiu, - be jokios šypsenėlės atsakė Polas.
- Tavo juokai...
- Čia ne juokai. Taip bus. Tu mane pažįsti, - jis atsirėmė į sieną.
- Deja, pažįstu... - prunkstelėjo Tonis. - Va bene, lažybos galioja. Na, tai pradėdame krauti daikčiukus?

Alius vis tik tikėjosi, kad Rebeka neišlaikys ir iki vakaro bent paskambins. Juk ji nesugeba neabejodama laikytis vieno sprendimo ilgiau kaip dvidešimt minučių! Žinoma, ir tų dvidešimties gali užtekti padaryti kokiai nors nesąmonei, bet... Įdomu, kur jinai? Puristų lizde? Šiaip valkiojasi po miestą? Pas Enderton? O, kaip ją dabar giria draugė - pabėgai nuo to maniako! Šaunuolė! Misionierė! Motina Tereza! O kad vaikas namie... Be mamos! Dar, žiūrėk, iš tiesų pastums ją oficialiai pareikalauti skyrybų... Bet Rutos ji negaus! Vaiko su ta idiotų pasaulėžiūra traumuoti neduosiu... Ji gi niekur nedirba - taigi, šansų nulis. Grįš. Grįš kaip gerutė... Hmmm... O gal visgi Didą informuoti? Būtų galima ir tam lyderiui Naderiui gerą kiaulę pakišti. Pagaliau, o gal ji tiesiog kur nors pabėgusi slapstosi? Dėl jos pačios saugumo vertėtų surasti, be to, gal reikėtų su detektyvu pasidalinti tomis išvadomis, prie kurių priėjo šiandien apmaštydamas viską, kas nutiko? Pamėginsim...

"Kontrolės konsolė. Pranešimas", - kreipėsi į dvynį. - "Rašyk:"

"Inspektoriau, noriu pranešti jums kai kurių naujienų. Mano žmona, Rebeka Redžins, šį rytą pabėgo iš namų, dėl tų pačių puristinių ir šventų priežasčių. Įtariu, kad tai ją padaryti paragino jos draugė Vilė Enderton. Aš, žinoma, esu tolerantiškas vyras ir suteikiu žmonai visišką judėjimo laisvę, tačiau jos dabartinė psichinė ir fizinė būklė bei buvę pasikėsinimai ar jų imitacijos, verčia mane ne juokais nerimauti dėl jos likimo. Todėl prašyčiau pamėginti nustatyti jos buvimo vietą ir man apie ją pranešti.

Taip pat noriu pasidalinti keletu minčių dėl buvusių įvykių. Visą gerai apgalvojęs, manau, kad ir pasikėsinimas ligoninėje, ir įsilaužimas į mūsų namus buvo surežisuoti. Esu racionalus žmogus ir netikiu stebuklais, todėl manau, kad pirmasis pasikėsinimas buvo skirtas patvirtinti žmonos tariamąjį šventumą, o įsilaužimas, kuris iš esmės nepadarė jokios žalos namui, išskyrus moralinę žalą mano dukrai - ne tiek Rebeką išgąsdinti, kiek priminti, jog jai kaip puristei, ir tuo labiau šventajai, vis tik gresia pavojai. Akivaizdu, kad įsilaužimu norėta sukelti baimės, tai yra kompensuoti, paneigti tą

saugumą, kurį galbūt Rebeka galėjo pajusti po pirmojo pasikėsimo, jeigu ji įtikėjo savo šventumu galutinai. Kai kam tai nebūtų naudinga ir galėtų sukelti nepageidautinų komplikacijų. Kitaip tariant, įsilaužimas rodo, jog pasikėsintojai netiki Rebekos šventumu, nes vis tiek grasina su ja susidoroti. Tačiau čia ir matome prieštarą: šaudymas ligoninėje, logiškai maštant, turėjo baigtis Rebekos nužudymu. O antrasis pasikėsimas lyg ir nebesiekia jos likviduoti, tik išgąsdinti. Taigi, keičiasi priešininkų intencijos. Tai - nelogiška ir dvelkia dirbtinumu: fanatikai taip neveikia. Vadinasi, veikia kažkas, kuris nori manipuliuoti mano žmona savo tikslams. Turint galvoje, kad Rebekos šventumas, vos tai išėjo už jos galvos ribų, puristų tuoj pat buvo akcentuotas kaip faktas, nekreipiant dėmesio net į bažnyčios pasipiktinimą, turint galvoje, kokią svarbią rolę jai numatė naujoji organizacija, turint omenyje, kaip ta organizacija staiga susikūrė, kokiais metodais formavo savo įvaizdį, man piršte peršasi mintis, jog visa tai - nuoseklios strategijos rezultatas, kurios viršūnėje stovi būsimasis "Times" metų žmogus - Kolinus Naderis.

Dar iki galo neapmąstęs visų jums pateiktų faktų, aš pareiškiau žmonai, kad jos ir mūsų šeimos saugumo dėlei ryšiai su puristais bus baigti. Neabejoju, tai negalėjo jiems patikti. Aš patikrinau kai kuriuos žmonos skambučius - po mūsų nedraugiško pokalbio, ji visą naktį kalbėjosi su kai kuriais puristais, taip pat ir su Naderiu. Deja, pokalbių įrašus man, nors ir teisėtam vyrui, ryšių kompanija atsisakė perduoti. Gal jums pavyks.

Beje, tikiuosi, jums pavyko gauti ir išanalizuoti ligoninės epizodo vaizdo įrašą - manau, kameros turėjo visa tai įrašinėti..."

"Taip taip... Mes visi norime ir mokame būti detektyvais...", - raukėsi Didas, skaitydamas Redžinsio atsiųstus samprotavimus. "Tas dendis, žinoma, mano, kad pasakė kažką labai naujo ir gudraus... Kad buki farai patys taip sudėtingai protauti nesugeba... Aš, aš, aš. Panašu, tas Redžinsas tikrai labai gerai apie save galvoja, nekeista, kad žmona nuo tokio bėga, nors neduok Dieve tokios žmonos. Ką, dabar jam reikės organizuoti tos damos paiešką? Juozapai šventas... Tik spėjau grįžti namo..." - detektyvas siurbtelėjo iš sodos vandens butelio. - "Ne, šiandien tikrai nieko nedarysiu. Tegul pasikaria", - nusprendė, sulankstydamas komunikatorių. Tačiau mintys nerimo... Aišku, kad Bertonas - joks religinis fanatikas, o elementarus veteranas, užsidirbantis pragyvenimui labai negražiais būdais! Jeigu jis net nežino, tikrosios angelo Gabrieliaus paskirties, tai ką čia ir bekalbėti, bent Bibliją galėjo rimčiau paskaityti, prieš imdamasis užduoties... Dar kokia savaitėlė ir finansistai turėtų prisikasti iki pinigų, jo gautų kaip "palikimas iš Europos", šaltinio... Kažkas tuos puristus labai stipriai remia, bet čia jau ne jo įgaliojimų sritis. O ligoninės epizodo vaizdo įrašas - taip pat jau išmėsinėtas. Naderis pradeda žegnotis, vos pamatęs, kad Redžins nesužeista. O tas vadukas moka tvardyti emocijas, gerai moka - ir čia taip spontaniškai... Jeigu persižegnotų tiesiog - suprasčiau, džiaugiasi, kad kulkos negavo, tačiau ten - viskas taip, kad tik į Redžins kiti dėmesį atkreiptų. Velniai rautų, jau to užtektų, kad Naderį būtų galima pričiupti, tačiau jis, gyvatė, gudrus - kol neatskleisiu jo ryšio su Bertonu, tol nieko nebus. O rimčiau tirti įsilaužimą - tik laiko gaišimas. Visiškas laiko gaišimas - primityvus triukas. Čia dendis teisus, tik kas iš to teisumo?! Visi teisūs - Redžinsas, Rene. O aš ką - jų manymu idiotas, nedrįstantis suimti to dievuko? Tpfu, detektyvai... "Ne, ne, ne ir dar kartą ne!", - galiausiai sudrausmino save. - "Šiandien aš einu į barą švęsti Maiklo gimtadienio, puristų užteks!" - atsistojo, brūkstelėjo plaukus ir šūktelėjo:

- Brangioji, einu į "Džeko irštva". Grįšiu vėlai!

- Stebėjimo dulkės, - Tonis ištraukė flakoną. - Kaip suprantu, tu saugosi kažkokius žmones? - mirktelėjo.

Polas neatsakė - ant pakuotės suradęs infotašką, apsimetė esąs labai įsigilinęs į aprašymą.

- Gerai gerai, nesakyk, - šyptelėjo draugas. - Nebeskaityk, paaiškinsiu. Naudotis labai paprasta.

Papurški - tik ne ant rūbo, rūbus, matai, žmonės keičia. O ant odos, geriausia - ant pakaušio.

Žodžiu, jos teoriškai nenusiplauna, bet būna visko. Detektorius su geru analizatoriumi objektą sugeba išskirti per du šimtus metrų. Galima kombinuoti su "musių musėmis", tiesa, jas medžioja katės, šunys, paukščiai, bet gali nustatyti rezervo papildymo režimu. Jeigu tik prapuola, į jos vietą skrenda kita. Faktiškai, prie objekto gali priristi nuolatinį stebėjimą. Pinigus kainuos žiaurios, bet tu gi sakei, kad netaupysi? - Polas linktelėjo.

- Vadinasi, saugai VIP? - vėl mirktelėjo.

Polas, vėl apsimetęs, jog neišgirdo, atidarė kitą dėžę - ten viskas aišku, keletas ypatingos skiriamosios gebos kamerų, sumontuos antrame aukšte arba ant stogo...

- Šituos detektorius irgi gali panaudoti - jie skirti vidinėms patalpoms, tiesa, blakių iešikliai gali

aptikti... Patikrinimų tikiesi? Ei, tu ką! Švelniau, po perkūnais! Čia gi haitekas...

- Kas tai? - Polas mėgino suprasti keisto prietaiso paskirtį.
- Musių transformatorius.
- Kas?!
- Imi muses - dedi čia. Po dviejų dienų jos tinkamos naudojimui kaip musių musės.
- Pala, nori pasakyti, kad sekimui naudojamos paprasčiausios musės? - draugas išsižiojo.
- O tu ką, manei, kad kas nors konstruos muses - robotus? Na, gerai, nesijaudink - tau nereikės jų gaudyti. Žodžiu, taip - laukan iškiši musių atraktorių, dvokia, bet pakentėsi. Iš atraktoriaus musės paimamos į transformatorių. Ten jos modifikuojamos, papildomos - kad galėtų prisirišti prie stebėjimo dulkių. Ir tampa musių musėmis. Baigtas kriukis.
- Technika... - sumurmėjo Polas.
- O ką tu manei! - šūktelėjo Tonis. - Aišku, kai pagalvoji, kad tave gali kas nors apipurkšti - tai siaubas ima...
- O apipurškimas? Ką, eiti ir sakyti - atleiskite, ar galiu papurkšti ant jūsų pakaušio?
- O čia jau nuo išradingumo priklauso. Šiaip lengviausia - tai su specialiu šautuvu. Jis štai ten, - Tonis mostelėjo į kitą pailgą dėžę. Kapsulės kontaktas su objektu yra beveik nepajuntamas. Pėdsakai irgi pastebimi tik specialia technika. Tačiau jeigu užtaikysi ant įtarus... Iš tavo kai kurių skaičiavimų galima spręsti, kad saugosi tris žmones, ar ne? Tai vat, patarčiau nešauti visiems į tą pačią viet... A!!!
- Klausyk, Toni, - Polas laikė bičiulio petį geležiniais gnaužtais, - jeigu nori, kad nenutrukčiau lažybų - aiškinkis, bet tylėk, sutariam!
- Bet ir nervingas gi tu, - Tonis piktokai dėbtelėjo, pajudino paleistą petį.
- Aha, - šyptelėjo Polas, - einam geriau gurkštelėti šio bei to...

Eilinis tuščias "Heinekeno" butelis nusirito grindimis. Ekranas vaitojo kažkokia save betenkinančia gražule. Laikrodis kvykstelėjo, pranešdamas, kad jau trečia nakties. Tonis išsiviepė:

- Bet kaip man šita lūšna patinka! *Mama mia! Casa grande! Casa magnifico!* - spragtelėjo liežuviu. - Klausyk, *bambino*, ji tau gal kaip atlygis už darbą?
 - Ne, - burbtelėjo Polas, - aš tokių senienų pakęsti negaliu...
 - *Perche!*? - nustebo Tonis. - Juk tai..!
 - *Amico*, ar koks ten žodis, - atsisuko Polas, - tau ką, nuo kiekvieno butelio daugėja itališkų žodžių? Gali kalbėti žmoniškai? Manai, suprantu tą jūsų berblenimą?
 - Ką?! - pašoko Tonis. - Tau italų kalba - tai jau ne žmonių? Aš tave...
 - Raminkis gi tu, dėl Dievo meilės! - nusikvatojo Polas. - Pasigėrei, ir būk savo vietoje!
- Už lango driokstelėjo taip, kad suvirpo stiklai ir net lengvosios užuolaidos.
- Kas čia... - sukľuso svečias, bet Polas jau lyg spyruoklė dryktelėjo nuo fotelio prie lango ir sustingo.
 - *Che cosa?* - Tonis tingiai atsistojo ir priėjo artyn.
 - Velnias... - išbalęs Polas atsisuko į draugą. - Man rodos, aš tik ką netekau naujojo darbo... Bėgam!

Ypatingos svarbos ryšio signalas perskrodė sapną. Terencas Didas pašoko. "Kas per!?" - nusikeikė, čiupdamas komunikatorių. Žmona sudejavo, nususuko ir demonstratyviai galvą pakišo po pagalve.

- Didas, - pusbalsiu murmtelėjo.
 - Inspektorium, - nuaidėjo budinčiojo balsas. - Ekstra situacija. Centrinė suvestinės informacijos sistema tik ką pranešė, jog 911 tarnyboje gauta informacija apie susprogdintą Redžinsų namą. Pagal suvestinės duomenis, jūs tiriate su Redžinsais susijusią bylą. Detales siunčiu į komunikatorių.
 - Ką?! - detektyvas žagtelėjo. - Susprogdintas?!
 - Su jumis nori kalbėti misteris Satonis.
- Didas atsirėmė į lovos atkalnę: "Jėzau Kristau, kas gi čia dedasi?! Negi pavėlavau?!"
- Teri, girdi?
 - Girdžiu... - nesisekė kalbėti tvirtai.
 - Ką tu, kalės vaike, veiki! Kas ten, po velnių darosi! Teri, girdi!
 - Girdžiu, Džekai, girdžiu.
 - Tai atsakyk!
 - Nežinau! Atrodo, per daug abejojau... - sumurmėjo. - Vieną suskį jau seniai reikėjo už grotų įkišti...
 - Tai kišk, dėl Dievo meilės! Ką, trūksta įkalčių?
 - Susitvarkysiu...

- Kalbėk su teisėju Džonsonu. Jis duos sankciją, aš suderinsiu. Ką kiši?
- Naderį. Koliną Naderį, - atsiduso Didas.
- Šventas šūde! Na, tu man žiūrėk... Mėgink, kažką turime padaryti! Baigta.
- Baigta... - murmtelėjo inspektorius, sunkiai keldamasis iš lovos.
- "Rene?", - prisiminė nerangiai kišdamas koją į kelnių klešnę. - "A... Apsieisiu, tegul pamiega mergiotė, nuvažiuosiu vienas..." - pagailėjo porininkės.

Polas, susidėjęs rankas ant krūtinės, atsistojęs šiek tiek atokiau nuo visos sumaišties, niūriai žvalgėsi. Trinktelėjo Redžinsų durys, pasirodė du sanitarai, nešini neštuvais, kuriuose gulėjo kruvinas žmogus - kažkuris iš suaugusių Redžinsų, jo apsaugos objektas. Sanitarai bėgte nulėkė iki vienos iš greitosios pagalbos automobilių, trinktelėjo durimis ir, įjungę sirenas, dingo už gatvės posūkio. Vienas iš policininkų skanavo kelią, kiti du - klausinėjo apstojusius žioplus. Jis tik ką davė trumpus parodymus. Tiesą sakant, nelabai ką ir galėjo pasakyti. Su Naderiu kol kas nemėgino susisiekti - maža ką, o gal farai skanuoja eterį, paskui aiškinkis. Velniai rautų, jis nujautė, kad lipa į mėšlą, oi nujautė! "Įdomu, ar sąskaita ryte jau bus švarutėlė? Kaip čia su manimi - aš nepradėjęs dirbti ar jau baigęs?" Pasikalbėjęs su policija grįžo ir Tonis.

- Šlykštu... - murmtelėjo jis. - Matei tą vyruką?
- Kurį?
- Neštuvuose...
- Tik iš toli.
- Ir gerai, kad nematei. Beveik faršas... Sako, name dar turi būti moteriškė. Bet jos neranda...
- Aha, - atsiliepė Polas, - jis turėjo žmoną Rebeką. Ir dukrą Rutą. Žodžiu, lažybos atšaukiamos. Nekišk nosies į šitą reikalą, užtenka, kad aš įlindau.
- Gerai... - sutiko šis. - O mergaitę surado?
- Ten, žiūrėk, - Polas mostelėjo link antrosios greitosios, kur moteris žalsvai baltu chalatu atsitūpusi šnekėjosi su kokių penkerių metų vaiku.
- Tai juos ir turėjai saugoti, ar ne?
- Toni, - suniurzgė Polas, - tik ne dabar. Vėliau. Mažiau žinosi - ilgiau dainuosi.
- Ok, ok, neširsk, - taikiai atsiliepė šis.

Gan stambus policininkas, kuris vadovavo visiems darbams, rėkė į komunikatorių:

- Kiek žmonių?! Aš klausiu, kiek jų ten buvo žmonių, mulkia! Alio! Girdite? Tai išsiaiškinkite, po perkūnais! Ne, ne mūsų! Kiek tų Redžinsų?!
- Netoliese čiūžtelėjo dar vienas automobilis - ne policijos, tačiau su švyturėliu. Iš jo išsoko vyras tamsiu lietpalčiu ir tuoj pat susiginčijo, mojuodamas ženkleliu, su pripuolusiais policininkais. "Turbūt detektyvas", - sumojo Polas, toliau žvalgydamasis.
- Trys? Sakote trys? - vėl atskrido rėkimas. Vyras juodu lietpalčiu tekinas pribėgo prie vadovaujančio ir šūktelėjo:
- Du. Jų turėjo būti du. Tėvas ir dukra!
- Šis dėbtelėjo:
- O tu kas toks, po velnių?!
- Didas. Terencas Didas. Inspektorius - detektyvas, - jo rankose vėl sublizgėjo ženklelis.
- Didas?! O... - nušvito policininkas. - Daug apie jus girdėjau, pone Didai! - atrodė, jis jautė malonumą rėkdamas. - Vyresnis inspektorius Ričardas Vortenas, - ištiesė ranką. Turite ką nors bendro su šita istorija?
- Aš tirių vieną bjaurią bylą, kurioje įpainioti Redžinsai. Kas čia įvyko?
- Palaukit, - policininkas kilstelėjo ranką. - Man iš centrinių duomenų sako, kad jų buvo trys, jūs sakot, kad tik du, kas teisybė?
- Aš. Misis Redžins šiuo metu name nebuvo.
- Šit kaip...
- Būtent taip. Taigi, ar jau ką nors išsiaiškinote? - mygė detektyvas.
- Nieko gero. Sprogimas viename iš kambarių. Pagal liudytojus - atrodo, buvo iššauta mina. Mano vyrai turėtų greitai nustatyti.
- Kas tie liudytojai? Kas iškviatė pagalbą?
- Kaimynas čia jų. Kara... Karanskis, berods... Va, stovi, - Vortenas mostelėjo.
- Kas nukentėjo?
- Redžinsas. Ir, kiek supratau, labai sunkiai. Nežinia, ar ištempis iki ligoninės.

Didas linktelėjo.

- Tikėjotės? - pasmalsavo Vortenas.
- Pasidalinsite surinktais duomenimis? - neatsakė detektyvas.
- Žinoma. Su jumis - tiesiog garbė.
- Iš garbės košės nevirsi, kolega, - niūriai šyptelėjo Didas. - Einu, pašnekėsiu su kaimynais... Beje, mergaitei - nieko?
- Nieko.
- Bent už tai ačiū Dievui, - detektyvas murmtelėjo sau ir nuskubėjo link Polo ir Tonio.

Didui vos nuėjus į šalį, prie jų priėjo viena iš medikių. Už rankos ji vedėsi mažąją Redžins. Polas nustebęs nelabai draugiškai akimis paklausė: "Ko?"

- Misteri... Karanski? - pasiteiravo ji.
- Taip? - prisiversdamas nusišypsojo Polas.
- Kiek žinau, jūs esate sutuoktinių Redžinsų kaimynas?

Jis linktelėjo.

- Misteri Karanski... - moteriškė akivaizdžiai jautėsi nejaukiai. - Suprantate, mes čia turime vieną problemą, ir norime prašyti jūsų paramos bei supratimo.

- Sakykite, - jis gūžtelėjo.

- Suprantate, dabar yra ketvirta nakties... Rutos tėvelį išvežė į ligoninę, o jos mamytė iškeliausi pas močiutę į Monrealį. Mes nenorėtume vaiko taip staigiai ištraukti iš jam įprastos aplinkos, gabenti į socialinės globos centrą, juk suprantate... Jūs - bent jau kaimynas, juk pažįstami... Gal apsiimtumėte pagloboti mergaitę, kol sugrįš motina? Tikiuosi, jai jau pranešta apie šią trag... nemalonų įvykį? Manau, ji netrukus bus čia.

"Ką?!", - apstulbęs Polas net pritrūko žodžių...

- Aš... - sumurmėjo jis. Tonis kreivai šyptelėjo.

- Aš... Čia atsikėliau tik antra diena. Ji manęs nepažįsta...

Tonis draugiškai mirktelėjo mergaitei.

- Ruta, tu nepažįsti dėdės Polo? - medikė kreipėsi į vaiką. Ji neigiamai palingavo galvą.

- Nieko, dėdė Polas susipažins, - mirktelėjo Tonis. - Dėdė Polas, žinoma, neatsisakys priglauti mielą kaimynę, kol atsiras mamytė. Nebijok, kuo tu vardu? - atsitūpė.

"Toni, aš juk tave...", - jis užsimerkė.

Mergytė šniurkštelėjo ir tyliai sušnibždėjo:

- Ruta. Ruta Redžins...

"Polai, kalės vaike, nedirsk atsisakyti padėti šiai vargšei šeimai, tu, po velnių, irgi atsakingas už tai, kas įvyko!", - dvynyje blykstelėjo draugo žinutė.

- Vai! - Tonis išplėtė akis, - koks gražus vardas! Ar žinai, kaip pasakyti itališkai gražus vardas?

Ruta papurtė galvą.

- *Nome bello!* - šūktelėjo Tonis. - Ruta yra nome bello! Gražiai skamba, ar ne?

"Toni, kalės vaike, baik žaisti ir išsiblaivyk", - žinute atsakė Polas.

"Eik šikt, egoiste", - atlikė atsakymas.

Medikė, atvedusi mergytę, džiaugsmingai stebėjo Tonio pasirodymą ir plačiai plačiai šypsojosi...

* * *

Kolinas Naderis atstūmė krėslą, atsistojo, plačiai, saldžiai pasiražė. Tik ką pabaigti apibendrinimai buvo džiuginantys - pavienių kuopelių konsolidavimas į "Žmogiškumo frontą" įgauna puikų pagreitį! Taip tvarkytis bus daug lengviau. Tačiau pastarosiomis dienomis jis ėmė jausti, kad pasiekta toji pavojinga riba, kai darbas prarija iki pat kojų pirštų galiukų ir nebėra vilčių išsivaduoti. Visos mintys, visi veiksmai vertinami tik per vieną prizmę: kiek suris laiko, kurį buvo galima išnaudoti darbui! Darbui! Kaip ten teisininkai sako? Paprastam žmogui puodelis kavos kainuoja penkis dolerius, o teisininkui... 700? Nes geras teisininkas tiek uždirba per tą laiką, kol paprastas žmogus geria kavos puodelį... Ir kodėl jis netapo teisininku? Juk galėjo - tikrai galėjo! Kapstytuši dabar po dulkinas bylas, valkiotuši po teismus, jaustuši nė kiek ne menkesniu socialinio reguliavimo sraigteliu. Taip, kaip ir dabar - tik visa tai būtų bent... Sau. Šiandien net jokios spaudos dar nespėjo peržiūrėti... Pastūmęs žaliuzių segmentą žvilgtelėjo į lauką - teko prisimerkti nuo ryškios saulės. Prie įėjimo sustojo policijos automobilis. Iš jo išsiraivė aukšta, tamsi figūra. "Kas čia per mada tūlotis į juodus lietaulčius?", - vyptelėjo mintyse, užskleisdamas žaliuzes.

Terencas Didas nuleido duris ir pažvelgė aukštyn, prisimerkdamas nuo saulės, atsimušančios į aukštą stiklo sieną, spindulių. Tas Naderis ir jo puristai neblogai įsitaisę - pats centras... Nieko, nebeilgam. Inspektorius atsisuko į porininkę:

- Rene, būkite pasirengusi veikti pagal netikėtumo scenarijų... - murmtelėjo, iš kišenės išitraukdamas detektyvo ženklelį.

Roza nustebo - ką gi senis šįsyk sugalvojo? Areštuoti?! Remdamasis vien tik įtarinėjimai?!? O Satonis informuotas? Sankcija gauta? Taip negalima!

- O... Teisėjo sankciją turime?! - šūktelėjo.

Didas staigiai atsigrėžė ir pervėrė merginą akimis:

- Manote, aš ką nors darau nepakankamai pagalvojęs?

- Bet mes... - ji sutriko. - Juk neturime tiesioginių įrodymų! Nejaugi remdamasis vien prielaidomis jūs gavote sankciją?!

- Mergaite... - detektyvo lūpos išsikreipė į kandžią grimasą, - jeigu visus nusikaltėlius suimtų tik tada, kai yra kalnas tiesioginių įrodymų, į elektros kėdę nesėstų pusė maniakų, nekalbant apie profesionalius nusikaltėlius. Sulaikius žmogų įrodymų atsiras, patikėkite. O jeigu neatsiras... Ką gi, bent jau pusė prielaidų atkris.

- Bet tai... - Roza mirktelėjo, - pažeidžia žmogaus teises! Tai - preventyvus sulaikymas! O mes juk tiriamo ne terorizmą!

- Rene, dėkokite Dievui, kad yra protingų teisėjų ir vykdykite mano nurodymus! - griežtai paliepė Didas. - Nebijokite, net jeigu manęs paklausysite - cypėn nesėsite. Viskas teisėta. Pirmyn! - inspektorius mostelėjo lietaipalčio skvernu.

Jiedu perlėkė didžiulį, sunkiomis marmuro plokštėmis išklotą fojė, liftu pakilo į aštuntą aukštą. Durims atsivėrus akis pasitiko didžiulė iškaba: "Žmogiškumo frontas" ir už koridoriaus viduryje stūksančio stalo sėdinti vidutinio amžiaus moteris. Panašu, puristai organizavosi vis geriau - kai teko čia lankytis prieš porą savaitių, pasitinkančio žmogaus dar nebuvo. "Pala, jie gi anksčiau vadinosi Kalvinistais? Kas čia tokio?" - nustebo Roza.

Nekviesti interesantai spėriai priėjo prie stalo.

- Laba diena, malonu jus matyti, kuo galėčiau padėti? - šypsodamasi pabėrė pasitinkančioji. "Turbūt mes nepanašūs į purizmo išpažinėjus", - šyptelėjo mintyse Roza, tikėjęs, kad juos pasitiks bent jau "Tegul bus pagarbintas."

Didas dėbtelėjo į kairę, į dešinę, mostelėjo aplanku, atidengiančiu policijos ženklelį ir tarė:

- Detektyvas Terencas Didas, pareigūnė Rozalina Rene. Mes pas poną Koliną Naderį. Jis yra?

- Šiuo metu jis... - moteris sutriko stebėlydamasi į policininko ženklelį. - Yra, - ištarė sunkiai nurijusi seiles.

- Puiku, - nukirto Didas. - Informuokite jį.

Moteris skubiai paspaudė keletą pulto ženklų ir tarė:

- Edvardai, pas poną Naderį atvyko pareigūnai iš policijos. Praneškite jam.

Neužilgo pasigirdo vyriškas balsas:

- Tegul užėina. Brolis Naderis jų laukia.

"Laukia?", - nustebo Roza.

- Eime, - murmtelėjo Didas, nuskubėdamas į priekį.

- Pareigūne, 147 kabinetas, - paslaugiai priminė moteris.

- Ačiū, - nusišypsojo Roza, žinodama, kad Didas šia smulkmena nepasirūpins. Tačiau prieš verdamas duris inspektorius stabtelėjo, kyštelėjo ranką už švarko. Roza jį pasivijo. Detektyvas atsisuko:

- Primenu, gali būti netikėtumų, - tarė.

- Būsiu pasirengusi, - linktelėjo ji.

Inspektorius pastūmė duris.

Naderio stalas kažkuo priminė Redžinsų namų apstatymą - tas pats senovinis sunkiasvoriškumas.

Ant jo reikėtų ir didžiulės senos Biblijos - bet ne, mėtėsi tik mažytė, dar gerai, kad ne komunikatorius su elektronine versija... Beje, knygūškė neaprinta - nepanašu, kad tai būtų puristų vado kasdienis skaitinys. O gal mintinai moka? Juk derėtų, jeigu taip dažnai remiasi...

Naderis pasitikdamas atsistojo. "Įdomu, jis kostiumą kada nors keičia?", - vėl mintyse nusistebėjo Roza, apibendrinusi, kad niekada šio žmogaus nematė kitaip vilkinčio... Tačiau kas jam draudžia turėti keletą tokių pačių kostiumų?

- Inspektoriau Didai? - šeimininkas klausimu pasveikino detektyvą, tiesdamas ranką.

- Tikrai taip, pone Naderi, - linktelėjo Didas.

- Tai... Prisėsite? - pasirūpino neišduodamas nustebimo ir nepaspaustą ranką.
- Ačiū. Mes neilgam, - detektyvas stovėjo viduryje kambario - didelis, tvirtas ir grėsmingas.
- Ką gi... - Naderis skėstelėjo rankomis. - Aš pasirengęs atsakyti į visus jūsų klausimus... Net ir stovėdamas, - šyptelėjo.

Didas vos pastebimai grįžtelėjo į Rožą. Ši pasirengė bet kuriuo momentu išsitraukti ginklą. Šitam žmogeliui taip lengvai nepasakysi "eime su mumis..."

- Misteri Naderi, - šaltu balsu ištarė inspektorius, - Kolumbijos Federalinės Apygardos kriminalinės policijos vardu jūs suimamas už neteisėtus veiksmus, sukėlusius grėsmę daugelio žmonių gyvybei, už daugybinį sunkų kūno sužalojimą ir už nužudymą visuomenei pavojingu būdu. Jūs turite teisę tylėti, nes viskas, ką jūs pasakysite, gali būti panaudota prieš jus teisme. Jūs turite teisę informuoti savo įstaigos personalą apie išvykimą per artimiausias dvi minutes, po to prašome eiti su mumis. Naderis mintyse nusikeikė, pajutęs, kad nesusivaldė ir jo lūpas iškreipė ironiškas šypsnyš - bet šitas tvarkos sergėtojas staiga pasirodė toks komiškas, kad nors griūk...

- Inspektoriau... - atsargiai pradėjo šeiminkas. - Man rodos, jūs kažką ne taip supratote ar įvertinote.

- Pone Naderi, jeigu jūs neklausysite geruoju, mes turime teisę pavartoti prievartą, - priminė Didas.

- Panele, - Naderis staiga kreipėsi į Rožą. - Ar aš galėčiau paprašyti palikti dvejoms minutėms mane ir inspektorių tet-a-tet?

- Pone Naderi, - Didas žengė į priekį.

- Inspektoriau! - Naderis nepakėlė balso, tačiau ištarė griežtai ir pažvelgė į Didą taip, kad šis net krūptelėjo. - Man reikia jums kai ką paaiškinti, tačiau tai gali būti tik tarp mudviejų. Po to paklusiui jūsų sprendimui. Aš neginkluotas, - jis skėstelėjo švarko skvermais. - Jeigu norite, kad būtų ramiau, galite išsitraukti ir laikyti parengtą pistoletą.

Didas abejodamas tyrė Naderį - nors detektyvas buvo aukštesnis, tačiau dabar dominavimo pojūčio, kurį jausdavo žvelgdamas į mažesnius žmogelius, jis nejautė - tikriausiai dėl to, kad inspektorius veidą svilino įsmigusio juodos, ryžtingos puristų vado akys. Inspektorius įveikė užplūdusį neramumą, krimstelėjo lūpą pats sau mintyse tardamas "Dar ne tokius sudorodavau..." ir murmtelėjo Rozai:

- Panele Rene, palikite mus vienus, bet būkite bet kada pasiruošusi padaryti čia tvarką...

Šįsyk Roza nesiginčijo. Vis tiek per stiklą ji viską matys, jeigu kas - tokia siena subyrės nuo poros šūvių.

- Aš klausau, - ištarė Didas.

Naderis susidėjo rankas už nugaros:

- Jūsų samprotavimai dėl pasikėsinimo į misis Redžins iš esmės teisingi. Tačiau... - Naderis skėstelėjo rankomis. - Tik iš dalies.

Didas nieko neatsakė.

- Ar turite pasiėmęs analizatorių?

Inspektorius linktelėjo.

- Malonėkite įjungti.

Didas ištraukė prietaisą, spragtelėjo dangteliu ir pastūmė jungiklio plokštelę.

- Skanuokite mano akies tinklainę.

Detektyvas pakreipė prietaisą.

- Dabar duokite analizatorių man.

"Žaidi? Vaidini džokerį?", - spėliojo Didas, tiesdamas analizatorių. - "O elgtis su juo mokėsi?", - sukirbo piktdžiuga.

Tačiau Naderis, atrodė, šį daikčiuką ne kartą buvo laikęs rankose - jis kažką surinko, prispaudė nykštį, dar kartą perskanavo tinklainę ir ištiesė atgal.

Didas paėmė, kilstelėjo analizatorių, kad nepaleistų iš akipločio ir Naderio, žvilgtelėjo į ekraną, akimirką studijavo ten esančią informaciją ir... Sustingo prasižiojęs. Po kelių akimirkų nesuvokiančiu žvilgsniu perbėgo per Naderio veidą, dėbtelėjo į analizatorių. Ir čia, ir ten puristų vadas nesišypsojo - žvelgė santūrus, pabrėžtinai ramus.

Staiga analizatoriaus dėžutė dar ir prabilo:

- Teri?

"Džekas Satonis, nuovada" - pranešė žinutė.

Didas iš karto neatsiliepė, tik čiuptelėjo sau už smakro.

- Teri, girdi? Alio, kad tave!.. - pyktelėjo šefas.

- Taip, Džekai... - atsiliepė jau šiek tiek atitokęs Didas.

- Tu kur? Pas puristus? - tarė kažkokiu keistu balsu.
- Taip, - atsiliepė detektyvas.
- Mesk šį reikalą. Važiuok atgal. Aišku?
- Tačiau... - pamėgino žiotis Didas.
- Tau ką, neaiškiai pasakyta mesti? - Stentono balse džergžtelėjo rūdys. - Matyt, ne ten ieškai, vaikine. Įkirtai? Klausiu - įkirtai?
- Taip, šefe... - murmtelėjo inspektorius.
- Na, ir ačiū Dievui! - šūktelėjo Stentonas. - Ir jokios saviveiklos, tuoj pat atsiprašyk ir varyk čia! - nurodė prieš pat nutraukdamas ryšį.

Didas niūriai dėbtelėjo į Naderį. Šis stovėjo lyg niekur nieko.

- Tai bent užnugaris... - labiau sau murmtelėjo inspektorius, bet šeimininkas jį išgirdo.
- Tik ne toks, apie kokį jūs manote, - atsiliepė, vos krypteldamas lūpų kampučiu. Didas vėl nedraugiškai dėbtelėjo. Naderis, supratęs, kad kažkiek teks paaiškinti, tiesiai pažvelgė į inspektorių:
- Viskas daug rimčiau, pareigūne Didai, - tarė ramiai. - Atsiprašau, kad anksčiau neišpėjau, jog jūsų tyrimas nuėjo neteisinga kryptimi, - paapgailastavo, - tačiau ir dabar prašyčiau tęsti, nes man pačiam taip pat labai įdomu, kas gi užsakė tą Antrojo Korėjos karo veteraną su gudriu protezu, įsilaužimą pas Redžinsus, beje, kažkuris iš sužeistųjų visgi mirė?.. Jūsų apdairi akis - nepakeičiama, - vos papataikavo.
- Jūs daug žinote... - Didas užsisagstė lietpaltį.
- Darbas toks... - Naderis staiga vėl pažvelgė tiesiai inspektoriui į akis ir pridėjo beveik skiemenuodamas žodžius:
- Suprantate, toks darbas...

Didas atlaikė žvilgsnį, mintyse jau susitaikęs, kad kažkur suklydo. "Džekas, tikiuosi, paaiškins..." Imunitetas, atšaukimas... Velniava čia kažkokia! Ir nieko nebeina suprasti! Nebent... Et, vėliau apmąstys.

- Pone Naderi? - kreipėsi prieš išeidamas.
- Taip, detektyve?
- Atleiskite už sutrukdyimą.
- Na ką jūs, - Naderis nusišypsojo, tačiau ne triumfatoriškai, o paprastai, santūriai ir tiesiai. - Jeigu tik kuo galėčiau padėti tyrime - kreipkitės, - pasiūlė.
- Gal neprireiks... - murmtelėjo Didas, staiga vėl pabudus tvarkos sergėtojo išdidumui. - Tiesa...
- Tiesa? - sukľuso Naderis.
- Kur galėčiau nusiplauti rankas?..

9.

Polas, kreivai šypsodamasis, nužvelgė aibę dėžių - dėželių, slepiančių sudėtingiausią, brangiausią, naujausią aparatūrą, kitus technikos stebuklus. Vienos iš jų buvo atidarytos, kitos - dar net neliestos, trečios - jau išpakuotos ir nustumtos į kampą... Jis atsirėmė į palangę. "Ir ką gi man veikti su visu šiuo grožiu?", - sumurmėjo. Iš tiesų - ką? Duoti skelbimą, jog parduodu? Liepti Toniui išsivežti? Šitiek pinigų sukišta... Jis bijojo net pamėginti pasitikrinti sąskaitą - o jeigu ten iš tiesų tuščia? Keista, kartais jam pritrūkdavo ryžto tokiems, iš pažiūros, visai paprastais, įprastais dalykams. Atsirasdavo kažkokia keista baimė, atidėliojimo noras... O ką dar daryti su šituo namu? Velniai rautų, juk jis ne išsinuomotas, o nupirktas! Ir jis, o ne kas nors kitas dabar jo savininkas, teisėtas savininkas... Tačiau net ir šie klausimai buvo nieko verti, kai tik pagalvodavo apie trečią - ir ką gi jam veikti su ta Redžinsų mergiūkšte?! Tonis, kalės vaikas, lyg niekur nieko išsitrenkė į savo šaudyklą, kol jis dar drūnijo po bemiegės nakties! Nežinia ar sugrįš, globėjas prakeiktas! Aišku, formaliai, pagal Naderio nurodymus, jis turėjo labiausiai saugoti misis Redžins ir mažąją Redžins. Liko mažoji Redžins... Tačiau Naderis nebeatsakė nė vienu ryšio kanalu... Dingo! Prapuolė! Šiknius... Už kambario durų sušlamėjo lengvi žingsneliai. Vaikiška rankutė atsargiai, labai mandagiai pastukseno į staktą. Polas šyptelėjo, krenkštelėjo ir ištarė:

- Užeikite...

Ruta atsargiai pravėrė duris ir dar kartą pasitikslino:

- Galima?

Polas padrašinančiai linktelėjo. Dabar vaikas jau daug narsiau peržengė slenkstį ir smalsiai apsidairė. "Į motiną", - nusprendė Polas. Mat ne Redžinsui, o jo žmonai buvo būdingi Dievo išrinktosios tautos bruožai... Mergaitė priėjo prie dėžės ir braukdama pirštu pašnibždom perskaitė: "Nepurtyti".

- Tu jau moki skaityti? - nustebė šeimininkas.

- Žinoma, moku! - išdidžiai atsakė ji. - "Nešti rūpeštingai", - perskaitė ir kitą užrašą.

- Matai, kokia tu šauni, - pagyrė Polas, galvodamas: "Ir apie ką čia su ja pasikalbėti?"

- O ką tavo mama veikia Montanoje? - prisiminė, kad medikė sakė, jog misis Redžins ten išvykus.

- Ji ne Montanoje, ji Monrelyje, - pataisė mergytė.

- Monrealyje? - pasitikslino Polas. - Kanadoje?

Ruta linktelėjo ir atsargiai, labai švelniai perbraukė pirštu per kameros korpusą, tada žvilgtelėjo į jį ir paklausė:

- O kas čia?

- Čia? Kamera.

- Vaizdo?

- Ne visai. Speciali tokia... "Negi imsiu mažam vaikui ir aiškinsiu..."

Ruta dar kartą viską įdėmiai apžiūrėjo, tada vėl žvilgtelėjo į jį:

- Polai, o tu vedęs?

Jis net išsižiojo nuo tokio staigaus pokalbio posūkio, bet šyptelėjo ir atsakė:

- Ne, o kodėl klausai?

Mergytė ir vėl apsidairė - tarsi vertindama kambarį, tada papūtė lūputes ir gan paniekinančiu tonu tarė:

- Jeigu mano tėtis kada nors taip išmėtytų savo daiktus, tai mama labai supyktų!

- Cha cha cha! - nusikvatojo Polas, net susvyruodamas ir įsitverdama palangės:

- Tai tavo mama labai griežta! - pareiškė, šiaip ne taip suvaldęs juoką, kuris, matėsi, mažajai kaimynei nelabai patiko.

- Mano mama gera! - užprotestavo ji. - Mano mama labai gera ir tėtis ją labai myli! Labai labai! - dar užtikrino.

Polas įdėmiai pažvelgė į staiga įsiaudrinusią mergytę - atrodo, vaikas nepaprastai norėjo tikėti tuo, ką sakė... "Matyt, mažiuke, tavo šeimynėlėje ne viskas gerai...", - sumojo.

- Polai? - vėl kreipėsi ji.

- Taip, Ruta?

- O gydytoja nesakė, kada tėvelis grįš? Aš ilgai turėsiu pas jus būti?

- Nežinau..., - jis nusuko žvilgsnį. - Jeigu tėvelis greitai negrįš, tai mamytė tikrai tuoj sugrįš - Kanada netoli, - paguodė.

- Bet ji išvažiavo net neatsisveikinus... - sumurmėjo Ruta. Kurį laiką abu tylėjo - Polas įtemptai mąstė, kaip čia atsargiai išsiklausus daugiau, o ji tiesiog žiūrėjo pro langą. Tada vėl prabilo:

- Polai, o ką tu šiaip veiki? Kaip užsidirbi gyvenimui?

"Nieko sau...", - vėl vos nenusijuokė jis. - "Atrodo, man įtaisė tardytoją..."

- Aš... Saugau žmones, - atsakė.

- Saugai žmones? - nustebė vaikas. - Kaip tai?

- Na... Matai, yra žmonės, kuriuos kartais nori kas nors nuskriausti ir juos reikia saugoti, - mėgino paaiškinti. - Vat aš ir saugau...

- Tai tu... Kaip Betmenas?

Jis šyptelėjo:

- Beveik. Tik aš paprastesnis - neturiu betmenomobilio, betmenolėktuvo... - tarsi pasiguodė.

- O mama sako, kad Betmeno nėra ir nebuvo. Ar tu irgi taip manai?

Jis visai sutriko: "atsakysiu "taip" - sugriausiu iliuzijas, atsakysiu "ne", che, prieštarausiu jos motinėlei... Bandyčiau išsisukti":

- Čia, Vašingtone, jo nėra. O Gotheme - visko gali būti, - mirkstelėjo.

- O tai kur tas Gothemas? - susidomėjo Ruta.

- Žinai ką?! - staiga Polui į galvą šovė tobula mintis ir jis viduje net nušvito:

- Netrukus atvažiuos Tonis. Atsimeni jį?

Ruta linktelėjo.

- Tai va. Jis yra buvęs Gotheme ir sakė matęs Betmeną. Jo ir paklausim, gerai?

- Gerai! - sutiko ji. - O jis nepameluos?

"Nieko sau... Na ir vaikas!"

- Ne, o kam jam meluoti?

- O tam, kad kai žmonės nori paguosti kitą žmogų, jie dažnai meluoja, vat, - nepaprastai rimtai pareiškė mergytė. Polas vėl apstulbo:

- Iš kur gi žinai? - tesugebėjo paklausti.

Ji patylėjo. Tada žvilgtelėjo juodomis, giliomis akutėmis ir tarė:

- Man taip atrodo...

- Kai man jūsų prireiks, aš susirasiu, - murmtelėjo Didas, lipdamas iš automobilio. Roza taip ir nesuprato, kas gi įvyko pas puristus, kodėl detektyvas išskuodė iš Naderio kabineto tarsi įkirptas. O paklausti nemėgino. Po dviejų savaitių pažinties ji jau mokėjo atskirti, kada detektyvą galima mėginti kalbinti, o kada geriau tiesiog tylėti. Iš pastato Didas išbėgo tokiu greičiu, kad Roza vos pavijo. Vairavo irgi taip, tarsi skubėtų pas neištikimą žmoną. Gi dabar tuoj pat pranyko tarp eilėmis sustatytų automobilių - tik juodi skvernai sušmėžavo. Kodėl gi senis ryžosi areštuoti Naderį? Bet dar įdomiau - kodėl gi jam nepavyko? "Na, pamažu išsiaiškinsiu..." - nusprendė ir, pasitaisiusi plaukus, nuėjo link įėjimo į tarnybines patalpas.

- Bosas užimtas! - šūktelėjo sekretorė, tačiau Didas, nekreipdamas dėmesio, atlapojo duris.

Nuovadoje jam buvo leistina šiek tiek daugiau, nei kitiems. Džekas tuo metu barė kažką iš jaunėlių:

- Čia tau, balandėli, ne akademija! Čia gyvenimas! Ar supranti, kuo tai galėjo baigtis... - pastebėjęs Didą, numojo ranka:

- Gerai. Kad man nepasikartotų. Grįžk prie darbo. Teri, užėik.

Jaunėlis riktelėjo "klausau!" ir pradingo duryse. Didas tylėdamas priėjo prie stalo.

- Sėsk, kojos ne valdiškos... - murmtelėjo Džekas. Bet detektyvas liko stovėti.

- Tik nepradėk spektaklio, seni, - susiraukė bosas. - Aš taip pat nesuprantu, kas čia vyksta, tačiau, - jis atsiduso, - tas tipas turi imunitetą visoje JAV teritorijoje. Kitaip tariant - tai jau ne mūsų žaidimų sfera. Pats supranti...

Didas linktelėjo ir murmtelėjo:

- Tai ką man veikti?

- O tu neabejoti, kad tai būtent jis?

- Hmm... - numykė Didas.

- Tai ko nerimsti?! - nustebė šefas. - Tęsk tyrimą kitomis kryptimis!

- Teks... - murmtelėjo Didas.

- Kiek tu su šita nelaime terliojiesi?

- Penketą... Ne, šešetą dienų.

- Ir kas dieną po siurprizą, ar ne?

Detektyvas iš papildų dėbtelėjo į bosą - jis ką, seka eiga? Kodėl?! Ir vėl darosi įdomu...

- Kas antrą. Tarsi taisyklė...

- Kaip Rene? Verta dėmesio? - Džekas mirkstelėjo. Didas šyptelėjo ir santūriai pagyrė:

- Nekvaila mergiotė...
- Bet jai, žinoma, to nesakei...
- Jai dar reikia daug ko išmokti. Pirmiausia - mažiau pasitikėti savimi, nes įkiš uodegą... Būtų gaila.
- Tai ir mokyk. Dirbk. Tu juk talentingas... - Džekas atsistojo ir ištiesė ranką:
- Tiesiog sėkmės, seni. Tu susitvarkysi. Jeigu ką - pakoreguosiu... - ir, gūžtelėjęs pečiais, pridėjo, -
na, tu juk supranti...
"Vadinasi, taip ir nesužinosiu, iš kur jam pranešė ir kas... Ką gi, išgyvensiu", - mintyse susitaikė
Didas, tad spustelėjo boso ranką ir atsakė:
- Kaip visada...

Nors Kolinus Naderis įėjo į liftą iš pažiūros lėtai, ramiai ir pasitikinčiai, tačiau tai bebuvo tik išorė - neseniai gauta žinia apie įvykius pas Redžinsus jį sukrėtė. Tiesą sakant, ir išgąsdino, nors jam labai sunku buvo sau tai pripažinti... Perskaitęs žinią, vos neišmetė iš rankų švieslapio. Suprato tik vieną - jis kažko nepamatė, kažką praleido, kažko neapskaičiavo ir, svarbiausia, tas kažkas buvo nusitaikęs ne tik į Redžinsus, tas kažkas buvo nusitaikęs į jį! "Reikėjo policijai viską išaiškinti nuo pačios pradžios, reikėjo kuo skubiau surasti, kas užsakė "protezą", o ne pradėti žaidimėlius su Redžins šventumu... Ir tas sargybinis, Polas, matyt nieko net nespėjo padaryti - velniai rautų!", - virė mintyse. "Dar keletas panašių triukų, ir mane savi pašalins...", - perbėgo nugara šiurpulys. Liftas tyliai pakilo į keturioliktą aukštą. Naderis nervingai pasitaisė kaklaraištį, brūkštelėjo plaukus - ne laiku tas susirinkimas, visai ne laiku! Nieko, išgyvens. "Mes dar pakovosime", - padaršino save, žengdamas į koridorių.

Tačiau vos pravėrus posėdžių kambario duris laukė dar vienas netikėtumas - stalo gale, tiesiai prieš jo vietą sėdėjo... Rebeka Redžins! Naderis sumirksėjo, galvoje blykstelėjo mintis "nejaugi ji nieko dar nežino?", bet, susitvardęs bei nusprendęs "ne laikas...", priėjo prie kėdės ir, nužvelgęs susirinkusius, tarė:

- Sveiki, sesės ir broliai.

Linktelėjo vienintelis Tomas. Joudsounas žvelgė kažkur pro šalį. Elena žaidė su rašikliu. Rebeka stingsojo tarsi skulptūra. Vilė kasėsi panosę. Serdeckis atsilošė kėdėje. "Jie kažko laukia...", - nustebo Naderis. Staiga atsistojo Denis Rotleris ir, nesitaisęs akinių, tarė:

- Sveiki, agente Samueli Kozlinski.

Naderis krūptelėjo. Kažkoks šeštasis jausmas, stipresnis už nuostabą, privertė jį grįžtelėti per petį ir akimirksniu kryptelėti - ilgšio Edvardo rankos, besitaikiusios ant jo užmauti blokavimo žiedą, trenkėsi į petį. Nieko nelaukęs Naderis čiupo užpuoliką už sprando ir čiupros bei pastūmė į priekį. Edvardas virto tiesiai ant Serdeckio. Užpultasis atšoko ir griebėsi už ginklo - šiandien, net nusižengdamas taisyklėms, jis jį pasiėmė, tačiau nespėjo. Ranką pervėrė skausmas. Raumenys susirakino taip ir nesuspaudę saugiai šaltos rankenos. Skausmas netruko išplisti, atlošdamas kūną. Naderis žinojo, kas tai - skausmo dėžutė, mėšlungiatorius, stulpas, kainuojantis žiaurius pinigus... Šis prietaisas turėjo daug pavadinimų, bjaurių savybių ir vieną trūkumą - efektyviai veikė tik iš arti. Bet Denis Rotleris, suspaudęs savo šlykščiose plaukuotose rankose tą velnio dėžutę, buvo arti, labai arti! Ir dabar vienintelis triukas, kuriuo jis galėjo pasinaudoti, tai pamėginti nugriūti taip, kad bent kuri nors kūno dalis pasitrauktų iš stingdančio virpesio zonos. Tačiau aukos norui išsipildyti nebuvo lemta - jis tik kalė galva į palangę, o jau atsistojęs Edvardas ant negebančio priešintis kūno užmovė trikdomo žiedą, blokuojantį bet kokį ryšį, jeigu jis turėtų dvynį ar kitokį ryšio prietaisą. Bet dvynio jis neturėjo! Dvynį jis privalėjo išsiimti prieš pradėdamas operaciją, keletą mėnesių priprasti gyventi be jo... Ir viskas veltui, dabar jau viskas veltui... "Bet jeigu jie galvoja, kad tai - pergalė, tai labai, labai klysta, - piktdžiugiškai pagalvojo ir netgi šyptelėjo, nes veido raumenys nebuvo surakinti. - Kadangi kitą kartą pas jus ateis ne geraširdis progresorius, o..."

Tomas, ironiškai iššiepęs snobišką, harvardišką marmūzę, atsainiai plekštelėjo porą sykių delnais ir tarė Deniui:

- Bravo!

Visų kitų buvusių brolių ir seserų žvilgsniuose atsispindėjo šiek tiek nuostabos, šiek tiek baimės. Tik Denio, mėmės Denio žvilgsnyje buvo kas kita - pašaipa, vaikiškas žiaurumas ir... kažkokia grėsminga tuštuma, prasimušanti pro akinių stiklus.

- Pasodink, - nurodė Edvardui. Naderis kentėjo sukandęs dantis - kol kas jam sekėsi, įdomu, koks kitas Rotlerio žingsnis? Jeigu didins galingumą... Edvardas, buvęs paslaugusis Edvardas už pažastų pakėlė negebantį pasipriešintį buvusį puristų vadą ir numetė ant kėdės. Anksčiau Naderiui net nebūtų atėję į galvą, kad vaikinai toks stiprus. Siurprizų dieną!

Dėžutę, nukreiptą į auką, Denis Rotleris padėjo ant stalo. Pats irgi atsisėdo. Nusiėmė akinius, kruopščiai išvalė stiklus. Per tą laiką niekas nepratarė nė žodžio. Galiausiai Denis prašneko:

- Kaip matote... Pabaigėme, - apsidairė.

Tomas tiriančiai pažvelgė į Naderį, demonstratyviai parėmė ranka smakrą ir paklausė:

- Tai kas jis visgi toks? Kieno agentas? FTB? CŽV? MI5? MOSSAD?

Ir čia prabilo Edvardas, tai buvo dar vienas nustebimas - mat dažniausiai jis tik linksėdavo arba apsiribodavo trumpomis, paslaugiomis frazėmis.

- Jis, kaip ir sakėme, Samuelis Kozlinskis. Federalinio saugumo departamento agentas - progresorius. Nelabai vykęs progresorius, - šyptelėjo Edvardas, - tačiau kantrus ir ištvėringas. Ne veltui praėjęs Iraką ir Korėją.

"Kada? Kuri klaida? Kaip?", - Naderio galvoje klydinėjo nerišlios mintys, sunkiai kovodamos su pagrindine - "Skauda!"

- O progresorius... - Tomas kryptelėjo galvą ir primerkė akį. - Tai?..

- Žmogus, pasiunčiamas į kokią nors bendruomenę... Kad perimtų joje valdžią ir nukenksmintų vyriausybės atžvilgiu, jeigu tai įmanoma. Jeigu ne - ateina kiti, veikiantys kitokiais metodais - paaikškino Denis.

- Todėl taip nesutapo jo kalbos ir darbai, - piktai išsišiepė Edvardas. - Pamenate, kiek jis visko pažadėjo? Būti skydu, būti kumščiu! Kelti sąjūdį? O kuo mus padarė?

"...Pasirodo, ne veltui jis pasilikdavo kiauras naktis čia..." - vėl atėjo mintis.

Tomas šyptelėjo:

- Verkšlenančiais demokratais...

- Būtent! - cyptelėjo Denis. - Būtent! Mėmėmis! Mėmėmis, blogesniais už Bouvelio misionierius!

"...Ir kas tai sako..."

- Tačiau dabar mes galime pasitaisyti! - šūktelėjo Edvardas. Jis paslėpė rankas už nugaros, akys sublizgo:

- Bet dabar mes iš tiesų priminsime, nuo ko prasidėjo Kalvinistai! Ir kodėl mus užsiundė progresoriumi!

Tai buvo paskutiniai ilgšio Edvardo žodžiai, kuriuos išgirdo agentas - progresorius Samuelis Kozlinskis, pastaruosius trejetą metų gyvenęs kaip puristas Kolinus Naderis. Kadangi po jų sekė penki duslūs šūviai, šiek tiek apglamžytą per grumtynes, bet vis dar tvarkingą Naderio kostiumą ir baltus marškinius išmušę bjauriomis raudonomis dėmėmis. Agentas beveik nespėjo pajusti kažko naujo - mėšlungio sutraukti žvėriškai skaudantys raumenys užblokavo kituose organuose esančių receptorių signalų siuntimą - tik dar vieną, turbūt pačią didžiausią šiandien nuostabą...

Vilė sukliko, Tomas nusigrėžė, Joudsounas išbalė... Agento kūnas dar keletą kartų trūktelėjo ir nurimo. Denis Rotleris paspaudė juoda dėžutę, peržegnojo auką ir ištarė:

- Amen.

Kažkas dunkstelėjo. Tačiau tik Denis ir Edvardas pastebėjo, kad nuo kėdės nukrito nualpusi Rebeka Redžins. Kiti sustingo. Tarsi ištikti stabo.

III. DEIMANTAS

1.

Vilė Enderton suklykė. Suklykė taip, tarytum kulkos būtų tekę jai, o ne Naderiui. Staiga žmonės atitoko - vieni pašoko, kiti sužiuro į kūną, treči - į klykiančią moterį.

- Tylos! - karktelėjo neramiai besidairydamas Denis Rotleris.

Tačiau argi taip lengvai nutildysi dešimt žmonių! Vilė tebeklykė, Tomas pripuolė jos raminti.

Edvardas neskubėdamas nusuko duslintuvą, paslėpė dėkle pistoletą, apėjo stalą ir atsisėdo prie Denio, susikeldamas kojas ant stalo.

Svenas Joudsounas atsisuko į greta sėdintį Piterį ir visas drebėdamas, išspaudė:

- Bet mes juk nesitarėme jo žudyti!..

Piteris sunkiai nurijo seiles ir tylėdamas gūžtelėjo. Triukšmas stiprėjo.

- Tylos! - po kelių minučių riktelėjo ir Edvardas. Tačiau į tildymus vis dar niekas nekreipė dėmesio.

Tik Tomas, kurio apraminta Vilė jau bejausmė drybsojo kėdėje, šalia taip pat bejausmės, bet jau pakeltos bei pasodintos Rebekos, priėjo prie Edvardo ir Denio, prisėdo ant stalo tiesiai prieš Naderio kūną ir paklausė:

- O kas toliau?

Denis pasitaisė akinius ir nenoriai numykė:

- Kalbėsime...

- Pala, Deni, - pertraukė Tomas. - Aš klausiu - o KAS toliau? KĄ toliau darysim?

Edvardas pasisuko, mestelėjo trumpą žvilgsnį ir tarė:

- Baik.

Denis, pagaliau supratęs, kur lenkia Tomas, cyptelėjo:

- Bet jis buvo žiurkė!

- Palaukit, - Tomas atsistojo. - Mes čia turime lavoną. Agento lavoną. Nematote? Ką su juo darysim?

Ką darysim po savaitės, kai jis neišsiųs ataskaitos? Ką darysime dėl visko, ko nesužinojome, kol jis buvo gyvas?! Ką?!

Edvardas susidėjo rankas už galvos, patempė lūpas ir pašaipiai burbtelėjo:

- Tomai, nevaidink didvyrio. Neįdomu. Prisižaisi.

Tomas šyptelėjo:

- Ir mane nušausi?

Edvardas atsisuko ir blykstelėjo akimis:

- O tu, manai, geresnio galo vertas? Jeigu ne aš - kas nors kitas tave nudės.

- Kaip tai?.. - Tomo veidas ištįso.

- O ką tu manei? - prunkstelėjo Edvardas. - Nušautas federalinis agentas. Tai labai sunkus nusikaltimas. Kiti agentai nusikaltėlio paprastai nepasigaili.

- Aš jo nešoviau!

- Bet sutikai, kad jis būtų nušautas. Vadinasi, tu dar esi ir organizatorius. Taigi, dar blogesnis...

- Mes nesitarėme!..

- Nesitarėme?! - Edvardas atsistojo, ištįsdamas virš Tomo. - Nesitarėme? Nagi, pasuk smegenis!..

Tomas pablyško, bet sumurmėjo:

- Gerai, gerai... Ramiai...

Edvardas vyptelėjo:

- Aš labai ramus.

"Viešpatie, jis ką tik nušovė žmogų, o tikrai ramus kaip belgas"... - skimbtelėjo baiminga mintis. -

"Tai kas jis pats toks?" O žudyti Naderio jie tikrai nesiruošė. Tiksliau - vakar ši problema buvo apeita, kadangi niekas nenorėjo kelti tokių drastiškų klausimų... Pirmiausia visi užsidedė noru demaskuoti, o po to... Hmmm, atskleidimo džiaugsmas užgožė protą...

- Gerai, tylos! - šūktelėjo Edvardas. - Tylos, po velnių, tylos, kalės vaikai! - dar garsiau pridėjo.

Žmonės nustebę atsigręžė. "Senieji" kalvinistai nebuvo įpratę, kad į juos kas nors taip kreiptųsi.

- Dabar paklauskite manęs, - garsiai prabilusio Edvardas balsas buvo skardus ir čaižus.

Nekeisdamas atsipalaidavusios sėdėsenos, jis tęsė:

- Tai, ką mes turime dabar yra lavonas. Taigi, mus visus vienija tai, ką įstatymai vadina žmogžudyste. Nė vienas nuo to nepabėgs ir nė vienas nepasislėps, vakar jūs visi už tai balsavote. O kas mėgins bus surastas ir... - jis brūkstelėjo pirštu per kaklą, padarė pauzę ir kreivai vyptelėjo:

- Lavonas, žinoma, nieko labai baisaus, per dieną JAV miršta 20 tūkstančių žmonių, vienu daugiau ar

mažiau - vieni niekai. Gyvenime visai atsitinka. Naderis buvo žiurkė ir gavo tai, ko nusipelnė. Patys matėte, kad jis mums neatnešė nieko gero - tik laidos, laikraščiai, lankstinukai, skrajukės, knygutės ir kitas mėšlas. Jis elgėsi priešingai negu kalbėjo. Tą mes aptarėme jau vakar. Kur jį padėti aš surasiu, nebijokit, jis čia neliks ir jo dvasia neklajos. Tinklainės skanavimo sistemomis irgi bus pasirūpinta - kad ir kur jis buvo iškeliaęs, čia jis negrįžo. Visi suprantate? - jis apsidairė ir grėsmingai pakartojo:

- Ar visi suprantate? Aš noriu girdėti taip arba ne. Kiekvieno!

"Atrodo, jis beprotis... Mus suseks, mus suims, mus susodins į elektros kėdes... Į ką aš įsivėliau, Viešpatie Šventas, į ką aš įsivėliau...", - Tomas užsimerkė.

Žmonės tyliai sulinksėjo ar murmtelėjo, bet Edvardui to neužteko ir jis šūktelėjo:

- Tomai!

- Girdėjau... - išspaudė jis atsimerkdamas.

- Puiku. Beje, atsakau Tomui - didvyriui, kodėl iš Naderio netraukėme daugiau informacijos. Netraukėme todėl, kad jos ištraukti tiesiog neitų. Specialus psichologinis treningas. Užtenka, kad aš galėjau keletą mėnesių kontroliuoti visus jo elektroninius ryšius, dvynio jis neturėjo. Informacijos - kalnai, kaip sakiau vakar, jis nebuvo labai atsargus. Greičiau - jis buvo idiotiškai neatsargus save įsimylėjęs kretinas, svaigstantis nuo savo kalbų ir analitinio proto. Tačiau tarp mūsų nėra nė vieno profesionalaus psichologo, kuris sugebėtų nulaužti agento blokavimą, o jis pats galėtų pradėti naudotis ta įtaiga, kurią mes patyrėme per jo kalbas mitinguose. Taigi, kitaip elgtis rizika būtų buvusi dar didesnė, dabar mes bent kurį laiką priekyje.

Denis tarsi gandas sulinksėjo. Tomas pajuto, kad norėtų būti kuo toliau nuo šito kambario ir šito žmogaus, o Edvardas tęsė:

- Tačiau mūsų laikas veikti yra ribotas. Gerokai ribotas. Mes turime savaitę iki jo pasiges ir dar tada porą - trejetą dienų, kol mūsų visų neareštuos... - žmonių veidai papilko netikėtu suvokimu ir išgaščiu, bet Edvardas piktai šyptelėjęs pridėjo:

- Juokauju... Nors gal ir ne. Kaip sakiau - tai nesvarbu. Svarbiausia - paleisti mechanizmus veikti, o mes, kuklūs tarpininkai, galime per tą laiką ir pailsėti. Nesvarbu kur. Aš ten buvau, lovos pakankamai minkštos.

Svenas Joudsounas iki krumplių pabalimo suspaudė krėslą atlošą. Tomas linktelėjo, tarsi ilgšio Edvardo ištarti žodžiai būtų patvirtinę jo prielaidas.

- Todėl dabar du iš jūsų tegul paima tą šunsnukį ir perneša į kitą kambarį. Pirmyn.

Žmonės baimingai susižvalgė tarpusavyje. Nė vienas nesiryžo, Peteris tik sumindžikavo vietoje.

- Puiku, Piteri, su Deniu - perneškite, - nurodė Edvardas.

Denis sumirksėjo:

- Aš?!

- Tu tu, pilkasis kardinole, tu. Aš padariau purviną darbą - jūs bent padarykite valytojų.

- Bet...

- Deni, nešk per daug nesibranginęs. Tavo kaina žinoma. Pasakyti garsiai?!

Denis žagtelėjo, sumirksėjo, greitai nususuko ir nuėjo link kitos stalo pusės.

- Piteri, o tu ko lauki? Pakartojimo? Kartoju - eikit ir nuneškite!

Piteris piktai dėbtelėjo į komandutoją, bet irgi, tik iš priešingos stalo pusės pasuko link lavono.

- Nebijokite, kraujo upelių nebus, - patikino. - Naudotos ne paprastos kulkos. Jūs su tokiais tik vos sužeistumėte, - lyg ir pasigyrė.

"Jis zekas? Samdomas žudikas? Maniakas? Psichas? Šitiek išlaukė... Ir niekas jam nepasipriešins - juk nušaus, nupils nė nemirktelėjęs..." - šturpdamas stebėjosi Tomas.

- Tomai! - tarsi išgirdo jo mintis Edvardas. - Metas aptarti tai, dėl ko iš tiesų susirinkom. Nors ne, palaukim, kol tie stenėtojai ištempės žiurkę, dvokas baigia čia viską permušti...

Denis ir Piteris - vienas už pažastų, kitas už kojų - sunkiai pakėlė Naderį. Žengė keletą žingsnių.

- Cha cha cha! - staiga garsiai nusikvatojo Edvardas. - Idiotai! Visiški idiotai! - tetrališku gestu mostelėjo link nešėjų. Šie sustingo visai sutrikę.

- Ir jūs vakar svaičiojote apie tokius planus? Jūs, kuriems net neprišyla, kad dabar paliekate aibę savo pėdsakų? Meskite tą maitą, žiopliai. Aš jus tik patikrinti norėjau!

Denis ir Piteris apsidairė. Vėl grįžo keletą žingsnių, lavoną paguldė šalia palangės ir atsisuko.

Edvardas atsiduso:

- Ech, nieko iš jūsų gero... O apie jus gi rašo - radikalai, radikalai. Skystapaučiai jūs, o ne radikalai. Et, tebūnie. Tomai, klok... - paliepė.

Tomas sumindžikavo vietoje. "Ne, nereikėjo į tai veltis, nereikėjo...", - dar kartą pagalvojo.

- Klok nesitampęs, - susiraukė Edvardas. - Ir užmirškite vieną kartą tą žiurkę! - šūktelėjo pastebėjęs, kad dauguma lyg ir stengiasi pamatyti už stalo ant žemės numestą Naderio lavoną. - Mokėkite žiūrėti į ateitį. O ateityje, - jis išsišiepė, - mes priversime šią šalelę taip sukrusti, kad apie puristus prašneks visi. Pamatysite - VISI. Ir čia ne Naderio pažadai. Čia veiksmų planas!

"Toni, tavęs čia pasiilgo. Tikiuosi, pasirodysi?", - nesugebėdamas užmegzti tiesioginio ryšio Polas nusiuntė žinutę. Bet atsakymo irgi nebuvo. "Grybas..." - pyktelėjo mintyse. Naderis taip pat vis dar neatsiliepė. "Gerai, reikia susikaupti ir pažiūrėti, kaip sąskaita", - pasiryžo.

Blogiausia nuojauta pasitvirtino - sąskaitoje tebuvo vargingos ašaros. Naujo pervedimo nebuvo, nors jau tikrai turėjo. Jis atsilošė krėsele ir susimąstė. "Vienas, turiu daug kokybiškos šnipinėjimo įrangos. Tai - pliusas. Antras, už ją sumokėta. Tai irgi pliusas. Trečia, žadėto atlyginimo nėra ir, tikriausiai, nebus. Tai - minusas. Ketvirta, ką man su ta įranga veikti? Tai dar vienas minusas..." - apibendrino mintyse. Parduoti? Matyt teks... Bet jis taip nemėgo pirkti - derėtis - parduoti! O čia dar, žiūrėk, ir urmu visko nepavyks, reikės po vieną prietaisą kaišioti... Nors pardavinėti dar per anksti - Naderis gali atsirasti bet kurią akimirką ir pareikalauti gražinti. O namas? "Stop!", - paliepė sau. - "Užtenka to zulinimosi. Geriau jau pavalgyčiau... Ė, mergytė irgi turbūt alkana..."

Jis iš kambario išėjo į antro aukšto holą. Pašaukti? Eiti ieškoti?

- Ruta! - galiausiai šūktelėjo.

Kambario, kuriame jie apgyvendino vaiką, durys prasivėrė ir mergaitė kyštelėjo veidą.

- Ruta, - Polas žengė artyn. - Tu tikriausiai nori valgyti? Eikime į virtuvę, aš ten ko nors surasiu.

- Gerai... - sutiko ji, išlįsdama į koridorių.

Jiedu nusileido laiptais, įėjo į didelę virtuvę, kuri, dėkui Dievui, buvo ir su baldais, ir su visa virtuvės technika.

- Ką tu mėgsti valgyti? - pasiteiravo Polas. "O jeigu ji dabar susigalvos kokį nors paukščių pieną?"

- Viską, - atsiliepė ji. - Valgysiu tą patį, ką ir tu.

- Na, - jis šyptelėjo, - aš tai valgysiu picos. Nori?

- Aha, - ji linktelėjo. - O kečupo turi? - vis drąsėjo viešnia.

- Rasime, - murmtelėjo jis, varstydamas spinteles. - Nebent Tonis viską sušlamštė... Ne, liko ir mums... - džiaugsmingai pakliukseno surastą butelį.

Ruta užsiropštė ant kėdės ir užsikniaubė ant stalo. Polas tuo tarpu atpjovė keletą dryžių šaldytos picos ir įdėjo į orkaitę.

- Per daug... - pastebėjo ji.

- Aš suvalgysiu, nebijok, - nuramino.

- Per daug laiko nustatei, - šūktelėjo kaimynė. - Išdžius ir bus neskanu!

- Na, jau! - nenorėjo patikėti Polas, - o tu dar ir virėja?

Ji energingai linktelėjo.

- O tai kiek tada reikia? - prunkstelėjo jis.

Ruta mestelėjo į jį atlaidų žvilgsnį, nulipo nuo kėdės, priėjo prie orkaitės ir, uždėjusi pirštuką ant sensoriaus, sumažino laiką.

- Vat tiek.

- Hmm... Ir iš kur tu tokia gudri atsiradai? - mirktelėjo.

- Aš augau mamytės pilvelyje, po to iš jo išlindau ir jau augau... Šiaip, - paaiškino rimtu tonu.

Polas, vos susivaldydamas, kad nepratrūktų kvatoti, prikando lūpą. Tada nustatė labai susidomėjusio žmogaus miną ir nė kiek ne mažiau rimtu balsu paklausė:

- O kas tave į mamytės pilvelį įdėjo?

Atrodo, šitas klausimas buvo dar neaptartas Redžinsų šeimynoje. "Še tau kad nori", - sukikeno Polas. Tuo tarpu viešnia rimtai susimąstė. Jis šypsodamasis paėmė porą lėkščių, ištraukė įrankius, sudėjo ant stalo. Jau ir užmiršęs, kokį galvosūkį uždavė vaikui, ruošėsi siekti orkaitės, kai mergaitė atsargiai prabilo:

- Aš... Nežinau, - prisipažino. - O gal tu žinai? - netikėtai pasiteiravo. "Oi, prisišnekėjau...", - sumirksėjo Polas. - "Ir ką gi jai paaiškinus... Et, tegul žino tiesą", - nusprendė.

- Tėvelis tave ten įdėjo, - mirktelėjęs atsakė.

- Kaip?! - sublizgo mergaitės akys.

"Na, velnias..."

- Tai vadinasi mylėjimusi. Kai vyrai moterims įdeda vaikučius, - ir dar kartą nusprendė nemeluoti. - Kai užaugsi - sužinosi.

- Tai... - jos akys išsiplėtė, - Seksas?

Polas paleido orkaitės rankeną, truputį patylėjo ir atsakė:

- Taip.

- Tada tu meluoji, - pareiškė vaikas. - Mama tėčiui sakė, kad nuo sekso vaikų neatsiranda. Nuo sekso atsiranda tik ligos!

"Na ir kvaila gi tavo mama", - mintyse suniurzgė Polas. - "Na ir vargšas gi misteris Redžinsas..."

- Ruta, tu... Dar per maža tai suprasti, - atsiduso jis.

- Aš ne maža! - užprotestavo ji. - Aš, kaip savo amžiui, esu labai protinga, - pridėjo.

"Oho! Pavydėtinas savęs vertinimas..."

- Tu picos nori? - pyktelėjo Polas. - Ar man laukti, kol ji sudžius, a?

Ruta susiraukė ir murmtelėjo:

- Ne.

- Ką?! - atsisuko jis. - Taigi tik ką norėjai!

- O dabar - nebenoriu, - ji vėl užsikniaubė ant stalo.

- Na, - Polas gūžtelėjo, - nenori - nereikia, - ir, įsidėjęs pora gabaliukų į lėkštę, ėmė gausiai juos laistyti kečupu.

Alkanos vaiko akys bėgiojo paskui tirštą raudoną srovelę. Polas pabrėžtinai pasigardžiuodamas atsikando ir įniko kramtyti net čepsėdamas. Ruta nusibraukė nutysusią seilę.

- O gal visgi nori? - pasiteiravo pilna burna.

Ji ryžtingai papurtė galvą. Polas mėgino suprasti, ko gi mergaičiukė dabar iš jo nori - paaiškinimų, atsiprašymų, dar ko nors?!

- O kodėl nebenori? - pagaliau paklausė.

Viešnia pikta į jį dėbtelėjo ir pareiškė:

- Todėl, kad tu netiki, kad aš didelė ir protinga.

Polas prunkštelėjo, delnu užsidengė burną. Pasirodo, priežastis labai paprasta. Ot vienturtė ego... centrikė?

- O kodėl aš turėčiau tikėti? - pasiteiravo, grūsdamasis dar vieną kąsnį.

- Todėl, kad...

- Todėl, kad... - pakartojo jis.

- Todėl, kad visi taip sako, - pabaigė Ruta.

Polas nulaižė pirštus ir šyptelėjo:

- Na, gerai. Tu ir protinga, ir didelė. Dabar valgysi?

- Ne.

- Hmm. O dabar kodėl?

- Todėl, kad tu nori mane apgauti.

- Kaip tai - apgauti?

- Tu nori, kad aš patikėčiau, kad tu tiki, kad aš protinga ir didelė, - paaiškino.

- O tai blogai?

- Taip.

- O kaip būtų gerai?

- Kad tu iš tiesų tikėtum... - nutęsė ji.

Polas įdėmiai pažvelgė į mergytę - atrodo, ji kažką stengėsi pasakyti, tik jam niekaip nėjo suprasti, ką būtent...

- O kodėl tu manai, kad aš netikiu? - galiausiai pasiteiravo.

- Žinau.

- Kaip tu gali žinoti tai, ko nematai?

Ji gūžtelėjo.

- Na, tai pasakyk - kaip tu žinai?

- Nesakysiu.

- Kodėl?

- Tu netikėsi.

- O tu pamėgink!

- Aš... Jaučiu, - staiga ji dėbtelėjo keistai niūriu žvilgsniu. - Jaučiu, kad tu man meluoji. Visi man meluoja...

- Apie ką?

- Apie... Viską, - jos lūpos sutrūkčiojo.

- Ką, viską? - mygė Polas.

- Apie seksą. Apie tėtį. Apie mamą. Juk jie nebeatvažiuos, tiesa?! - pažvelgė ašarotomis akimis. -

Tik nemeluok... - paprašė.

Polas atsilošė. Padėjo šakutę, ištiesė ranką, pakedeno Rutos plaukiukus ir atsakė:

- Aš nežinau. Tikrai nežinau. Bet... Sužinosiu, gerai?

Ji tylėdama linktelėjo.

- O dabar pavalgysi?

Ji vėl linktelėjo.

- Mes... - šiek tiek neryžtingai pradėjo Tomas, - visi žinome, kad netrukus koncernas "AntroGen" baigs savo naujojo komplekso - "Deimanto" - statybą.

- Žinome, - pritarė Denis, o kiti linktelėjo. Tomas įkvėpė ir tęsė:

- Mes taip pat visi žinome, kad tas Deimantas - bus pirmasis pastatas ore ir kad jame bus sušaukta pasaulinė genetikų konferencija "Genome 3000", kuri paskelbs, jog žmogaus genomo iššifravimas baigtas ir žada nubrėžti tolesnes genetinių technologijų raidos gaires.

- Ir prisigirs, kokie jie visi gudrūs, - pašaipiai papildė Svenas.

Tomas linktelėjo:

- Būtent į tuščią ir pagyrūnišką "Deimanto" statybą "AntroGen" sukišo tuos visus milijonus, gautus už aibes genetinių operacijų, atliktų turtingiems ir kvailiems mūsų valstybės piliečiams. Milijonus, kuriuos galėjo panaudoti labdarai. Mokykloms! Vargšų namams! Skurstantiems mūsų broliams kituose žemynuose! - ėmė įsijausti kalbėtojas. - Genetikai visiškai sužūlėjo! Jiems neberūpi žmonijos ateitis - jie mano būsiantys vieninteliais jos kūrėjais. Todėl... - jis apsidairė. - mes turime įvykdyti dieviškojo teisingumo aktą. Mes privalome sunaikinti jų puikybės simbolį. Privalome sunaikinti naująjį Babelio bokštą.

Edvardas tylėdamas linktelėjo.

- Sunai... kinti? - pasitikslino Peteris.

- Taip, sunaikinti, - patvirtino Tomas.

- Ir tai... Įmanoma? - pasiteiravo Elena, vienintelė iš moterų be akivaizdaus streso sureagavusi į Naderio nužudymą.

- Edvardas sako, jog taip, - linktelėjo Tomas.

- Viskas galima, kai nori... - myktelėjo Denis.

- Tai tegu... Paaiškina, - pasiūlė Peteris.

Edvardas kilstelėjo antakius, bet antrą kartą jo prašyti neberekėjo:

- Gerai, - atsistojo jis. - Tačiau visi įsikalkite į savo makaulės - kiekvieno išdaviko lauks žiurkės likimas. Kiekvieno. Nesvarbu - vyras jis ar moteris. Su šeima ar viengungis. Kvailas ar tik apsimeta. Iš bet kur iškasiu - jeigu ne aš, tai mano draugai. Tačiau dabar jums jau per vėlu bent vienam žengti atgal. Kaip sakoma, niekada neprieisi kelio galo, kol nežengei pirmo žingsnio. Pirmas žingsnis jau žengtas. O koks bus kelio galas, priklausau nuo mūsų visų. Aišku?

Visi tylėjo. Edvardas tęsė:

- Iš tiesų, sugurinti tą gražuolį nėra sunku. Techninių detalių aš neaiškinsiu - tai mano galvos skausmas, tačiau pats pastatas kabos ant gravitacinio lauko arba taip vadinamos "pagalvės", kurią kuria trys labai galingi generatoriai. Dėl to jis skraido. Aukštai skraido. O tai, kas skraido... Gali, - jis prisimerkė, - nukristi, - Edvardas apsidairė, ar jo klausoma.

- Taigi, - vėl prabilo, - kadangi jiems labai rūpi sublizgėti ir konferenciją sušaukti tada, kai gyrėsi, pirmajam oficialiam skrydžiui "Deimantas" gali būti, tarkim... Ne iki galo pabaigtas. Tad jeigu kas nors atsitiktų - tai "Deimanto" skrydis staiga nutrūktų. Amžiams! - jo akys sužaubavo.

- Iš tiesų, paprasta... - Tomas ironiškai šypstelėjo, mintyse dar pridėdamas: "tikėkimės, kad šis beprotiškas planas žlugtų neprasidėjęs..."

Edvardas staigiai atsisuko:

- Paprasta?

Tomas krūptelėjo. Sutriko. Atsitraukdamas kažką neaiškiai murmtelėjo.

- Nė velnio ne paprasta, - urgtelėjo Edvardas. - Nė velnio! Todėl man reikės jūsų visų pagalbos.

Supratote?.. O gal yra... Nenorinčių prisidėti, a? - jis sunkiu nugalbė žvilgsniu kiekvieną. Vienintelė Elena atlaikė ir nenusuko akių - jose blykstelėjo netgi kažkoks nuožmumas. Edvardas šiek tiek nustebo, bet neišsidavė ir gan ramiai baigė:

- Tai ne lengva. Bet padarysim.

Terencas Didas lėtai sūpavosi kėdėje. Bendradarbiai buvo jau seniai palikę darbo vietas, prazyzė ir švaros kiberiai bei jų operatorės, o Didas vis taip pat suposi, tarsi sėdynė būtų priaugusi prie kėdės.

Dauguma kolegų žinojo - tokios būsenos detektyvo privalu neerzinti ir nemaitinti, nors iš pažiūros jis atrodė ramus it koala, tik girkščindantis inventorių nenutrūkstamu ritmu pirmyn-atgal. Jis nesinervino. Jis tiesiog visas virė. Pradedant smegenimis, baigiant didžiuoju ir mažuoju kraujo bei šlapimo apykaitos ratais... Kas pusvalandis Didui kildavo noras siekti komunikatoriaus ir pasiprašyti audiencijos pas Naderį. Bet po akimirkos sukildavo niūrus apsirikusio profesionalo pyktis ir nenoras dalintis savo pralaimėjimu, dar su didžiausiu jo liudytoju... Tada eidavo vėl visų prielaidų svarstymas ir savęs barimas už paskubėjimą ir neišmanančios mergiūkštės argumentų klausymą. Vėliau - klausimas, ką toliau daryti ir vėl viskas iš naujo. Girkšt-girkšt. Metalinis kėdės korpusas ne pirmą kartą kentė sudėtingą vidinę 343 nuovados legendos kovą. Paprastai viena kėdė detektyvui tarnaudavo 2-3 mėnesius, bet būdavo ir silpnesnių. Bendradarbiai kartais pasišnibždėdavo, kad inspektoriumi reiktų padovanoti titano-volframo lydinio kėdę. Tiesiog moksliniais interesais - kiek atlaikytų ji?

Komunikatorius sujudo ir sublizgo žaliai - tai žmona šaukėsi jį namo. Bet namo suspėti grįš, tuščiomis gatvėmis dar geriau važiuoti, galima iki galo pasitikėti autopilotu. Ne, pasitikėti, po velnių, negalima niekuo. Kiekvieną prielaidą reikia padaryti pačiam ir dešimt kartų patikrinti būtent pačiam! Bet kaip, po galais, dabar patikrinti prielaidą, kad visą košę privirė ne Naderis? Juk jeigu tas suskis turi imunitetą, tai gal turi ir leidimą žudyti? Bet ne, jis minėjo "kas užsakė tą invalidą..." O gal blefavo? Kas jam eilinis detektyvas? Mulkis, besitrinantis po akimis ir dar grybaujantis kaip koks... Žingsniai?

Didas dėbtelėjo į laikrodį - 7:30 pm. Kas čia dar trinasi? Artėja prie jo? Dunkst! Nusileido kėdė.

- Inspektorium... - suskambo pažįstamas balsas.

"Šita mergiūkštė!..", - užvirė, bet tuoj pat susitramdė: "Gi pats kaltas! Galėjau neklausyti!"

- Misteri Didai? - dar kartą pasiteiravo Roza.

- Taip, Rene... - atsidusęs atsiliepė jis.

- Žinote, inspektorium, - tęsė ji, - aš pagalvojau, kad...

"Ir ką tu vėl pagalvojai?", - suniurzgė mintyse.

- Kad aš paprašysiu boso, jog mane nušalintų nuo šios bylos, o jums leistų pasirinkti labiau patyrusį porininką. Iš manęs iš tiesų jums mažai naudos.

Jis tylėdamas linktelėjo.

- Todėl atėjau tiesiog padėkoti, kad skyrėte man savo dėmesio ir leidote pasimokyti iš jūsų patirties...

- Senas kriene.

- Ką?!

- Tu pamiršai pridėti - senas kriene, - pakartojo Didas.

- Aš...

Jis atsisuko, nužvelgė sutrikusią merginą, šyptelėjo ir tarė:

- Roza, pirmoji detektyvo taisyklė: ką pradėjai - turi pabaigti.

- Taip, inspektorium.

- Tai pabaik sakinį, po galais! - šūktelėjo jis.

- Gerai, senas ožy... Sere.

- Koks dar sere?! Jei ožys - tai ožys, ne seras. O tu - kvaiša. Jauna, nepatyrusi kvaiša - supratai?

Ji džiaugsmingai linktelėjo.

- Gerai, - vėl nususuko Didas. - Dabar dink man iš akių ir susitinkame rytoj. Turėsime labai daug ką aptarti.

* * *

Jie liko keturiese - Denis, Edvardas, Tomas ir Rebeka. Visi kiti jau išėjo. Denis eilinį kartą nusišluostė išrasojusią kaktą ir akinius. Edvardas burbtelėjo:

- Baik panikuoti. Iš viso - nešdinkitės kitur. Aš pats pasišnekėsiu ir viską sutvarkysiu. Padėkit moteriškei...

Tomas atsistojo, priėjo prie Rebekos ir tarė:

- Beke, eime į kitą kambarį.

Ji pažvelgė tuščiu žvilgsniu, linktelėjo. "Siaubas, kaip jai dabar pasakyti apie Redžinsą?", - pašiurpo Tomas.

- Man reikia paskambinti... - ištarė.

- Gerai, galėsi paskambinti, bet ne iš čia. Eime į kitą kabinetą...
Edvardas atsisuko ir piktai blykstelėjo akimis. Tomas taikiai sulinksėjo.

Edvardas piktai taukštelėjo duris, po to nuėjo atgal prie Naderio kūno ir pažvelgė žemyn. "Neilga buvo tavo karjera, Kozlinski...", sumurmėjo. Tada užsitempė pirštines ir priklaupęs pernaršė kišenes. Paėmė komunikatorių, pistoletą, piniginę, dar kažkokius popierius, viską sudėjo ant palangės. Pradėjo nuo komunikatoriaus - pridėjęs Naderio nykštį prie identifikacinio panelio, įjungė ir ramiai persiurbė visą paviršinę informaciją į atsineštą analogišką modelį. Dėl visa ko patikrino piniginę - nieko verto. Paskaitė popierius - kažkokių atsišaukimų projektai. Piniginę ir naująjį komunikatorių jis įkišo atgal į kišenes. Tikrasis komunikatorius, be abejo, liko jam. Įdomu, kas nors tai pastebės, ar ne? Naderio pistoletą Edvardas taip pat gražino į dėklą. "O juk turėjo ir kai ką rimtesnio pasakyti", - susikišdamas popierius savo kišenėn bei įdėdamas į Naderio švarką kitus lapus, burbtelėjo. Įdomu, ar jis gerai paskaičiavo? Tai, kad Naderis atsinešė pistoletą vertė manyti, kad jis kažką jau įtarė. Tik, įdomu, ką? Greičiausiai Denį... Ir tas faras tarsi perkūnas iš giedro dangaus - velniai rautų, vos visko nesumaišė! Metas tolimesnėms operacijoms... Jis išsitraukė skanerį, sujungė su komunikatoriumi, užsidėjo displėjinius akinius. Priklaupęs pakėlė aukos akių vokus ir ėmė vedžioti spindulį sustingusia rainele. Tada atvertė delnus ir nuskanavo visus pirštų atspaudus. Galiausiai, pasidarė ir veido atvaizdą. "Modelius turėtų padaryti rytoj...", - prisiminė. Pasitiksino laiką - jau tuoj turėjo pasirodyti transportuotojai... Bet dar suspės. Patyrusiais pirštais surinko trumpą pranešimą: "Jums gresia didelis pavojus. Kuo skubiau ir kuo toliau išgabenkite Rutą Redžins. Pervedimas dvidešimt antrą valandą. Galite netaupyti. Dėl namo nesirūpinkite. Manęs neieškokite, kai reikės, susirasiu pats. Naderis". Koduotė. Siuntimas.

Komunikatorius įspėjančiai pytelėjo. Edvardas šūktelėjo: "Išjungti šviesą!" Tada išsitraukė plastmasinį buteliuką, išrideno į delną piliulę, ją maktelėjo net krestelėdamas galva ir, atsikusęs į langą, atsistojo nugara į duris. Šviesa besiskverbė tik iš gatvės.

Po kelių minučių durys tyliai prasivėrė. Pasigirdo spartūs žingsniai ir klausimas:

- Čia kroviny?

Jis neatsisukdamas linktelėjo.

- Versija?

- Jūs gavote detales, - preparatas taip nepažįstamai iškraipė balsą, kad Edvardas net krūptelėjo.

- Kada?

- Jūs gavote detales.

- Mokėti dabar.

Edvardas linktelėjo:

- Apmokėta.

- Turime patikrinti.

Jis gūžtelėjo leisdamas suprasti - jeigu nori - gali tikrinti...

Prabėgo keletas akimirų. Atėjusieji vėl prakalbo:

- Viskas tvarkoje. Mirties priežastis?

- Jūs, po velnių, gavote detales, - sugergždė Edvardas. - Veikite būtent pagal jas.

Du šešėliai priėjo prie kūno, pakėlė, įdėjo į ilgą dėžiamaišį, Edvardas dar spėjo pastebėti užrašus "Nemėtyti. Elgtis atsargiai".

- Informuosime kai...

- Žinau, - nutraukė juos.

Durys vėl girgžtelėjo...

"Taip, Kozlinski, bent laidotuves turėsi normalias... Tik dar ne dabar", - sumurmėjo Edvardas, akimis nulydėdamas apačioje iš pastato išeinančius keturis vyrus, ant kurių nugarų fluorescensavo užrašai "Geras valymas", nešinus didoku juodu nešuliu.

- Šviesą! - sukomandavo. Dabar pats laikas nuryti neutralizuojančią piliulę...

Tomas neramiai vaikštinėjo pirmyn - atgal, gaudydamas kiekvieną garsą, sklindantį iš gretimų patalpų. Tačiau buvo tylu. Tik vieną akimirą lyg ir klaptelėjo durys. "Velniai rautų, ir taip visą gyvenimą dabar reikės bijoti? Drebėti?", - pašiurpo. - "Na ir kodėl aš čia įsivėliau, kodėl, kodėl... Bet užmuš, kaip Dievą myliu užmuš, jeigu bandysiu bent cyptelėti arba įduosiu. O gal policija apgins? Bet juk aš ir pats dalyvavau visame kame, vis tiek gausiu cypės, o ten...", - kas bus "ten" Tomas nenorėjo net galvoti. Ne. Jeigu jau apsisprendė būti teroristu, tai reikia juo ir būti. Šaltakrauju. Dviveidžiu. Kaip Edvardas. Perkando, suraitė Naderį. Kaip viščiuką. Cha, Bouvelis pasiūlė priimti

puristų apsaugos įstatymų paketą. Optimistas! Tik kovojant galima ką nors išsireikalauti - tik kovojant! Ar jis, Tomas Hoveris, pats tuo tiki? Tiki! Už ką jį išmetė iš Harvardo?! Juk už purizmą. Ką, natūralus grupinis sveikas heteroseksas - tai didesnis ištvirkimas negu zoofilijos ir pedofilijos imitatoriai? Sušikti veidmainiai... Ir jis dėjo ant jų - ir jis padės sukrušti tą pastatą - kaip kokią brangią kekšę. Kaip tą karvę jauniausią valstijų profesorę Lembaston, atsivilkusią į jų vakarėlį, prisilakusią iki viešo myžimo į baseiną ir pačią po visais lindusią... Juk jeigu ne jos sumauti "liudijimai"... Ne, Harvardas dar apie jį išgirs. Kaip Dievą myli, išgirs!

Denis graužė nagus. Žmona jį labai bardavo dėl šio bjauraus įpročio, bet dabar ne žmona buvo galvoje. Galvoje buvo tik viena - o jeigu įduos? Joudsounas, Serdeckis, Elena? Jau rytoj bus už grotų. Žmogžudystė! Taip ir gimė prieš akis švieslapių antraštės: "Nužudytas puristų lyderis Kolinas Naderis! Policija areštavo jo bendražygius..." Edas, aišku, juos gerai prigašdino, bet jeigu?! Ir kam reikėjo jį kokošinti? Būtų užtekę su trenksmu išmesti iš organizacijos, pakviesti žurnalistus! Tokį skandalą galėjo sukelti! FSD būtų ilgam atsiminusi savo agentą - nevykėlį... O gal dar nevelu? Bet Edvardas neleis... Sušikti "Deimantą" - gera idėja, bet jeigu jie išsiduos... Ir kurgi jis dės Naderį? Juk jo ieškos! Edas tyčiojosi iš Naderio pasitikėjimo savimi, tačiau jis pats ne ką mažiau pasitiki... Absurdas!

- Deni, jeigu grauži - tai bent dantimis nekauškėk, - burbtelėjo Tomas, atsisukdamas.

- O tavo kelintas reikalas, - karštligiškai slėpdamas rankas sumurmėjo jis. - Geriau žiūrėk savo... - bet sulaukė įžūlesnį žodį. Tomas vyptelėjo:

- Aha, tarp mūsų - dama. Džentelmenas...

Denis nūsikus. Tomas atsiduso - įdomu, ką Edvardas sugalvojęs dėl Rebekos? Ryškiai kažką rimto...

- Mmmtaip... *Condoglianza*, - užjaučiamai sulinksėjo Tonis.

- Išversk, - burbtelėjo Polas, keldamas butelį prie lūpų.

- Nu... Analfa... Alfana...

- Che, panašu, tau jau gana, - šyptelėjo Polas, stebėdamas bičiulio pastangas.

- Analfab...etas! - šiaip ne taip ištarė šis. - Užuojauta...

- Čia man? - Polas kilstelėjo antakį.

- *Sí*, - linktelėjo Tonis.

- Gera diena, ką ir besakyti, - šeimininkas taukštelėjo buteliu į grindis. - Ryte reikia galvoti, kur padėti keletą tonų tūkstančius kainuojančios aparatūros, po to aiškinti penkerių metų mergaitei, kas yra seksas, o galiausiai - klausyti nusigėrusio draugužio itališko vapaliojimo. Jėzau Kristau... - jis perjungė vizoriaus kanalą. - Gal šiandien bent žiūrėkime ne porno, a? - suniurzgė, pastebėjęs, kad Tonis jau ruošiasi protestuoti. - Tai kas ten šiandien pas tave įvyko, gal bent dabar papasakosi?! - paprašė. - Kodėl čia taip nusitašęs atsivilkai, a?

Tonis liūdnam nusišypsojo ir drėbė:

- Šūdas ten įvyko. Kaka. Didelė didelė kaka. *Merda grande!* Mano dėdė grįžo. Ir... Ir... - balse atsirado verksmingos gaidelės, - nori mano šaudyklą atiduoti savo sūnui. O tas - kretinas kokių reta... Finito, drauguži. Finito... - sulemeno.

Polas švilptelėjo - kas čia, nelaimių dienos? Staiga Tonis sumirksėjo ir džiaugsmingai šūktelėjo:

- Žiūrėk, grupinis!

- Po velnių! - pratrūko Polas, atsisukęs į vizorių ir vėl keisdamas kanalą. - Ar šitoje skylėje bent vienas kanalas po dvidešimt antros valandos rodo ką nors KITA? Ar čia irgi prestižinio kvartalo privalumai?

- NBC... Finance... - murmtelėjo Tonis.

- Žinau... Velniop, - Polas visai išjungė vaizdą. - Negi nieko negalima padaryti? Tave taip opa ir iššvilpiną? - vėl kreipėsi į draugą.

- Aha... Čia viskas jo... Kas aš jam...

- Vargas vargelis... Dieve šventas, kam dar manęs prireikė vidurnaktį?! - sudejavo, pamatęs dvynio rodomą pranešimo ženklą.

- Kas kas? - nesuprato Tonis.

Polas staiga sumirksėjo, akimirkai išsižiojo, o tada griuvo į fotelį ir pratrūko kvatotis nevaldomu, bet anaiptol ne džiugiu juoku...

2.

Edvardas atidarė duris. Denis ir Tomas stryktelėjo.

- Rikiuotės nereikia, sėskit atgal, - susiraukė jėjusysis.

Tomas prunkstelėjo.

- Na, kalbėjot? - paklausė Edvardas.

Denis neigiamai papurtė galvą, Tomas apsimetė žiūrįs pro langą.

- Hmm... Vadinasi, ir vėl man? Lai Edvardas daro purvinus darbus, ar ne, broliai?

Sutrikęs Denis pakėlė nagus prie dantų, Tomas įžūliai dėbtelėjo ir atsakė:

- Kas pradėjo... - bet frazės nebaigė - nenorėjo be reikalo erzinti. Tačiau tegul žino, kad ant jo neįjodinės...

Edvardas vyptelėjo, priėjo ir atsisėdo prie Rebekos. Ji, rodės, net nepastebėjo. Edvardas kažin kodėl perbraukė ranka plaukus ir netgi pasikasė nugarą. Pagaliau kreipėsi:

- Beke, tu mane girdi?

Ji neatsiliepė.

Edvardas įdėmiai nužvelgė moterį. "Tikiuosi, ji neišprotėjo?", - nusistebėjo, išvydęs prigesusį žvilgsnį. Nors čia gi Rebeka, "šventoji"...

- Nenori kalbėti - tiesiog linktelėk, - pasiūlė.

Ji linktelėjo.

- Gerai, - jis tarsi apsidžiaugė. - Tomas ir Denis tau turėjo daug papasakoti. Tačiau... Skysti jie vaikinai, - paapgailėstavo. - Tad teks man, - gūžtelėjo. - Ir nusiteik... Kad nieko gero neišgirsi. Šiandien - tokia diena, - pasiteisino.

Rebeka linktelėjo. Tomas vogčiomis atslūkino arčiau, Denis sėdėjo rankomis susiėmęs galvą.

- Tas Naderis... - Edvardas susiraukė. - Jis prisuko tiek velniavos, kad trūksta žodžių... Mes ir taip per daug laukėme. Velniai rautų, jis tiek laiko visus vedžiojo už nosies...

"Na, tai sakyk, sakyk gi, lyderi!", - mintyse paragino Tomas.

- Beke, - Edvardas pažvelgė tiesiai, tačiau ji sėdėjo nudelbusi žvilgsnį. - Tu nesi šventoji, - beveik suskiemenavo.

Rebeka sujudo, bet Edvardas tęsė:

- Visą tai, šventumą ir kitą sugalvojo Naderis, - jis vėl padarė pauzę, tarsi leisdamas moteriai įsisąmoninti pasakytus žodžius.

- Tai buvo jo plano dalis. Aš dar nežinau, ar jis suorganizavo avariją, bet visa kita - jo darbas. Jis sumanė tą pasikėsinimą ligoninėje taip, kad į tave nepataikytų nė viena kulka, jo nurodymu buvo įsilaužta į jūsų namus ir... Tu dar to nežinai... Bet...

Bekė pažvelgė maldaujančiai, šiek tiek atgijusiu žvilgsniu lyg ir sakydama "Na, nebetempk gumos, sakyk, kad ir kas tai bebūtų..."

- Kai tu pabėgai iš namų, sužinojęs, kad Alius ruošiasi griebtis kažkokių veiksmų, kad tave sulaikytų

- tiesiog pasiuto. Bėgiojo ir rėkavo "jau man tas mulkis ant kelio nesipainios!" Žodžiu... - Edvardas surado Rebekos ranką ir suspaudė delne:

- Vakar naktį į jūsų namą buvo iššauta mina.

Ji prasižiojo ir dar labiau išbalo - išbalo tarsi popierius, o kita ranka įsikibo į stalą.

- Jie žuvo. Abu. Man... Labai gaila.

Rebeka atsilošė ir užsimerkė, trūkčiojamai ir giliai alsuodama.

- Bet todėl aš to niekšo ir nepagailėjau, - pakėlęs balsą Edvardas blykstelėjo akimis. - Pradžioje dar galvojau - o gal tik apsvaiginti, gal atiduoti žurnalistas, bet kai vos pamačiau, kad jis ir vėl prasižios, kad iš jo lūpų vėl pasipils šlykštūs melai - nebeatlaikiau. Pirštai patys nuspaudė nuleistuką... - jo balsas virptelėjo. - Bet dabar... Dabar jis jau pragare, Beke! Jam galas! Jis daugiau niekam nieko blogo nebepadarys! Ar dabar mane supranti?! Beke, ar supranti?! - pasilenkė visai arti prie moters veido.

"Geras artistas...", - Tomas pajuto, kaip šiurpsta oda - taip tikroviškai viskas nuskambėjo. - "Ne prastesnis už Naderį, vienas kito verti kalės vaikai..."

- Bet mes atkeršysime! - šūktelėjo Edvardas. - Atkeršysime taip, kad visi atsimins! Ir tu būsi tikra šventąja, ne sugalvota, o tikra! Pamatysi! Beke, pamatysi! Kelio atgal nėra! Dabar tik pirmyn! Iki pergalės! Iki MŪSŲ pergalės!

Ji suvirpėjo, sukūtkčiojo, lūpos persikreipė. Skruostu nuriedėjo ašara.

- Beke, verk. Verk, nieko nebijok - tiesiog verk. Dabar - galima. Dabar - verk, - pašnibždomis paskatino Edvardas. - Išsiverk, išsiverk, na, drąsiai...

Ji nukrito į Edvardo glėbį. Šis sunkiai atsiduso. Tomas kramtydamas lūpas nusisuko. Denis akimirkai atitraukė nagus nuo dantų ir apsidairė. Edvardas be garso sujudino lūpas, tardamas: "mulkiai nelaimingi, ir jūs ką nors pasakykite!"

- *Che cosa?*! - vėl pašoko Tonis.

- Belaroz! - atkirto Polas, - nustojęs juoktis ir stodamasis.

- Taip nesakoma!..

- O man nusispjaut, velnias... - nusikeikė dairydamasis. - Velnias, - pakartojo. - Mėšlas... - užsimerkė, įtemptai galvodamas.

- Kas?! - nerimo Tonis. - Dėl Dievo, kas gi nutiko, Polai?

- Kad aš žinočiau... Na, ir dienele, po galais, tai bent dienele... Ką tik gavau nurodymą nešdintis iš čia. Ir kad gresia didelis pavojus... Na ir įsivėliau, na ir įsivėliau, Juozapai Šventas...

- Koks pavojus, kur? Kodėl? - išsižiojo Tonis.

Polas atsisuko:

- Nežinau. Supranti, kol kas - nežinau. Mesk tą alų! - užriko, pastebėjęs, kad bičiulis vėl nori kelti butelį prie lūpų. - Mažiausiai man dabar tavęs girto reikia. Lik čia ir nieku būdu nejunk vizoriaus! Nesimalk aplink langus! Net jeigu privažiuotų kokia nors mašina - lindėk kaip pelė po šluota! - šūktelėjo, lėkdamas iš kambario.

Jis įšoko į kambarį, kur buvo sukrauta visa technika - atrodo, šiuos stebuklus teks palikti nežinia kam... Gaila, ką čia pasiėmus? Jau norėjo sakyti "šviesos!", bet tuoj pat persigalvojo - pavojinga, susiras ir taip... "Ė, o kodėl gi man čia nepalikus poros kameryčių? Būtų įdomu pamatyti svečius... O gal ir duris užminuoti, jeigu leido dėl namo nesirūpinti?! Būtų siurprizas..." , - sumojo, žvelgdamas į kalną dėžių.

Po dešimties minučių jis jau buvo viską apgalvojęs ir pasirengęs - visgi, neiškentė: holuose prilipdė keletą mikrokamerų, parengė siųstuvą, suderino su komunikatoriumi... Gaila, dar nebuvo pradėjęs ruošti "musių mūsų" - būtų galėjęs gražiai apsikeisti vietomis su "svečiais", nors jeigu jie atvažiuos kaip ir pas Redžinsus - su bazukomis ar panašiais žaisliukais - tai jokios musės neišgelbės... Bet kol kas niekas nesirodė, taigi, reikia tikėtis, Naderio įspėjimas nereiškė momentinio pavojaus... Tonis nurodymų klausė - iš kambario nesklido jokie garsai. Gerai, tegul ir dar pabūna...

Polas stabtelėjo prie Rutos kambario, atsiduso: "Bus nelengva..." , - murmtelėjo sau ir pravėrė duris: mergaitė miegojo susirietusi į kamuoliuką - mažutis padarėlis ant didelės sofas. Jis, stengdamasis išvengti lango, pasieniais prislinko prie lovos, pasilenkė ir sušnibždėjo:

- Ruta... Ruta... Ruta! - pakartojo garsiau ir ranka palietė žandą: - Ruta!

Mergaitė sujudėjo, atsimerkė ir suniurnėjo:

- Tėveli...

"Kur tau, tėveli..."

- Ruta, čia aš, Polas. Reikia keltis, - sušnabždėjo.

Vaiko akys staiga išsiplėtė. Ji sumirksėjo. Polas kantriai laukė.

- Kas? - žvelgė nustebusi.

- Mums reikia iš čia išvažiuoti. Greitai... - paaiškino jis. - Netgi kuo greičiau, mums... gresia pavojus,

- pridūrė beveik pašnibždomis. - Bet tu nebijok, viskas tikrai bus tvarkoje, bet būk gerutė, kelkis, - nutempė antklodę. - Tik tyliai! - paliepė, pridėjęs pirštą prie lūpų.

Ji, tarsi supratusi situacijos rimtumą, nieko nesakydama atsikėlė ir įlindo į Polo jau laikomus parengtus marškinėlius, po to susirado ir apsimovė kelnes ir, kai Polas, dar paėmęs Rutos striukę, pasuko iš kambario, tvirtai įsitvėrė jo rankos...

- Ruta, Toni, pasilenkite taip, kad jūsų nesimatytų ir kol aš nepasakysiu - neikiškite galvos... - nurodė Polas, tuo pačiu žvelgdamas į prietaisų parodymus - akumulatorius pakrautas, viskas veikia, pistoletas po ranka... Gaila, stiklas peršaunamas. Bet prieš nusileidžiant į garažą jis dar kartą apsižvalgė - lyg ir nieko nėra...

Durys lėtai pakilo. Polas nurodė atidaryti kiemo vartus ir, nejuddamas šviesų, atidžiai dairydamas išvairavo vos zyziantį automobilį iki išvažiavimo į gatvę ir pasuko į dešinę. Kai Redžinsų ir keletą dienų buvęs jo namas dingo iš matomumo, jis atsisuko į užpakalinę sėdynę ir tarė:

- Dabar jau galite patogiai atsisėsti.

Tonis išsitiesė, pasitaisė striukę ir paklausė:

- O kur važiuosim?

Ruta irgi sukrebždėjo taisydamasi, bet nesakė nieko. Polas stuktelėjo per autopiloto klavišą ir

murmteležo:

- Pradžiai dingstame iš DiSi (DC), toliau - žiūrėsime...

Ji negalėjo užmigti. Ašaros smaugte smaugė gerklę, bet skruostais lašai neberiedėjo, tik kartais nevalingai sutrūkčiodavo burna ir išsiverždavo keistas, sausas garsas. Tuščiu žvilgsniu žvelgdama į baltas lygias lubas ji sukepusiomis lūpomis retkarčiais sušnibždėdavo tai vieną, tai kitą vardą, kuris tarsi išplaukdavo iš šešėlių žaismo - tarsi artimųjų veidai. "Viešpatie, už ką? Už ką juos? Kodėl ne mane... Kodėl..." - slankiojo klausiančios mintys. "Ar tai tu, Dieve, siunti man dar vieną išbandymą, ar tai tu?" Bet atsakymo nebuvo. Naderis, viską nuo pradžios iki galo sugalvojo Naderis. Naderis, tebūnie jis prakeiktas per amžių amžius. Naderis...

- Rebeka, gal nori gerti? - Tomas, paliktas jos saugoti, pakilo nuo krėslo.

Ji tik papurtė galvą.

- Pamėgink pamiegoti. Tau reikia pailsėti. Prašau... - jis pasilenkė prie moters.

- Tomai... - sušnibždėjo ji.

- Ką?

- Jie... Jie iš karto... žuvo?

Jis prisėdo greta. "Dieve, ir vėl meluoti... Išprotėsiu..." Atsiduso ir tarė:

- Taip... Kai atvyko policija, greitoji, sakė, kad nebebuvo jokios vilties... Mina... Ji įskrido tiesiai į kambarį...

Rebeka užsimerkė. "Geriau daugiau nieko neklausk", - mintyse paprašė Tomas.

- Tomai...

- Taip?

- Tomai... Pasimelskim kartu už juos. Aš nebeatsimenu žodžių, man viskas maišosi, būk geras, padėk... Padėk...

Jis užsimerkė ir sukando lūpas. "Košmaras, Edvardai, ką tu sugalvojai... Ką tu sugalvojai!" Po akimirkos paėmė Bekės delną ir atsiklaupė prie sofos.

- Gerai... Priminsiu...

Pigaus pakelės motelio kambariai buvo apstatyti... pigiai: dvi lovos, pora kėdžių, stalas, terminalas. Su visais rūbais nudribęs ant lovos ir įsmukęs gilyn Polas suprato, kad baldo išvaizda buvo dar apgaulingesnė - matracas turbūt senesnis už jį patį, matęs ne vieną šimtą miegotųjų bei vienavalandinių porelių...

Jie nuvažiavo pora šimtų mylių ir per tą laiką nieko neįvyko - "svečiai" name nepasirodė, nors kamerų vaizdus jis galėjo matyti tik pirmąsias 50 minučių. Jų niekas nesekė, nors Polas visą kelią stengėsi neprarasti budrumo. Dabar nuovargis jau lenkte lenkė - nugeibusią Rutą iki lovos atnešė ant rankų. Tonis, rodos, per tą staigų pabėgimą, netgi pamiršo apie savo nelaimę - o jis net nepaklausė, ar draugas norėtų kartu keliauti, ar ne. Tiesiog, paliepė lipti į mašiną, šis ir įlipo... Pasigirdo tylus beldimas. Polas čiuptelėjo pistoletą, bet persigalvojo - mat beldimas pasikartojo tam tikra seka. Tonis. Polas atsargiai pravėrė duris:

- Nemiegi? - nuo draugo vis dar dvokė alkoholiu.

- Ne, - sušnibždėjo. - Bet vaikas miega. O tu dar nenori?

- A... Net nežinau. Gal?

- Tai gal drimbam?

- Polai...

- Na?

- Klausyk, kažkaip juokingai čia išėjo viskas...

- Kas?

- Na, visas šitas išvažiavimas.

- Tai yra? - nustebo jis. - Einam į koridorių, dar pažadinsi...

- Bet tu ir rūpestingas, - nusistebėjo Tonis, pastebėjęs, kaip Polas atsargiai uždaro duris.

- Na, tai kas yra? - draugas pagyrą praleido negirdom.

- Klausyk, bičiuli... Jeigu aš tau trukdau čia prisiplakęs - tai tu sakyk... - numykė Tonis nuleidęs akis.

- Trukdai?! - žioptelėjo Polas. - Ką čia prisigalvoji?

- Na... Tu čia įsivėlei į kažkokią pavojingą istoriją, o aplink dar maluosi aš su savo lengvabūdišku požiūriu į gyvenimą ir problemomis...

- Nusiramink, - Polas uždėjo ant Tonio peties ranką. - Man kaip tik smagiau ne vienam. Aš gi su vaikais nemoku elgtis.

- Na, jau. Moki, - paprieštaravo šis.
 - Ačiū, pagyrei ir gana. Einam miegoti? - vėl paklausė Polas.
 Tonis atsirėmė į sieną ir ėmė kramtyti lūpas. Polas atsiduso:
 - Na, gerai. Klokok toliau - kas dar ne taip? - paragino.
 - Klausyk... Žinau, dabar nelabai laikas to prašyti, bet...
 - Bet?
 - Prisimeni, tuos dešimt... Dešimt tūkstančių, kur paskolinau. Prieš pusmetį?
 - Žinoma, - linktelėjo Polas. - Gražinsiu.
 - Supranti, amigo... Jie buvo ne mano. Jie buvo to suskio dėdės, aš paėmiau iš tokio rezervinio fondelio. Dabar jis mane žada išrūrinti, jeigu tuoj pat neatiduosiu... Bestija...
 - Mtaip... - suniurnėjo Polas, ranka įsiremdamas į sieną. - Vadinasi, tau reikia dabar?
 Tonis linktelėjo.
 - O jeigu... Ne? Jeigu tu dingai kaip į vandenį?
 - Oi, ne, ne... - Tonis sumojavo rankomis. - Tas ožys turi mano dvynio kodus. Turėčiau dingti iš GSS lauko, o tai - šiek tiek per daug sudėtinga... Užsiundys farus ir ką tik sugalvos. Jis, gvėra, tikrai pasistengs iš manęs net trisukus atimti.
 - Na ką... - gūžtelėjo Polas. - Reikia - tai reikia. Gražinsim. Tiesa, liksiu su mažokomis atsargomis, bet darbdavys gal neapvils...
 - Tikrinai sąskaitą?
 - Dar ne...
 - Galėtum?
 Polas ir vėl atsiduso:
 - Na gerai... Pamėginsiu.
 Prabėgo keletas akimirku. Netrukus dvynys parodė balansą - 11 300... Liks 1300. Kukliai verčiantis...
 Velniai griebtų tą Tonio dėdę!
 - Yra, - žvilgtelėjo į draugą. Šis nušvito:
 - Galiu perduoti pervedimo duomenis?
 - Varyk...

* * *

Šviesoforas persijungė į raudoną šviesą, pasiūsdamas visų mašinų autopilotams stop signalą, tačiau Kelis vairavo pats, todėl stabdžio klavišą, esantį ties nykščiais, spūstelėjo gana stipriai. Šią sankryžą stebėjo kameros, nors jie ir skubėjo, tačiau geriau vengti net misdeminorų. Sušnypštė padangos, blykstelėjo įspėjimas apie pavojingą stabdymą ir furgoną sudrebino smūgis.
 - Velnias! - nusikeikė vairuotojas, kai borto kompiuteris sąžiningai pabėrė informaciją apie smūgio sukeltus pažeidimus ir netgi įsirežusio automobilio markę... Tačiau žvilgsnis, mestas į veidrodėlį, parodė dar kai ką - furgono durys atsidarė ir aibė juodų paketų, maišų, dėžių ir dėžiamaišių su užrašu "Hard Cleaning" apipylė žiopo vairuotojo mašiną.
 - Lipam daryti tvarkos. Staigiai! - urgztelėjo Redas ir abu vyrai iššoko iš mašinos.
 Smūgio kaltininkas - išsipustęs tipelis su naujausiu BMW FZ8 pasisveikino gana nemandagiai:
 - Ei, asilai, ar visada stabdote tuščioje gatvėje?!
 "Sukruštas dendis...", - Kelis dėbtelėjo, bet nieko neatsakė.
 - Jūsų klausiu, mulkiai!
 Kelis lėtai pasiražė ir žvilgtelėjo į Redą. Šis griežtai neigiamai papurtė galvą. Dvynyje blykstelėjo įspėjantis pranešimas: "Negalima. Kameros". "Gaila...", - mintyse paapgailėstavo Kelis, pripažindamas Redo teisumą. O jam taip norėjosi to gražuolio marmūzė pabraukti per kapotą, paliekant kruviną šliūžę ir dantų pėdsakus...
 - Kviečiam policiją? - lenkdamasis prie pirmojo iškritusio krovinio lyg Redui, lyg dendžiui ištarė Kelis.
 - Kveskit kvieskit! - išsišiepė gražuolis. - Atiduosite visą savo purviną varškę...
 "Jis ką - tiek bukas ir nesupranta, kad policija jam prirašys kalnę? Ar tikisi lengvai išlįsti sausas?!"
 Kelis atsistojo, bet Redas dar kartą papurtė galvą. Mėšlas, Redo reikia klausyt - oi, kaip gaila, kaip gaila...
 - Ir kokį čia šūdą tampote? - vaikinukas spyrė į vieną iš iškritusių dėžiamaišių, koja susmigo į medžiagą. Kelis neiškentė:
 - Patrauk savo kanopas, viščiuk! - užriko.
 Redas šypsodamasis atsirėmė į automobilį ir kažkodėl įsikišo ranką į užantį.

- Ooo! Koks svoris! - nerimo dendis, Keliui mėginant kelti sunkią, didelę, ilgą dėžiamaišę.
- Tikriausiai vietiniai fermeriai labai apsidžiaugs, kai tiek daug mėšlo nuveši? Gal ir priekinis langas aptaškytas, kad nematai, kada stabdyti, o kada - ne?!
Kelio koja kryptelėjo, slidi medžiaga išslydo iš rankų. Dėžiamaišis persikreipė ir tekstelėjo ant asfalto. Juoda medžiaga, dengusi metalinį karkasą, praplyšo. Atsidengė žmogaus koja. Akimirkai visi sustingo. Redas įsitempė, sugniauždamas pistoleto rankeną. Dendis išsižiojęs išbalo. Kelis žvilgsniu paklausė bendro - "O dabar ką?!", bet tuoj pat sumojo ir, atsigręžęs į gražuolį, sumurmėjo:
- Tik nepridaryk į kelnes. Čia manekenas. Mes juos plauti vežam.
Vaikinas sumirksėjęs linktelėjo. Pasigirdo vis garsėjanti policijos sirena ir netrukus šalia sustojo automobilis. "Krauk toliau! Apsimesk, kad nieko nebuvo!", - vėl blykstelėjo Redo nurodymas. Jis pats pasislinko dar arčiau automobilio durelių. "Žmogau, aš gi negaliu vienas to rąsto įkelti!", - atsakė įširdęs Kelis. "Paprašyk tą gaidį padėti. O jeigu ką - ruoškis evakuotis..." Kelis pakraipė galvą - na ir patarimai...
- Vaikine, padėk man tą sunkenybę įmesti, a? - mėgindamas nors kiek draugiškiau šyptelėti kreipėsi į dendį. Bet išgirsti atsiliepimo į pasiūlymą neleido stambus, nors ir ne storas faras, išsirioglinęs iš automobilio ir subosijęs:
- Tai ką, brolyčiai, pasibučiavote? O! O šičia kas?! - policininko akys, pažvelgusios į kyšančią koją, suapvalėjo.
"Evak...", - blykstelėjo akiplėčio kampe, bet Kelis ir pats suprato, kad dabar jau per vėlu kam nors muilinti akis - užtenka vieno prisilietimo, ir bus aišku, kad tai - ne manekenas. Akimirksniu trinktelėjo šūvis, dar vienas, ir dar. Faras atsilošė, pasigirdo žyrančių policininkų karietos stiklų tarškėjimas, kažkas sankryžoje kirto ant stabdžių, sucypė padangos... Kelis čiupo vieną, iš pažiūros - apysunkį maišą ir švystelėjo į dendį. Tada liuoktelėjo pora žingsnių, įšokdamas tiesiai į furgono kabiną. Redas, vis dar spausdamas rankoje pistoletą, jau buvo čia.
- Dingstam! Staigiai! - suriko jis. - Benzina!

Variklis užriaumėjo, mašina drykstelėjo iš vietos ir nėrė per sankryžą. "Che, benzinai - tai ne sumautas akumuliatorius!" - išsišiepė Kelis, negailestingai mygdamas akceleratorių. Dabar autopilotas tikrai pasiilsės. Redas delnais įsiremė į priekinę panelę. Tuo tarpu policijos automobilyje likusi ir tik per plauką išvengusi kulkos mergina tamsiai mėlyna uniforma spiegdama į prietaisų skydą: "Ginkluotas užpuolimas! Pastiprinimą!", o nesutrikdomas dispečeris mėgino išsiaiškinti kai ką daugiau: "Pakartokite, kiek užpuolikų? Kokie ginklai?"

"Mažtom taip: per kurią perdavimo liniją kirtus gali būti didžiausias energijos praradimas? Čia? Hmmm"... Edvardas pasidino vaizdą. Pažvelgė į šone esančius skaičiuokus. "Apkrova procentais... 33,333, 33,333, 33,333... Aišku, Z - X, Y maitins naujieji reaktoriai, prie jų neprilsi, apsauga bus tokia, kad nei pastumsi, nei nupirksi. Bet pagrindinė linija, einanti į Z, tikriausiai, yra šita", - jis uždėjo raudoną žymę, tada išsikvietė vietovės žemėlapi ir suliejo vaizdus. Pasididino objektus. "Hmm... Artimiausias išsišakojimas? Užtenka numušti pusę galios, kad neišsilaikytų, bet reikėtų daugiau... Tai... čia?", - vėl pažymėjo raudoną kryžiuoką. "O jeigu tai požeminės linijos? Bet juk tai ir yra požeminės linijos!", - staiga sumojo. - "O, velnias, ir metro čia pat... Bus daug triukšmo, nors... Neblogai užsimaskuotų. Labai neblogai užsimaskuotų! Ar to reikia?!"

Blykstelėjo pranešimo ženklas. Edvardas mestelėjo žvilgsnį - siuntė Šešėlis. Kokia proga? Jis skubiai išsikvietė pranešimą ir peržvelgė turinį: SPB papildymas. Rastas... Nušautas... Nugara nubėgo pagaugai. Adrenalinas plūstelėjo į kraują. "Ne, taip, po velnių, tartasi nebuvo! Aborto liekanos, jie ką, instrukcijų skaityti nemoka?! Šitiek varškės sustūmė ir prapuldė operaciją?!" Komunikatorius tarsis pats išsoko į ranką ir, vos išgirdęs ryšio signalą, Edvardas užriko:
- Velniai rautų, ką jūs padarėte, idiotai!.. Koks dar ramiai?.. Kas buvo atsakingas už operaciją?.. Kokia avarija, koks atsitiktinumas? Profesionalams atsitiktinimų nebūna, Venčini! Suprantate - nebūna!.. Kas man iš jūsų kompensavimo ir ryšių! Šūdini tie ryšiai kaip ir jūsų darbas! Tai man nerėkti? Man?.. Koks dar maskavimas - kai kroviniai mėtos gatvėse, ar jūs suvokiate ką kalbate?... Venčini, nepertraukinėkite, po velnių. Jūs padarėte labai didelę klaidą. Galbūt net didžiausią savo gyvenime. O didelės klaidos, kaip žinote, daug kainuoja. Ir ne pinigais!.. Ne, čia ne grasinimas. Čia pažadas!..

Jis suspaudė rankomis veidą ir užsimerkė. Reikia kažkaip išsisukti, nes šis siurprizas gali sukelti grandininę reakciją. FSD jau turbūt rado pėdsakus, vadinasi, reikia tuos ožius suklaidinti. Reikia numesti netikrą jauką, reikia supainioti, laimėti kelias dienas. Vos kelias dienas užlįsti jiems prieš nosį. Kuris tiktų? Kas jo bijo labiau negu FSD? Tomas? Ne, jis reikalingas, jis gerai susikalba su

Redžins, be to, gali netikėtai išdrąsėti, jam dar ir kalėjimas nebus labai baisus... Vadinasi... Denis. Tik Denis. Manęs taip lengvai vis tiek nesuras, o po to gal ir jį ištrauksiu. Tik kiti, kaip neleisti prisikasti prie kitų? Matė septyni. Atkrenta trys. Lieka Joudsounas, Serdeckis, Enderton, Steplton... Dvi bobos. Ne, likviduoti nieko negalima - jie galutinai persigąs ir tada jau tikrai išsižios. Bet reikia kažkaip paveikti. Reikia mesti netikrą pėdsaką ir apsikasti. Visiems nurodyti išvykti? O gal... Visus pagrobti? Dieve, tai kainuos... Viduryje dienos niekas žmonių šiaip sau negrobia, kils triukšmas, kils per didelis triukšmas. Gerai, pradžia Denis. Psichologinis apdorojimas...

Suzyzė komunikatorius. Tomas atmerkė vieną akį - pro uždengtus langus brovėsi šviesa. Gana ryški šviesa. "Atrodo, jau diena..." Jis užmigo tik besibaigiant nakčiai - vakarykščių emocijų užteko ilgam būdravimui, o krėslas - taip pat ne pati patogiausia vieta miegoti, tad galiausiai dribo ant grindų. Komunikatorius ir vėl zvimbtelėjo. "Įdomu, kiek laiko... Vaje, vienuolika...", - sumurmėjo, pažvelgęs į ekraną. "Edvardas?"

- Edvardai, klausau... - ištarė dar mieguistu balsu.

- Tomai. Po penkių minučių gatvėje bus mašina, ja atvažiuos Denis. Paimk Rebeką. Skubiai sėskite į tą mašiną. Vairuotojas žinos, kur važiuoti.

- Kas? Kur?

- Sakau - po penkių minučių atvažiuoja Denis. Paimk Rebeką ir sėskite į jį atvežusią mašiną. Ar aišku?

- Aišku... O... Gal kažkas nutiko? - pasiteiravo Tomas, jausdamas kaip šiurpsta oda - Edvardo balsas skambėjo neįprastai. Labai neįprastai.

- Viską sužinosi. Negaišk nė minutės.

- Gerai, tuoj...

Edvardas išjungė ryšį. Tomas žvilgtelėjo į sofą, ant kurios miegojo Bekė. Baldas stovėjo tuščias.

Terencas Didas švystelėjo į šiukšlių dėžę šlapią servetėlę ir suskubo pasitikti Džeką Satonį šiam vos išlindus iš automobilio. Kartu išlipo ir kažkoks nepažįstamas vyrukas.

- Teri, - rodos, visai nenustebo bosas.

- Sveikas, Džekai.

- Kaip puiku, kad tu čia. Būčiau specialiai ieškojęs.

- Na, aš taip lengvai nepametamas, - šyptelėjo Didas, akimis verdamas nepažįstamąjį. Kas toks?

Tikrai nematytas...

Džekas, pastebėjęs detektyvo interesą, pristatė:

- Susipažinkite: Bendžaminas Farkinas. Mūsų žymusis Terencas Didas.

- Sveiki, detektyve, - naujasis pažįstamas ištiesė ranką.

- Bosas nesumaišė? Jūs tikrai ne Franklinas? - pajuokavo Didas, šiek tiek nustebeds, kad vyrukas ranką spūstelėjo labai jau geibiai.

- Ne Franklinas, ir net ne Fartinas, inspektorium! - plačiai nusišypsojęs ir netikėtai plonu balsu atsiliepė šis, dar sumostaguodamas ir rankomis. - Nors pirmuoju būti gal ir neblogai...

"Kiba gėjus?", - Didas dar kartą žvilgsniu perbėgo per Farkino veidą - nesupaisysi, pasijauninęs, ar ne.

- Pajuokavot, ir gana, - pertraukė Džekas. O dabar einam į mano skylę.

Vos įėjus į kabinetą, Džekas šūktelėjo:

- Seksas!

Didas ir Farkinas nustebeds susižvalgė. Tuo tarpu permatomas pertvarų stiklas tapo matiniu ir kabinetą pasislėpė nuo svetimų akių. Bosas šiek tiek sutriko

- Aš čia... Hmm... Ai, tokį nieką sugalvojau. Nekreipkit dėmesio. Čia kai sekretorę noriu patvarkyti... - pamėgino papokštauti.

Detektyvas puse lūpų šyptelėjo - "užaugti jam, matyt, nelemta... Tvarkytojas atsirado."

- Sėskite, - pasiūlė Džekas, pats krisdamas į krėslą. Vyras irgi susėdo.

- Didai, misteris Farkinas - iš FSD. Nuo šiol turėsite dirbti kartu.

"Džekai, kiek aš tau kartų sakęs, kad nepakenčiu nieko ant savo galvos?"

- Dar vienas? - nedraugiškai mestelėjo inspektorius.

Bosas piktai dėbtelėjo, Farkinas kilstelėjo antakį ir nusikvatojo:

- Cha cha. Viskas gerai, misteris Satoni. Jeigu dirbame kartu - tai kartu. Manau, gerbiamasis detektyvas viską supras ir įvertins situacijos rimtumą.

- Naderis žuvo, - sunerdamas rankas ir pasilenkdamas į priekį ištarė Džekas
- Buvo nužudytas, - pataisė Farkinas. - Keturi šūviai. Profesionaliai.
- Amžiną atilsį, - sumurmėjo Didas. - Ką gi, man geriau, pagrindinis įtariamasis dingo, - ciniškai pakomentavo. - Kur tai įvyko?
- Dar nežinome. Šiandien 8:12 jį rado gatvių patrulių ekipažas. Lavoną bandyta išgabenti iš miesto, bet įvyko kai kas, ko planuotojai nenumatė. Faktas toks, kad mes jį radome ir dabar turime išsiaiškinti, kas atsitiko. Turite idėjų, detektyve?
- Idėjų? - Didas pažvelgė į vyruką. - Prieš klausydamas mano idėjų, galėtumėte atsakyti į vieną klausimą?

Džekas susiraukė ir nors detektyvas suprato, kad tai buvo įspėjimas: "Po galais, nepradėk!", bet nusprendė nekreipti dėmesio:

- Kokie buvo Naderio įgaliojimai? Ką jis TEN veikė?

Vaikinas nustebęs pažvelgė į inspektorius. "Jis ką, nežino, kad tokių dalykų neklausama, jeigu jie nesakomi?" Bet atsakė:

- Vykde valstybinės svarbos užduotį. Ypatingą.
- Tą aš žinau. Bet mane domina, ką jis galėjo ir ko negalėjo daryti. Ar jis turėjo leidimą žudyti? - tamsus Dido žvilgsnis negailestingai įsmigo į vyruko akis.

Džekas papurtė galvą, bet nesikišo.

- Ne, leidimo žudyti jis neturėjo, - nusukdamas žvilgsnį atsakė Farkinas. - Kitų detalių atskleisti tikrai neturiu teisės, inspektoriau. Neverskite manęs pažeidinėti įstatymo. Netikiu, kad nuo to priklausytų mūsų tyrimo sėkmė.
 - Tai buvo svarbiausia detalė, - atsilošė Didas. - Nes nuo jos siūlysiu pradėti. Ar jūs susipažinęs su bylos medžiaga.
 - Kurios beveik nėra, ar ne, Didai? - ironizavo Džekas. - Man buvo labai smagu, kai kolegoms negalėjau nieko pateikti, išskyrus dvi trumpas ataskaitėles. Mažoka.
 - Ten buvo viskas, kas patvirtina ir oficialu. Kita medžiaga - čia, - Didas plekštelėjo į smilkinį. - Be to, aš nepratęs tirti bylų, kur įvelti saugumo agentai.
 - Gerai, baik tuščiažodžiauti, - numojo Džekas. - Užteks. Jūs supažindinti. Dirbkit.
 - Ačiū už pagalbą, misteri Satoni, - vyrukas atsistojo.
- Didas pašaipiai dėbtelėjo į Džeką. Šis akimis parodė: "Nešdinkis! Pats supranti, kad čia aš bejėgis..."
- Detektyvas atsistojo ir kreipėsi į agentą:
- Gerai, pone Farkinai. Pokalbį pratęsimė kitur. Beje, jau ir pietų metas...

Pusryčiai nebuvo prašmatnūs - vyrai valgė omletą su kumpiu, o Ruta - karštą sumuštinį. Kramtė tylomis. Polas tuo pačiu galvoje žvalgė žemėlapi, svarstydamas, į kurią pusę jiems patraukti. Be abejo, geriausia vengti pažįstamų vietų - jeigu ieškotų, tai pirmiausia tikrintų gimines... Reiktų gal įspėti. Ne, neverta ir netgi negalima. Nebent... Gal Tonio kokie artimieji atsirastų? Tačiau iš kur - Tonis juk našlaitis. Dabar dar ir savo šaudyklos neteko... Jis žvilgtelėjo į draugą - bičiulio ausys judėjo kartu su žandikalauliais. Polas šyptelėjo.

- Na na, ko čia vaipaisi, ką ten žiūrinėji, a? - atgijo Tonis.

- Ieškau, link kur pasukti. Turi pasiūlymų?

- Gal į Havajus? Pagyventume kaip žmonės...

Ruta nustojo kramtyti ir nustebusi žvilgtelėjo į Tonį.

- Tu ką? Su trantu kratytis per visą žemyną? Išprotėjai...

- Užtat nusikračius! Saulutė! Vandeniš! Mažulės!

"Neglumink vaiko. Jai dabar ne saulutė ir ne vandenišk rūpi", - pasiuntė į Tonio dvynį. Jis šyptelėjo lūpų kampučiu:

- Na, bet galima paieškoti ir ko nors arčiau. Ruta, o tu kur norėtum? - kreipėsi į vaiką.

Ji suniurnėjo:

- Namoo...

Polas priekaištingai dėbtelėjo, bet Tonis atsakė žinute: "Palauk, netrukdyk".

- Ruta, negalime kol kas grįžti namo. Pavojinga.

- Aš noriu sužinoti kaip tėveliai, - ji pažvelgė tiesiai. - Ar mes negalime jiems paskambinti?

Tonis liūdnai papurtė galvą ir tęsė:

- Matai, kaip yra. Viskas prasidėjo nuo to, kad atsirado negerų žmonių, norinčių pakenkti tavo tėveliams. O vienas geras žmogus labai norėjo juos apsaugoti, todėl ir paprašė tai padaryti dėdės Polo. Ir, man taip rodos, kad tavo tėveliai - nesvarbu kur bebūtų - labai džiaugtųsi, jeigu tau

negrėstų pavojus. Jeigu mes paskambinsime - galime išsiduoti kur esame. Ir tai taip pat būtų pavojinga. O dabar mes tave saugome ir kol Polas šalia - nieko blogo negali nutikti. Jis labai stiprus. Ir protingas.

Ruta žvilgtelėjo į Polą ir šis galėjo prisiekti, kad vaiko žvilgsnyje buvo tokia ironijos dozė, kad nors prasmek nuo tokių pagyrų. Jis nusuko žvilgsnį ir ėmė skrebenti lėkštę šakute.

- O kas tas... Geras žmogus, kuris prašė mus saugoti? - pasiteiravo mergaitė.

- Jis... - žiojosi Tonis, bet čia Polas pertraukė:

- Naderis. Pažįsti?

Ruta linktelėjo. Tada pažvelgė kažkur virš vyrų galvų ir tarė:

- Bet jis juk žuvo...

Draugai susižvalgė. "Čia... Šitas kūdikis taip juokauja?", - blykstelėjo Tonio žinutė. Polas gūžtelėjo pečiais, padėjo šakutę ir pažvelgė į Rutą:

- Kas tau taip sakė? - paklausė.

- Per vizorių rodė, - paaiškino mergaitė, rodydama ranka. - Jau penketą kartų...

3.

Denio Rotlerio akinių lešiuose žaidė saulė. Galbūt reikėjo pakreipti žaliuzes, bet ar tai besvarbu? Nusiėmus akinius pasaulis rodė šiek tiek išskydęs, nelabai ryškus ir ne itin tikras - tarsi praėjusių dienų įvykiai.

"Ne", - sudraudė pats save, patraukdamas pirštus nuo burnos. Žvilgtelėjo į nagus - apkramtytus, nelygiais kraštais. Perbraukė per plaukus, apsidairė. Buvo tuščia. Visiškai tuščia. O už gretimų sienų turbūt jau vyko darbas - moterys ir vyrai kalbėjosi su bendraminčiais, dėkojo aukotojams, rašė agitacinius lapelius - po pietų turėjo atvykti Bouvelio vadovaujama nuosaikiųjų puristų grupė ir derinti planus dėl bendrų manifestacijų per "Genome 3000" konferenciją. Vargu, ar per darbus kas nors sekė žinias, vargu ar jau žinojo apie surastą buvusio vado kūną. O jis tik laukė. Ir žinojo, ko laukė. Pistoletas, tas pats, kuriuo Edvardas nupylė Naderį, dabar buvo jo rankose. Jis negalėjo Edvardui ištari "ne", jis nespėjo išsakyti net prieštaravimo - tik nudelbė akis ir sutiko. Kaip visada... O ir prieštaravimas nebūtų padėjęs - užsitraukti Edvardo rūstį - vienas juokas. Į nagą jis žmonės ėmė tvirtai. Tvirtai ir grubiai.

"Paklausk, Deni. Tu iki šiol taip ir nepadarei nė vieno tikrai svarbaus darbo - visą laiką vilkaisi kaip uodega. Paskui generalinį. Paskui Naderį. Paskui mane. Aš tau dabar duodu šansą - būti vyru, būti lyderiu! Pasitarnauti mūsų bendram tikslui. Liko labai nedaug. Iš tavęs juk prašau niekniekio - apdžiaustyti makaronais farų ausis. Priskiesti, suvaidinti žudiką - maniaką. Tegul pasikapsto, tegul paieško motyvų..."

"Bet... Edai..."

"Deni. Neilgam. Po poros savaitių aš tave ištrauksiu. Per tą laiką nieko nespės įvykti, nes nauji įvykiai užgoš visokius maitas Naderius... Tu gi pats žinai"

Jis dar norėjo pasakyti - "aš juk niekada nelaikęs rankoje ginklo, nešovęs, kas manimi patikės...", tačiau nespėjo. Edvardas paplekšnojo per petį ir išlipo iš mašinos. O jis liko vienas Edvardo iš anksto suplanuotame maršrute į ofisą.

"Aš nesugebėsiu jų apgauti...", - ištarė pats sau žvelgdamas į lygų medžio plokštės paviršių. "Mane perkas tarsi riešutą". Denis paėmė į rankas nediduką pistoletą ir pamėgino pakartoti tai, ką matė daugelyje filmų, skaitė vesternuose, kituose pigiuose romaniūkščiuose. Atsistojo, ištiesė ranką, susiraukė ir ištarė:

- Sugrok man mirties melodiją, šunie! - ir spūstelėjo gaiduką. Tačiau ginklas neatgijo - gaidukas įsiriėmė į blokatorių. Frazė irgi suskambėjo apgailėtinai. Jis savęs nematė, bet jautė, kad vargu ar panašus į tuos herojus, laistančius kulkas į kairę ir į dešinę...

"O ką darys Reičelė, sužinojusi, kad jos vyras - žudikas? Išsižadės? Nors tiek aš jai rūpiu... O gal priešingai - apsidžiaugs, pagaliau patekusi į dienraščių puslapius?" Jis vėl žvilgtelėjo į nagus - keista, po dvidešimties metų juodu tesiejo vakarinis sėdėjimas prie televizoriaus ir trumpas šūktelėjimas

"Deni, negrauk nagų..." Nelabai daug.

Jis atsistojo ir nerangiai nušleivojo prie lango. Apačioje driekėsi juosva gatvė, kuria šliaužiojo išskydusios mašinos ir slankiojo praeiviai. Viskas liejosi į besimainančią pilką masę, primenančią gargaliuojančius purvo katilus, regėtus tolimose jaunystės kelionėse. Bet jaunystės nebebuvo. Liko tik purvas. Daug daug purvo. Atrodo, šoktum į tą purvą ir atsidurtum savo gimtojoje stichijoje. "O gal... pamėginti?", - radosi mintis. - "Tik viens - ir viskas būtų užbaigta". Jis plaukiotų purve. Tarsi vienas didelis didelis purvo burbulas... Ir nieko neišduotų! Ir niekas nebegalėtų nieko paklausti, nieko nebereiktų bijoti...

Didas pabrėžtinai patogiai išsidrėbė galinėje sėdynėje, jaunimą palikęs burkuoti priekyje. Tiesą sakant, Renė jis pasikvietė specialiai - mat jau po pirmų dešimties minučių suprato, kad bendraujant su Farkinu teks išnaudoti visą savitvardą. Deja, čia ne koks nors lengvai ir toli pasiunčiamas geltonsnapis... Na, nejautė jis simpatijos tam FSD agentui. Nebuvo vyrukas kvailas. Nebuvo nenuovokus, bet nepatiko. Nepatiko ir baigta. Sunku pasakyti, kodėl. Gal ausį režė plonas balsas. Gal erzino nuolatinis mostagavimas ir laistymasis emocijomis. Tad tegul Renė pabūna žaibolaidžiu... O burkavimas spartėjo:

- Jūs puikiai vairuojate! - mirktelėjo Farkinas, pastebėjęs, kad mergina beveik nenaudoja autopiloto.
- Ne pirmas kartas šiuo maršrutu, - pasikuklino ji.

"Ir, garantuoju, ne paskutinis", - pridūrė mintyse detektyvas. Bet ir nebloga gi karuselė įsisuko šioje bylėlėje - seniai į tokią painiavą nebuvo įlapnojęs. Jis užsimerkė, norėdamas dar kartą apsvarstyti tai, ką pasakė saugumietis...

- Kaip minėjau, Naderis rastas nušautas. Įdomu tai, kad paskutinį pranešimą iš jo gavome vakare prieš suradimą, nors ekspertizė padarė išvadą, kad tuo metu jis jau turėjo būti miręs. Be to, porą dienų prieš žūdamas jis pridarė visokių įdomių sprendimų - pavyzdžiui, vienai puristei pasamdė asmens sargybinį.

- Rebekai Redžins? - pertraukė Didas.

- Jūs žinote?! - nustebė Farkinas.

- Ne visai... - sumurmėjo inspektorius ir paprašė:

- Tęskite.

- Lyg ir viskas...

- Hmm... - Didas pasūpavo koją. - Darosi tikrai įdomu. Vadinasi, jis tikėjosi, kad į moterišką kažkas kėsinsis ir neapsiriko. Arba...

- Koks arba? - susidomėjo agentas.

- Toks arba, kad Rebekos Redžins pasikėsino metu jau nebuvo namuose. Ji pabėgo. Namuose tebuvo jos vyras Aleksandras Redžinsas ir dukra Ruta Redžins. O kur buvo tas asmens sargybinis?

- Nežinome. Apie asmens sargybinį atėjo duomenys tik dėl nemenkos pinigų sumos pervedimo ir jos pagrindimo.

- Kam?

- Kažkokiam Polui Karanskiui...

- Kar... Karanskiui? - sujudo Didas. - Betgi... Ė, čia juk Redžinsų kaimynas!

- Tai yra?

- Jeigu neklystu, tas vaikinys gyveno name prieš juos.

- Nieko sau! - stryktelėjo Farkinas. - Jūs norite pasakyti, kad Naderis pervedė pinigus tiesiog Redžinsų kaimynui?!

- Iš kur aš žinau? - ramiai gūžtelėjo detektyvas. - Tiesiog imkit ir patikrinkit, kas, kaip. Beje, kaip suprantu iš jūsų kalbos, Rebekos Redžins niekas taip ir nesurado?

- O kodėl mes jos turėtume ieškoti? - nusistebėjo agentas. - Manote, kad ji nužudė Naderį?

Didas prunkštelėjo ir piktokai dėbtelėjo į agentą.

- Norėtusi, kad perskaitytumėte tai, ką davė Satonis. Ten, rodos, pakankamai aiškiai išdėsčiau kai kurias savo prielaidas. Tiek to. Gerbdamas kolegas siūlau naują versiją...

Didas atsilošė kėdėje:

- Rūmų perversmas.

Nesupratęs agentas murmtelėjo:

- Tai yra...

- Jūsų Naderis tikriausiai kažkaip išsidavė ir jį likvidavo patys puristai. Arba padarė kažką, ko kiti negalėjo leisti. Nes viskas rodo, kad kažkas labai intensyviai kaišiojo jam pagalius į ratus. Ypač dėl noro paskelbti Rebeką Redžins šventąja. Jis kažkur neatsargiai peržengė ribą. Priartėjo prie šventos tikėjimo ugnies. Fanatikai to neatleidžia. Suprantate?

Farkinas linktelėjo.

- Tai ką... Tradicinės procedūros? Važiuojame vėl lankyti puristų? - atsiduso Didas - "Kad jie kur prasmegtų..."

- Galbūt... - sutiko agentas. - Bet, man rodos, kad vertėtų susirasti ir tą asmens sargybinį ir sužinoti, kokias instrukcijas jam davė Naderis. Ką jis saugojo ir nuo ko saugojo!

- Ieškokite, - sutiko Didas. - Nors ir dabar pat.

Jis atsistojo. Pamankštino pečius. Nuėjo iki lango. Pažvelgė žemyn. Detektyvas nemėgo žiūrėti į žmones, kai jie intensyviai naudojami dvyniais. Mat dažniausiai pastarųjų veiduose atsispindėdavo tokia emocijų gama, kad neatant objekto, kurios tai sukėlė, vaizdelis tapdavo ir absurdiškas, ir kažkoks... Iškrypęs. Tai buvo dar viena priežastis, kodėl inspektorius neskubėjo sau dėtis dvynio.

Vėl eilinis šviesoforas... Stabdant detektyvo kūnas šiek tiek slystelėjo į priekį, jis įsirėmė delnu į priekinės sėdynės atlošą. Už mašinos irgi sucypė stabdžiai, bet sėdintys priekyje linksmai kvatojosi - tai vadinama "geru vairavimu..."

Blykstelėjo ryšio signalas. Signalas ne tik blykstelėjo, bet kažkodėl dvynys ir iš karto sujungė, neatsiklausęs šeimininko.

- Misteri Karanski?

Polas vos neužspringo - kas čia per pokštai? Tonis nustebęs žvilgtelėjo į užsikosėjusį draugą, bet šis tik mostelėjo ranka, atsistojo ir nuėjo į šalį. Į jį stebeilijosi greičiausiai bendraamžio, šviesiaplaukio,

švelnių bruožų vyro galva.

- Taip, - pagaliau sukoncentravęs mintis, atsiliepė Polas.

- Aš esu Bendžaminas Farkinas iš Valstybės saugumo departamento.

"Tai bent! Štai kodėl dvynys neatsiklausė leidimo sujungti..." - suprato.

- Aš klausau...

- Mes tiriname Kolino Naderio nužudymo bylą, norime užduoti jums keletą klausimų. Ar galėtumėte kaip galima greičiau atvykti į 343 policijos nuovadą?

- Čia... Disi?

- Taip, Disi.

- Apgailestauju, šiuo metu esu tolokai nuo Disi. Tačiau pavakarei turėčiau suspėti grįžti.

- 4 po pietų tiks?

- Tiks.

- Jus pasitiks.

- Ačiū...

"Neblogai. Ir kuo toliau - tuo linksmiau", - Polas atsirėmė į sieną. "Dar ir saugumas įsipainiojęs. Tikiuosi, manęs Naderio nulenkimu neapkaltins?!"

Priėjo Tonis:

- Kas dabar? Nauja užduotis?

- Ne visai... - sumurmėjo Polas. - Saugumo kvietimas apklausai. Siurprizas.

- Fi fi... - švilptelėjo Tonis. - Ką darysi?

- Ką ką, - suniurzgė Polas. - Aišku, važiuosiu. Negi manei, kad bėgsiu? Trigubas mėšlas...

- O... Ruta?

- Vešiuos kartu.

- O jeigu...

- Kas jeigu?..

- O jeigu būtent nuo saugumo ir policijos tau buvo duotas nurodymas ją saugoti? O gal būtent jos ieško? - bandė spėti bičiulis.

- O jeigu bobutė būtų su papais, tpfu, tai yra ant ratų? - visai įniršo Polas. - Kelintas mano reikalas, kas ko ieško, a? Aš, dabar, po galais, sėdžiu subinėj, supranti? Be varškės, be darbo ir dar įveltas į kažkokią idiotišką istoriją. Tad mano didžiausias noras - kuo greičiau visa tai pabaigti. Aišku?! Ir neįsivaizduok čia kažkokio sąmokslu ar panašių kvailysčių. Grįžtam į Disi. Taškas.

- Pala, Polai, nesikarščiuk, - bandė jį raminti Tonis. - O gal dar pabandome pakalbėti su Ruta? Gal ji ką nors papasakos? Juk įdomu...

- Pats tada ir kalbėk, - atkirto Polas. - Aš einu myžti ir važiuojam iš čia.

Prie puristų pastato įėjimo būriavosi minia, vis pasipildanti naujais žiopliais. "Koks ten cirkas?", - nustebo Didas. - "Mitingas? Agitacija?"

- Sustok čia, - paliepė jis Rene. Čiūžtelėjo padangos. Detektyvui jau iššokus, gatvės tolumoje pasigirdo greitosios sirena. Akies kampučiu inspektorius pastebėjo, kad Farkinas, aplėkęs aplink mašiną, paslaugiai atidarė Rene pusės dureles. Didas išsitraukė policininko ženklelį - jis jau neabejojo, prireiks.

- Prašau praleisti, policija! - šūktelėjo braudamasis pro minią.

Atsivėręs vaizdas nebuvo malonus - ant šaligatvio gulėjo sutišęs žmogus pilka eilute. Neabejotina, vargšelis krito iš aukštai. Detektyvas priklaupė ir labiau automatiškai, nei ko nors tikėdamas, pridėjo delną prie kaklo ieškodamas pulso - žinoma, pastangos buvo bergždžios...

- Kas jis? - greta nuskambėjo Farkino ištarti žodžiai.

- Nežinau... - sumurmėjo Didas, žvelgdamas aukštyn. Maždaug keturioliktame aukšte blykstelėjo metalinis atverto lango rėmas. - Bet, jeigu atmintis nemeluoja, vienas iš jų...

- Rene, apieškokite lavoną. Farkinai - su manimi, - traukdamas ginklą Didas pasisuko link įėjimo.

Keturioliktame aukšte pareigūnus vėl pasitiko toji pati maloniai besišypsanti moteriškė, tačiau jos veidas tuoj pat pabalo, išvydus, kad abu vyrai ginkluoti.

- Neišsigąškite, mem, policija! - paskubėjo ją nuraminti Farkinas.

Moteris linktelėjo.

- Berods 147... - murmtelėjo Didas, nerdamas į koridorių. Agentas nuskubėjo iš paskos. Sustojus prie durų detektyvas atsisuko:

- Aš pirmas, pridenkite, jei kokios...

Tačiau durys buvo užrakintos.

- Pasitraukite, inspektorai, - pasiūlė Farkinas, nutaikydamas pistoletą į spyną. Pokštelėjo trys šūviai, užraktas išsidarkė. Agentas kojos spyriu atidarė duris ir įšoko į vidų, Didas, dengdamas porininką, įpuolė iš paskos. Koridoriuje sutrinkėjo durys, žmonės išpuolė žiūrėti, kas čia dedasi... - Tuščia... - šūktelėjo Farkinas, vamzdžiu kruopščiai apvedžiojęs kiekvieną kampaną, bet ginklo nenuleido, įtemptai stebėdamas už stiklinės pertvaros esantį didžiulį rašomąjį stalą - ar kas nors neišlys iš po jo. Tuo tarpu Didas jau susidomėjęs išsitraukė servetėlę ir pakėlė nuo čia pat esančio didelio pasitarimų stalo pistoletą. Tai buvo naujos kartos "Smith&Vessonas", serijos "Šefo specialusis" CS55 modelis. Šie nedideli pistoletai buvo gana kaprizingi ir jais paprastai naudojosi profesionalai. "Vadinasi, ir tokį jie turėjo? Ėhė, gaidukas tai užblokuotas..." Šalia ginklo gulėjo per pusę sulenktas lapas popieriaus, virpantis nuo skersvėjo, klaidžiojančio tarp praverto lango ir ant vyrių besisūpuojančių durų.
- Atrodo, galime slėpti šaudyklę, - murmtelėjo Didas, atsiversdamas lapą ir skaitydamas balsu: - Dėl mano pasitraukimo nekaltinkite nieko, tai buvo savanoriškas sprendimas pasitraukti... Aš padariau didžiąją nuodėmę, aš nužudžiau žmogų. Aš nužudžiau Koliną Naderį. Tas žmogus nebuvo vertas gyventi - jis mums melavo, apgaudinėjo, jis buvo pasiūstas mūsų klaidinti ir nukreipti neteisingu keliu. Tačiau tik Viešpats gali nuspręsti ar taip yra iš tiesų. Aš leidau sau prisiimti Jo sprendimo teisę, tuo pačiu paniekindamas Jo valią. Todėl nieko nekaltinkite dėl mano mirties. Mano žodžių teisumą gali patvirtinti Tomas Hoveris, kuris buvo greta tą akimirką. Mano žmonai, Reičelei Rotler, perduokite, kad jos ir mūsų vaikų ateitimi pasirūpinta. Perduokite, kad jos pasiilgsiu. Denis Rotleris. Į tavo rankas atsiduoodu, Viešpatie!
- Štai mįslės ir išsisprendė... - slėpdamas pistoletą ištarė Farkinas. - Jūs teisingi, rūmų perversmas.
- Manote... - murmtelėjo Didas. Agentas šyptelėjo.

"Mes važinėjame ratais", - nusprendė Edvardas, nors pro temdytus langus matėsi prastai. - "Tikrina, ar niekas neseka?"

Vyras, dėvintis brangų kostiumą, vis dar tylėjo, bet žvelgė iš padilbų. Tankūs juodi antakiai, giliai įsodintos akys ir griežtas smakras leido spėti apie nelabai taikų būdą. Ir vis dėlto, jis nusišypsojo. Šykščiai. Mandagiai. Tačiau Edvardas pasijuto šiek tiek geriau - užsitęsusi pauzė buvo nejauki. Labai.

- Tai sakote, - minkštindamas priebalses ištarė jis, - kad naujos problemos reikalo nesutrukdys? Edvardas gūžtelėjo, nusprendęs, kad ne metas apsimetinėti per daug savimi pasitikinčiu - taip galima ir galvą pakišti, tad atsakė be patoso:

- Neturėtų.

- O jeigu sutrukdytų... Ar pagalvojote apie atsarginius planus? Kitus variantus?

- Pagalvojau. Tačiau jau dabar numestas vienas netikras pėdsakas... Tai turėtų įtikinti, kad dirba ne profesionalai.

- O taip... Pėdsakas mestas efektingai, - puse lūpų šyptelėjo pašnekovas. - Ir krito nemažai.

"Nesupratau?" - nustebo Edvardas, bet balsu to neištarė.

- Bet vis dėlto... - tęsė pašnekovas. - O jeigu bus atliktas nuodugnus tyrimas?

- Ne, - nukirto Edvardas.

Vyras klausiamai pažvelgė.

- Aš ponui R. jau sakiau.

- Rašėte.

- Taip, rašiau.

- Jam norėtųsi ir išgirsti.

"A... Tai R. visgi neakivaizdžiai dalyvauja...", - suvokė Edvardas.

- Galiu pakartoti, - sutiko. - Jeigu jie norės atlikti išsamų tyrimą, privalės pripažinti, kad trečiasis generatorius dar neveikė. Jeigu jie tai pripažins - paskęs ieškiniuose. Finansinis krachas garantuotas. Todėl jie priims mūsų versiją. Ir dar bus dėkingi. O mūsų rankose bus ir visi tiesos koziriai, - paaiškino Edvardas.

Tyla vėl truko keletą akimirku. Galbūt buvo tariamasi su R., nors pašnekovas viso labo vieną kartą vos pajudino antakį.

- Ką gi... Manykime, kad viskas gerai, - pagaliau prabilo. - Kaip sakiau, jūsų sprendimas mums patiko. Pinigai bus. Nuoširdžiai linkime ir tolimesnės sėkmės.

- Ačiū, - padėkojo svarstydamas, pokalbis jau baigėsi, ar dar ne.

Automobilis sulėtino greitį ir galiausiai sustojo. Edvardas spustelėjo pašnekovo ranką ir,

prisimerkdamas nuo ryškios šviesos, išlindo į gatvę. Che, kaip tik prie Lafayeto skvero. Vadinasi, iš tiesų važinėjo ratais. Jis užsidėjo tamsius ekraninius akinius ir komunikatoriaus iš karto paprašė žinių suvestinės. "Prezidentas pagerbė Irako karo dalyvius...", "Jude Law pripažintas geriausiu agentu 007... Bet tik po Sean Connery", "Išjungta paskutinė elektros kėdė", "Nanotechnologijos ir toliau pigo", "Paslaptingos mirtys puristų stovykloje tęsiasi..."
"Tęsiasi?! - nustebo, iškviesdamas pilną tekstą. - Denis?!"

* * *

- Na, mažoji šaunuole, - pasilenkė prie vaiko Polas. - Auk didelė. Būk tokia pat protinga ir narsi, - tarė delnais švelniai spustelėdamas mergaitės petukus.
- Tai tu mane... Paliksi? - Ruta pažvelgė tiesiai į akis. Jis šiek tiek sutriko - mergaitės žvilgsnyje glūdėjo ne kokia nors vaikiška isterija, išdavystės smerkimas, o liūdnas susitaikymas. Graudus susitaikymas. Ir tai, kažkodėl, žeidė - labiau nei bet kas kita.
- Tavim dabar pasirūpins kiti dėdės... Ir tetos. Pamatysi, viskas bus gerai... - jis nusišypsojo. - Nebereikės niekur lėkti viduryje nakties. Kęsti Tonio tauškalų, - mirktelėjo.
- O ką jis darys be šaudyklos? - parūpo Rutai.
- Nežinau. Kažką sugalvos...
- O tu?
- Aš? Vėl ieškosiu darbo.
- Saugotojo?
- Aha. Juk nieko kito ir nemoku, - prisipažino.
- O tu man duosi savo ryšio numerį?
- Numerį? - šiek tiek nustebo. - Duosiu, jei tik nori...
- Kai man bus labai baisu, - tyliai ištarė Ruta, - aš tau paskambinsiu ir paprašysiu mane pasaugoti. Ar atvažiuosi?
Polas šyptelėjo. Ir kuo gi nusipelnė tokį pasitikėjimą? Šįsyk jis pažvelgė tiesiai vaikui į akis ir paaiškino:
- Nepažadu. Matai, mano toks darbas, kad kartais negali niekur važiuoti, o privalai būti vienoje vietoje. Bet jeigu galėsiu, jeigu būsiu laisvas arba... Jeigu žinosiu, kad tau tikrai labai baisu - atvažiuosiu, - pažadėjo. - O su manimi tau nebuvo baisu?
- Ne. Tu patikimas ir drąsus, - labai rimtai atsakė mergaitė.
Jis mintyse prunkštelėjo. Neblogas įvertinimas! Bet pasišaipyti sau neleido, tik spragtelėjo liežuvium ir, jau atsistojęs, ištarė:
- Na, tai... Iki! - mostelėjo dviem pirštais nuo kaktos, tarytum atiduodamas pagarbą.
Mergaitė šyptelėjo lūpų krašteliu ir staiga nususuko, slėpdama akių kamuščiuose besikaupiančias ašaras.

"Ne, dienele intensyvi, tačiau daug naujo neatnešė", - nusprendė Didas, vėl besisūpuodamas kėdėje. Na, ir kas, kad pabendraavo su asmens sargybiniu - šis tik patvirtino tai, kas jau saugumui buvo žinoma... Na, ir kas, kad patalpos analizė parodė, jog vargšas žmogelis pats iššoko pro langą ir niekas jo neišmetė? Žmogų privesti iki savižudybės yra aibė būdų. Aišku, tai, kad biuras buvo uždarytas Naderio mirties dieną - svarbu. Tačiau, jeigu šie tipai ar tipas dirba kruopščiai - tai kamerų įrašai bus seniai išvalyti... Bet gi vis tiek reiks tikrinti! Šventas Juozapai, atoslūgio nesimato!.."

- Inspektoriau?

Didas atsiduso:

- Taip?

- Tai vis dėlto, kaip manote... Tas iššokęs vyrukas žudė Naderį, ar ne? - kėdėje susikūprinęs Farkinas pasirėmė smakrą ranka ir įsmeigė akis į detektyvą.

- Manau, kad ne.

- Hmm... Aš irgi taip manau. Vėl netikras pėdsakas, - sumurmėjo.

- Kodėl?! - nustebo Rene. - Bet juk mes nustatėme, kad jo niekas neišmetė!

"Na, tegul pasiginčija...", - mintyse šyptelėjo detektyvas.

Farkinas pasisuko į merginą:

- Pirmiausia, netikslumai priešmirtiniame raštelyje. Abejotina, ar krikščionis, norėdamas atpirkti vieną nuodėmę darytų kitą. Savižudybė - irgi nuodėmė. Didelė nuodėmė.

- Žmogžudystė - didesnė!
 - Čia dar klausimas! - nepasidavė agentas ir tęsė:
 - Toliau... Denis Rotleris neturėjo leidimo laikyti ginklą. Taip pat jo pavardės neradome jokiuose šaudymo kursuose. Galimas daiktas, jis net nemoka ginklu naudotis. O "Šefo specialusis" - tai ne koks nors žaisliukas, patikėkite, Roza...
 - Mano tėvas irgi neturėjo leidimo. Bet stalčiuje prie lovos visada gulėjo revolveris! Ir ne kartą mačiau, kaip šaudė į alaus skardines!
 - Na, gerai, - nusileido Farkinas, - sutinku, šis argumentas silpnesnis.
 - O dar yra? Tai yra - turite? - vyptelėjo.
 - Turiu. Bet nesakysiu, - mirktelėjo erzindamas.
 - Fi... Dar vienas slapukautojas... - prunkštelėjo Rene. - Na, ir duskit su savo paslaptimis, - palinkėjo.
 - Kavos?
 - Ačiū.
 - Detektyve?
- Didas linktelėjo.
- Kažkas mus nori vedžioti už nosies. Ar ne, Didai? - kreipėsi Farkinas, pastebėjęs, kad viso ginčo metu inspektorius tik tylomis sūpavo kėdę.
 - Ar ne, - atsisukęs atsiliopė jis. - Ir aš tikiuosi, kad ponas saugumo agentas mums vieną kartą pasakys, ką gi mes vaikomės...
- Farkinas žvilgtelėjo į detektyvą ir nusišypsojo:
- Na, gerai. O jeigu aš pasakysiu, kad mes vaikomės E.T., jums bus ramiau?
 - O jūs UFO nesivaikote? - įgėlė Rene, tebestovinti prie kavos automato.

Tonis peržvelgė vizoriaus laidų biblioteką. Patikrino minibarą, išsirinko ir atsidarė džino su tonika. Apžiūrėjo kambario aplinkos programavimo pultą. Atidarė stalo stalčių, kur, kaip ir įprasta, gulėjo Biblija. Pervertė keletą puslapių. Šyptelėjo pats sau. Prisėdęs ant žemos spintelės ir į šoną nustūmęs naktinę lempelę pradėjo laukti.

Klanktelėjo spynos liežuvėlis, prasivėrė vonios durys. Tonis ėmė skaityti išraiškingu balsu:

- Jis taip jiems sakė: "Įsidėmėkite, ką girdite: koku saiku seikėjate, tokiu ir jums bus atseikėta ir dar pridėta. Kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką turi!" (Mk 4,24-38)

Polas prunkštelėjo, basom kojom nutipeno iki lovos, nusijuosė rankšluostį, susirado glaudes. Tonis karštingai vertė lapus.

- Kaip sunku turtingiems įeiti į Dievo karalystę! Lengviau kupranugariui išlįsti per adatos ausį, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę!" (Mk 10,22-34) - tęsė skaitovas.

Polas apsimovė kelnes ir nugara šoko ant lovos. Tonis čiupo gaudyti nuo čiušinio vibracijos bevirstančią lempą, nepaleisdamas Biblijos.

- O, čia... - murmtelėjo. - Tuomet Jėzus jiems tarė: "Kas ciesoriaus"..., tpfu, ne, šitas netiks!

- Cha cha, - nusikvatojo bičiulis. - Aha, šitas netiks. Baik tyčiotis iš šventų dalykų ir padėk knygą.

- Aš nesityčioju, - Tonis užvertė tomelį. - Aš mokausi. Nes man vis tiek reikės išsimušti odelių...

- Iš dėdės?

- Ten tai žuvęs reikalas, - Tonis papurtė galvą. - Nebent suorganizuočiau seriją nelaimingų atsitikimų: jam ir jo penkiems sūneliams... Netgi to neužtektų - dar juk yra žmona, sesuo, tėvai... - jis lenkė pirštus.

- Gerai gerai, užteks, - pertraukė Polas. - Giminė didelė.

- Aha. Didelė, - sutiko Tonis. - Bet ir be giminės yra žmonių, pamiršusių gerus draugus, duodančius pinigėlių juodą minutę. Ne taip, kaip tu...

- Reiks padėti?

- Nesupyksiu...

- Ech, seniai kam nors snukį bebuvau išmales... - rąžydamasis svajingai ištarė Polas. - O nesidulkinau tai!.. Aaaaaa!! - riktelėjo.

- Kas tau?! - stryktelėjo Tonis.

4.

Rene, vienoje rankoje nešdama du, o kitoje - vieną kavos puodelį, grįžo prie stalo.

- Meistriškai!.. - pagyrė išsišiepdamas Farkinas.

"Jis ką? Kabina mane ar kokio velnio?", - pamanė mergina, tylomis prisipažindama, kad neįkyrus, bet nuolatinis agento dėmesys - malonus. "Tik jis pats... Kažkoks slidus. Tarsi gražus muilo gabalėlis - kvepia, malonus liesti, bet atsikąsti geriau nemėginti". - Ačiū, Bendži, - mirktelėjo. - "Įdomu, kaip sureaguos į vardą?"

Didas krūptelėjo, tarsi kažką prisiminęs ir, tarsi užmiršęs net kavą, paklausė:

- Mielieji, o mergaitė?!

- Kokia mergaitė? - žiojosi Farkinas.

- Oi... Redžins, - suniurnėjo užsimerkusi Rene. "O aš maniau, kad jau namo gal eisime..."

- Prieš rytdieną reikia su ja būtinai pabendrauti, taip pat ir patikrinti, ar visą tiesą mums sakė tas asmens sargybinis, - Didas atsistojo. - Aš atvesiu.

- Geriau aš, detektyve, - pasisūlė Rene. - Man rodos, ji nelabai jums simpatizuoja, - pajūlavo.

Didas kryptelėjo lūpas, bet nieko neatsakė, tik vėl atsisėdo. Rene nuėjo.

- Klausyk, Didai, - Farkinas susidėjo rankas už galvos. - Pasakyk man paslaptį, kai tu gali išlikti toks granitinis, kai aplink sukiojasi ši figūrėlė? Senatvė jau tarpkojin smeigė? Ar tu... šiaip aklas?

Inspektorius žvilgtelėjo į agentą.

- Na, ir ką? - paklausė.

- Ne, nieko. Tada tikrai nieko, - prunkštelėjo Farkinas. - Absoliučiai nieko, - užtikrino.

- Ir gerai, - atsiliepė detektyvas. - Ir tai - labai gerai. Vyrų žvilgsniai susitiko - patyčia agento akyse netrukus ėmė gesti. Jis gūžtelėjo pečiais ir nusuko akis.

Rene atsargiai pravėrė duris. Vaikų kambariai policijos nuovadose buvo atsiradę neseniai, ir tai - tik didžiuosiuose miestuose arba tiksliau - tik didžiosiose nuovadose. Patalpa buvo padalinta į dvi dalis, atribotas stiklo pertvara - viena jaunyliams, tarkim, iki 5 metų, kita - vyresnėliams, iki 10 ar vyresniems. Aišku, tiems vyresniems, kurie jie patekdavo tik kaip tėvų palydovai, o ne įtariamieji peštukai ar vagišiai. Pirmojoje kambario dalyje glaudėsi lėlės ir meškučiai, lėktuvėliai ir mašinėlės, kamuoliukai, dideli spalvoti peštukai. Gi vyresnėlių sektoriuje matėsi įrengtos kelios kompiuterinių žaidimų vietos, netgi vienas virtualiosios realybės gultas. Na, o vaikų kambarį prižiūrėjo geruolė Mirena - mažučiukė, storuliukė socialinė darbuotoja, pravardžiuojama "peliuke", nes kalbėjo plonu, cypsinčiu balsiuku.

Ruta ir Mirena sėdėjo ant mažų kėdučių viena priešais kitą jaunėlių pusėje. Pertvara neleido girdėti apie ką jos kalbasi, bet, neabejotina, tai buvo pasaulinio masto problemos. Rene atidarė dar vienas duris, Miren, ją jau pastebėjusi, plačiai nusišypsojo:

- ..žėik, užėik! - pamojo. Mergaitė irgi atsisuko, nužvelgdama viešnią.

- Ruta, susipažink, čia - Roza, - cyptelėjo "pelytė", užmiršusi, kad mergaitę Rene jau buvo mačiusi. - Tai pagaliau prisiminėte, pagaliau? - sugėdijo.

Rene kaltai skėstelėjo rankomis:

- Užsimeršome... Daug ką padaryti turėjome. O ką judvi veikėte?

- O mes... Žaidėme, - Mirena užlenkė pirštą, - dainavome - žinok, kaip Ruta gražiai dainuoja!

Kalbėjomės, netgi skaitėme! - liko tik mažylis pirštas.

- Ozo šalies burtininką, - patikslino ir Ruta. - O tu skaičiusi?

- Žinoma, - šyptelėjo Rene. - Juk visi ją skaitė!

- O tada - vėl žaidėme, - tęsė Mirena. - Ji buvo Doroti, o aš - pirmiausia Geležinis Medkirtys.

"Chi chi, - mintyse sukikeno Rene. - Jai tik geležiniu medkirčiu ir būti..."

- O vėliau - piktoji Vakarų ragana. Kol susiginčijom, - išsišiepė "pelytė". - Mirtinai susiginčijom!

- Ji norėjo, kad aš ją aplicčiau vandeniu! - šūktelėjo Ruta.

- Čia kai buvau ragana! - pertraukė Mirena.

- Bet aš nenorėjau jos lieti vandeniu. Juk nuo vandens ji būtų ištirpusi. Aš norėjau iš jos padaryti gerą raganą, todėl apliciau apelsinų sultimis, o ne vandeniu!

- Va va! Matai, ką ji padarė! - šūktelėjo "pelytė", atkišdama sulietą palaidinę. - Matai! Aš jai daviau stiklinę ir nususukau... Po tokio pokšto mes susiginčijome - kas turi skalbti palaidinę? Aš, kadangi gal jau esu geroji ragana, ar ji - kadangi nežinome, ar apelsinų sultys iš tiesų gali atkerėti blogąją raganą į gerąją? Gal tu mums padėsi?

- Ji! - Ruta pašoko ir karingai įsisprendė rankas į juosmenį. - Jinai dabar geroji ragana!

Abrakadabra! - pridėjo mostelėdama pieštuku. - Geros raganos neverčia kitų skalbti!
- O gal aš dar bloga, bloga! - išskėtusi rankų pirštus sucypė "pelytė". - Labai bloga!
- Taip... Jums čia linksma, - mirktelėjo Rene. - Tačiau man, deja, reikia dirbti darbą, - atsiduso.
Ruta, ar eisi su manimi pasikalbėti?
Mergaitė iš karto surimtėjo.

- Kur? - nuleido akis.
- Čia pat, netoliese. Mirena irgi eis kartu.
- Kaip aš eisiu su apipilta palaidinuke? Kaip dabar man žinoti - aš vis dar bloga ragana, ar jau gera, kaip? - nerimo "pelytė". Rene akimis paprašė: "Užteks, dabar jau pereiname prie rimtų dalykų".

"Ech, Deni Deni... Na kam reikėjo taip skubėti, kam? Galėjai bent triumfo valandos palaukti, o dabar... O juk niekad, niekad nebūčiau įtaręs, kad tu taip galėtum. Senas, storas ir bjaurus baily... Bet jeigu galvojai, kad man maišai kortas - klydai. Lavonai labai tylūs. O gal čia tavo paskutinė auka broliams? Jeigu taip - tada tu vertas paminklo. Didelio paminklo su dideliu užrašu: "Čia ilsisi Denis Rotleris, žmogus, neišdavęs savųjų". Skamba patetiko-idiotiškai, bet tau patiktų... Gaila, laidotuvėse dalyvauti negalėsiu."

Edvardas baigė šakute baksnoti didžiulę meksikietišką salotų lėkštę, gurkstelėjo porą "Corona" gurkšnių ir apsidairė. Nedidelėje užkandinėje jis buvo vienas - netgi už barmenė kažkur prapuolė. Kišenėje virptelėjo. Vėl kas nors naujo? Jis užsidėjo akinius. Oho! Naujienos voratinklyje! Vienas iš daugelio Globalneto skanerių pranešė apie sutiktą šviežią informacijos iš voratinklio sutapimą, įdomu, ar naudinga? Karanskis... Karanskis užregistruotas pas daktarą Leitoną. Dirbtinės kojos nenori veikti? Nieko keisto, tikrai nieko keisto... Netgi numatyta. Seniai numatyta ir bus panaudota. Efektyviai panaudota!

Liftas švelniai dunkstelėjo, užsidegė žalia lempelė ir durys atsivėrė. Rene apsimetė, kad ji net nepastebėjo, jog Farkino ranka buvo švelniai nusileidusi ant jos dešiniojo sėdmens. Mergina tiesiog žengė pro duris, atsiveriančias tiesiai į garažą. Prieš akis sublizgo keletas automobilių eilių, tačiau palyginus su mašinų gausybe, kuri čia stovėdavo dienomis, garažas buvo pustuštis.

- Benai, - neiškentė Rene, - tai visgi - kas tas E.T.?
- Tie, - pataisė agentas. - Žinai, tokie ilgais kaklais, didelėmis akimis...
- Juokinga, - prunkstelėjo mergina. - Tiesiog genialus pokštas. Nejuokauju. Komiko talentas tau - įgimtas, - sulinksėjo.

Jiedu priėjo prie Farkino automobilio. Rene šiek tiek nustebo, kad mėgstantis pasidžiaugti savimi vyrukas važinėja ne naujaisiu gražoliu, o kokių septynerių metų senumo "Toyota White Arrow". Tiesa, šis modelis garsėjo ypatingai ištikimu gerbėjų ratu...

- Na... - Farkinas valiūkiškai žvilgtelėjo, - jeigu nori sužinoti daugiau - sėsk, papasakosiu. Ir pavežti iki namų galiu. Viena gyvenit?

"Tiesus vaikinai. Net nemėgina apsimesti - gal ir gerai...", - mintyse šyptelėjo Roza.

- Mano mašina, kaip žinai, irgi čia, - atsiliepė. - Bet mielai pasiklausysiu, - ji be jokio kuklinimosi pastūmė Farkiną pečiu, atidarė dureles ir įsėdo į... Vairuotojo vietą.

Agentas nustebo. Akimirkai. Tada krenkstelėjo, apėjo automobilį ir atsisėdo į keleivio sėdynę.

- Na, klok, - nurodė Rene, įvesdama į autopilotą maršrutą.

- Hmm... - sumurmėjo Farkinas.

- Tai klok, klok, - dar kartą paragino Roza, patogiai atsilošdama. - Aš jau įsėdau, sąlyga įvykdyta.

Automobilis jau klusniai riedėjo link išvažiavimo iš garažų, sensoriais prisirišęs prie žymėjimo juostos.

- Na, gerai, - vyrukas apsisprendė. - Į papildomus klausimus neatsakinėsiu, turės užtekti tiek, kiek pasakysiu, - įspėjo. Rene sutramdė ant liežuvio galo įsitaisiusį "tikrai?" ir tik linktelėjo.

- Ar esi kada nors girdėjusi apie "Ochranką"? Manau, kad ne.

- Ne.

- Nieko keisto. Seni laikai. Ochranka, - paaiškino Farkinas, - buvo dvidešimto amžiaus pradžios Rusijos slaptoji policija. Jie išrado tokią informacijos kaupimo sistemą, vėliau pavadintą "voratinkliu". Jos esmė. Centrinis subjektas, pavadinkime jį misteriu Smitu, užrašomas ant lapo. Šalia užrašomi visi žmonės, su kuriais misteris Smitas kontaktuoja. Tada žmonės išrūšiuojami: giminės apibraukiamos raudonai, draugai - mėlynai. Bendradarbiai - geltonai ir panašiai. Tada imamas kiekvienas misterio Smito kontaktinis žmogus, jam taip pat sudaromas toks kontaktinis sąrašas ir surūšiuojama. Žodžiu, neturėdami jokio kompiuterio jie turėjo beveik tobulą duomenų bazę su

tarpusavio sąryšiais. Ir jeigu jau Ochranka rimtai imdavosi už misterio Smito - šansų išsisukti neturėjo ne tik jis, bet ir jo aplinka. Vėliau tai panaudojo KGB, Gestapas, na, ir kitos specialiosios tarnybos. Žodžiu, jeigu nori kontroliuoti kokį nors žmogų - sudaryk jam voratinklį.

- Įdomu. Bet E.T.? - nerimo Rene. - Tie kaklai, akys?

- Na ir nekantri gi tu, - pabarė Farkinas, - ar visada taip skubi? - žodį "visada" jis ypatingai pabrėžė.

"Oi, kokias subtilias seksualines potekstes mes kaišiojame", - mintyse pasišaipė Roza ir atsiliepė:

- Tiesiog neleidžiu tau nukrypti nuo temos. Neturiu didelio noro klausytis to, ką tu šešis metus kalei Prinstoune.

"Oi oi, kaip mes susirinkome duomenis", - dabar mintyse šyptelėjo Farkinas ir tęsė:

- E.T. - tai darbinis trumpinys, apibūdinantis informacinius teroristus. Negalėjo pavadinti IT, tad pavadino E.T. Ir įvaizdį iš karto įgavo...

- Informaciniai - tai tie, kurie grasina? Šantažuoja? - pasitikslino Rene.

- Ne, - Farkinas papurtė galvą. - Tie, kurie informacija išvalo kelią teroro aktui. Kurie suklaidina, supainioja, užglaisto tikrąsias žinias.

- Aišku... Na, o kam man pasakojai apie rusus?

- O tam, - agentas atsisuko, - kad E.T. dažnai naudoja voratinklius. Ir vieno rutininio Globalneto skanavimo metu, mes tokį voratinklį radome. Bet paskui išsiaiškinome, kad ten dirba mūsų šalis ir apsiramino. Mūsų žmonės irgi dažnai naudoja voratinklius. Tačiau po Naderio mirties aš taip nebeįgalvoju.

- Kodėl?

- Todėl, kad vos paskyrus man išsiaiškinti, kas gi nužudė Naderį, aš pirmiausia žvilgtelėjau į, kaip manėme, jo voratinklį.

- Ir?

- Ironiška, bet tas voratinklis buvo ne Naderio. Nes jame buvo ir pats Naderis.

- Oho... O... Voratinklio centre?

- Aš nesu tikras, kad mums pavyko rasti centrą.

- Bet visgi?

- Nesakyčiau. Tam, kad neužterščiau tavo proto bereikalingomis prielaidomis, kurios paskui trukdys. Užteks ir to, ką sužinojai. Aš ir taip čia labai dosniai... - pasigyrė.

- Na, negali - nesakyk, - gūžtelėjo ji. "Įdomu, Didas apie tai žino? Jis lyg ir nenustebo išgirdęs apie E.T..."

Gatvės buvo jau pustuštės, tad Roza padidino autopilotui leistiną maksimalų greitį. Keletą kvartalų jie pralėkė tylėdami.

Farkinas staiga pasilenkė, lūpomis palietė merginos kaklą ir sušnabždėjo:

- Roza, tu mane varai iš proto...

"Tave ar tavo...?", - šyptelėjo ji.

- Tu fantastiškai graži, tu nuostabiai kvėpi, tavo krūtinė mane traukia tarsi alpinistą Makkinlis... - pažėrė nedviprasmiškus komplimentus.

"Tik nepamiršk pasiimti deguonies..."

Įgudęs išskėstas kovotojos delnas stipriai, bet atsargiai suėmė Farkino veidą. Balbatavimas liovėsi.

Tada beveik nesipriešinanti agento galva buvo tvarkingai gražinta atgal į keleivio sėdynę. Ji patraukė ranką.

- Paklausk, berniuk, - pasilenkė artyn. - Mane pravardžiuoja Fort Noksu. O Fort Noksas

nešturmuojamas per vieną popietę, net jeigu tu ir alpinistas... Alpinizmas - sunkus sportas.

Farkinas čiupo merginos galvą ir godžiai įsisiurbė į lūpas. Roza keletą akimirų nesipriešino, tada nestipriai bakstelėjo mažyliu pirštu į vieną ypatingai jautrų tašką. Vyrukui reflekyviai sureagavus, brūkštelėjo rankove per savo lūpas ir pagyrė:

- Burnos gaiviklis - neblogas.

Agentas, sunkiai alsuodamas, sėdėjo sutrikęs ir nebežinodamas - ką nors daryti, sakyti, atsiprašinėti ar tiesiog supykti?!

- Beje, aš jau beveik ir namie, - susisgribo Roza. Nepamirši rytoj ryte užsukti, kaip pažadėjai?

Agentas šyptelėjo. Staiga jam situacija pasirodė tokia komiška, kad jis, pažvelgęs į merginą, pratrūko nuoširdžiai kvatoti.

Terencas Didas automobilį šįsyk irgi patikėjo autopilotui. Jautėsi per daug pavargęs, kad vairuotų. Laikrodis rodė pusę dešimtos, galva taikėsi svirti, norėjosi tik grįžti namo ir griūti į lovą... Jis žvilgtelėjo į kelio duomenis - važiuos apie dvidešimt minučių, gatvės tuščios. Nors imk ir nusenusk...

Bet smegenys dar buvo per daug įsisukę, kad leistų taip lengvai "atsijungti".

"Tas parazitas mums kažko nesako. Kodėl, po velnių?! E.T.? Na, tegul nors ir E.T... Bet ką - tai Naderis buvo E.T.? Kur bėspjausi - vis ant jo arba jo pėdsakų... Agentas išsprūdo iš kontrolės? Pradėjo savo žaidimėlius? Na, rytoj kažką vėl pasakys puristai, gal taps aiškiau? O Redžinsų asmens sargybinio draugelis, Tonis, kas jis per vienas? Ech, reikėjo pirmiausia paklausinėti vaiką, o tik paskui su Karanskiu kalbėtis, kaip čia aš taip?! Nors mergaitės ir asmens sargybinio pasakojimas beveik sutapo, tik ten nebuvo to Tonio... Kodėl slepia? Nenori velti?" Norom - nenorom detektyvas vėl pasinėrė į vakaro įvykius:

"Pelytė" pasilenkė prie mergaitės ir tarė:

- Ruta, saulute, tu trupučiuką, labai neilgai, pabūk viena, man reikia truputį su tuo dideliu dėde pasikalbėti.

Vaikas linktelėjo. Mirena atsistojo, uždarė duris ir grįžo prie laukiančio inspektoriaus.

- O ji puikiai išmuštruota, - pastebėjo Didas. - Maniškliai dar pasiginčytų...

- Ne mano nuopelnas, - gūžtelėjo moteris. - Bet šiaip ji labai protinga arba daug mačiusi gyvenimo, kaip savo metams. Be to, labai įžvalgi ir jautri. Kada nors užaugs nuostabi moteris...

- Tiek daug išvadų iš pusdienio? - nustebo inspektorius.

"Pelytė" pasipiktinimą pareiškė prunkštelėjimu. Ne mažiau piktai ir cyptelėjo:

- Manote, tik jūs, detektyvai, labai pastabūs? Aš kiekvieną dieną matau vis kitus vaikus, patikėkite, turiu daug laiko dedukcijai...

- Viskas gerai, - taikliai sumurmėjo Didas. - Bet dabar reiktų nuspręsti, ką su ja darome? Tėvas - ligoninėje komoje. Motina - dingusi. Kur dėti?

- Socialinės rūpybos tarnybai... Nors negerai, tikrai negerai - vaikas ir taip šeimos išsiilgęs... O jos tėvai draugų neturėjo? Kaimynų? Gal į juos kreiptis?

- Nelabai mes juos žinome, - gūžtelėjo apgailėstaudamas detektyvas. - Bet galima gal... Jos paklausti?

- O! Puikus sumanymas! - pagyrė moteris. - Tikrai puikus. Nagi, tada eime pas ją.

Ruta juos pasitiko klausiančiu žvilgsniu. "Pelytė" plačiai nusišypsojo:

- Ruta, paklausk truputėlį... Matai, jau vakaras, man reikės eiti namo, tu čia negalėsi pasilikti... Bet mes tavęs nenorime ir atiduoti tiems, ko tu nepažįsti... Sakyk, ar tėveliai turėjo kokių nors draugų, pas kuriuos galėtum pasisvečiuoti, kol grįš mama?

- Jūs kalbėjote su mama? - stryktelėjo ji.

- Ne... - Mirena paėmė jos ranką, - nekalbėjom, deja... Bet... Ar prisimeni ką nors, su kuo tėveliai draugaudavo?

Mergaitė kurį laiką tylėjo.

- Tėvelis ir mamytė draugaudavo atskirai, - pagaliau atsiliepė ji. - O aš daugiausia draugavau su teta Vile.

- Teta Vile? O gal atsimeni, kur ji gyvena? Arba... Pavardę? - nudžiugo moteris.

- Enderton? - pasitikslino Didas, galvoje permąstęs purisčių moterų sąrašėlį...

Ruta linktelėjo.

- Detektyve, jūs ją pažįstate? - atsisuko Mirena.

- Teko susidurti. Tuoj išsiaiškinsime jos adresą ir galėsime paskambinti...

Didui nesunku buvo pastebėti, jog Vilė Enderton labai nervinasi. Telefonu su ja kalbėjusi "pelytė", irgi pakomentavo: "kažkokia keista ta moteriškė..." Dar keisčiau pasirodė, kai svečius šeimininkė pasitiko pasipuošusi - dailia suknele, netgi su papuošalais - nelabai skoningu, bet brangiu vėriniu.

Ruta jai puolė į glėbį, bet moteris vaiką apkabino labai santūriai ir nenuoširdžiai. Detektyvui dingtelėjo, kad tikriausiai tik prievartinis puristų solidarumas lėmė, jog jie nebuvo pasiūsti kur nors toliau su visa Ruta Redžins... Moteris aiškiai nenorėjo, kad svečiai užtrukėtų, todėl nors ir labai greitai aprodė nedidelį, senmergišką butelį, bet nepasiūlė nei kavos, nei arbatos. Visą laiką vengė inspektoriaus žvilgsnio. Visą laiką kažkur skubėjo, nenulaikė rankose daiktų, krūpčiojo nuo kiekvieno garsesnio žodžio... Atsisveikindamas prie durų, kai Rutos jau nebuvo greta, Didas vis tik paklausė:

- Ar jūs žinote, kur šiuo metu Rebeka Redžins? Ar ji tikrai Kanadoje?

Moteris sumikčiojo:

- Ne... Ne. Nieko nežinau. Tikrai nieko nežinau... - žvilgtelėjo užguito šuns akimis.

- Ji bent jau... Gyva? - detektyvui kažkodėl tapo sunku tvardyti ir jo balsas ėmė išduoti susierzinimą. Juk akivaizdu, kad moteriškė kažką slepia, bet pradėti rimtą apklausą jis nebeturėjo jėgų...

Enderton išbalo. Išsižiojusi ji atsirėmė į sieną. "Pelytė" cyptelėjo:

- Mieloji, jūs nealpkite. Juk inspektorius tik teiraujasi, ką jūs žinote... Jai kas nors grasino?
- Nežinau, aš nieko nežinau. Nieko nedariau, - suvapėjo moteris. - Nieko nedariau, - pakartojo į kumštį sugniauždama vėrinį.

Detektyvas atsiduso, akimis parodė kolegei "ne dabar" ir prisiversdamas nusišypsojo:

- Iki pasimatymo, mis Enderton.

Jis žinojo, kad pasimatymas bus ryt-poryt. Silpna grandis. Naudinga grandis...

Kai Didas ir Mirena išėjo pro duris, "pelytė" kaltu žvilgsniu dėbtelėjo į detektyvą ir tyliai suniurnėjo:

"ir visgi... bent vaikui savas žmogus". Inspektorius nebuvo toks tikras dėl šios išvados. Atrodo,

laiminga Rutos Redžins vaikystė baigėsi. Nebent įvyktų stebuklas.

Autopilotas įspėjančiai pyptelėjo. Kelio beliko minutė...

5.

Polas žvilgsniu pasisveikino su kitais vyrais ir priėjo prie savo spintelės. Durelės, susišvilpavusios su dvyniu, prasivėrė. "O-ei, žmogau, džentelmenas atsitrenkė!..", - išgirdo kažkuriame kampe pašaiptai šnibždant. Jis neatsisuko - žinojo, kad viauksi Džimis ir Džonis, du bjaurūs juočiai. "Siunta dėl vakar, kalės vaikai..." Kokio nors keršto iš tuodviejų Polas nebijojo. Aišku, jeigu susimes su kuo nors į krūvą, gali tekti ir pasiaiškinti santykius, bet jis dar ne to matė...

Polas nusivilko megztinį, iš spintelės išitraukė tamsiai juodą striukę su didelėm raudonom raidėmis "AG", prie diržo prisisegė pistoleto dėklą. Vėl budėjimas prie generatorių - pilkas kostiumas ir juodi akiniai nenumatyti...

Šiandien įpusėjo antroji jo darbo "AntroGeno" apsaugos tarnyboje savaitė. Šįsyk, vos gavęs pasiūlymą iš koncerno, smarkiai plečiančio saugos tarnybą, jis nebesvarstė, kad pareigos bus ne VIP ar kita rimtesnė apsauga - kuklus skaičius sąskaitoje neleido daug rinktis, išsidirbinėti bus galima vėliau, dabar reiktų užsitikrinti išgyvenimą.

Per apsauginininkų rūbinę linksėdamas į visas puses brovėsi Džinas Verneris - vado pasiuntinukas. "AntroGeno" apsaugos tarnyboje dirbo apie septynis šimtus žmonių, taigi, vadovas - Elsas Mortonas - buvo jau rimta figūra. O štai jo pasiuntinukas, nors formaliai ir vadinamas asistentu - dar visai snarglius. Sklido kalbos, kad vaikas - asistentas ne tik šefo kabinete. Bet sklido labai tyliai. Mortonas garsėjo mažakalbiškumu ir ūmiu būdu. Netgi tet-a-tet pokalbiai su darbuotojais kartais baigdavosi bushido ringu. Ko norėti iš eks-saldofono... Verneris intensyviai žvalgėsitol, kol pamatė Polą. Priėjęs čia pat pusbalsiu tarė:

- Karanski, šefas nori pabendrauti.

"O dvyniu to paties nusiųsti nebuvo galima?", - nustebo Polas, bet atsakė:

- Nori tai nori. Rodysi kelią ar eiti pačiam?

- O žemėlapiu neužteks? - išsišiepė vaikas

- Nebūk per daug gudrus, kiaušai nupus, - nususukdamas metė per petį ir pagalvojo - "O kodėl aš su juo taip grubiai?"

- Kam nupus, o kam nuraus... - išgirdo murmant už nugaros.

- Sakei ką nors? - staigiai atsigręžė.

- Ne ne, tikrai nieko, - sulinksėjo vaikinukas. - Ne, - ir nutaisė nekaltą išraišką. Vyrai jau atsikukė sekė, kas gi bus toliau, ar tik naujokas neiškrės dar vieno pokšto - pavyzdžiui, išmals snukį vado numylėtiniui? Bet Polas tik kilstelėjo delną ir, mirkstelėjęs staiga sudrebėjęsiam vaikinukui, nuėjo. Dar išgirdo debilišką Džimio ir Džonio kikenimą. Pagyrų galima nesitikėti, svarbiausia - kad neiššvilpintų iš darbo, o kitką jis pakels...

Mortono kabinetas, jo pageidavimu vadinamas "centrine vadaviete", spindėjo tvarka ir geležimi. Bosas neabejotinai jautė potraukį metalui - metalinis stalas, metalinės kėdės, metaliniai stelažai. Mortono žilumas irgi buvo kažkoks plieninis. Ne suteikiantis taurumo, o dar sugriežtinantis ir taip kampuotus veido bruožus. Ant aukščiausio kilimėlio Polas buvo pakviestas pirmą kartą - jį samdė ir varinėjo žemesnio rango vyrukai, todėl kol kas įspūdį apie bosą formavo tik gausūs mitai.

Šeimnininko veido išraiška lyg ir patvirtino šiuos mitus: kanopomis arenos žemę kasančio buliaus dėbtelėjimas... "Po velnių, bet juk aš tik sutramdžiau tuos degeneratus! Negi drįs priekaištauti?", - norėjosi pasikasyti pakaušį, bet rankos tarsį pačios sviro prie šonų.

Pasitikimo žodžiai buvo trumpi ir aiškūs:

- Labas. Užėik. Sėsk.

- Ačiū, - Polas pasiėmė kėdę.

Mortonas žvelgė niūriai. Bet šįsyk žvilgsnis nebeatrodė grėsmingas, o labiau įdėmus, vertinantis.

Polas nenusuko akių ir leidosi tyrinėjamas.

- Pasakok.

Jis daug nedelsė:

- Aplink teritoriją trynėsi kokių dvidešimties puristų būrelis. Kaip visada - plakatai "Ne termobranduolinei nelaimėi", "Genetikai - nusikaltėliai žmonijai". Išleisdami furgoną atvėrėme vartus ir tada penketas iš tų kažkodėl pasileido bėgti vidun. Puolėme užstoti jiems kelio, beveik nesismulkinome - truputį šoko, truputis smarvės. Nutempėme atgal už vartų - staiga žiūriu: trūksta su jais buvusios moters. Apsidairiau - nėra ir tų dviejų galvijų. Žvilgteliu už kampo - vienas laiko moterį, o kitas jau kelnes maunasi... Padariau tvarką, Džimiui gali ir nestovėti kokią savaitę...

Mortonas vos vos šyptelėjo ir linktelėjo, tarsį pritardamas Polo veiksams.

- O spaudą jau skaitei? Žinai, koks esi gudrus?
- Neturėjau laiko, - sumelavo. - Ardosi?
- Pakankamai.
- Jų darbas.
- Taip, - sutiko Mortonas, atsilošdamas. Dar kartą vertinančiai nužvelgęs Polą pratęsė:
- Žinai, vaicine, turiu tau padėkoti. Ta boba - pakankamai garsi. Jeigu ją būtų patvarkę - jie, - Mortonas bakstelėjo pirštu aukštyn, - ir mes, - dabar bosas parodė kumštį, - galėjome turėti labai rimtų nemalonumų. Bet tau pačiam tai gali atsirūgti. Stojai prieš savus. Supranti?
- Aš - ne bailys, - atsiliepė Polas. - Ir mano kvalifikacija anaipol neapsiriboja sargavimu. Taigi, ir aš moku atsirūgti.
- Hm... - šefas dėbtelėjo. - O tai kokia tavo kvalifikacija, kareivi?
Polas vos susilaikė nešyptelėjęs, bet atsakė:
- VIP.
- O patirtis?
- Septyneri metai.
- Oho! - Mortonas kryptelėjo galvą. - Tai kodėl tu čia?
- Tokia buvo situacija, bose... Neturėjau iš ko rinktis.
- Hm. Taip. Na, aš pagalvosiu, - pažadėjo. - Šiandien budi su ta pačia komanda?
Polas linktelėjo.
- Būk atsargus.
- Geriau tegul Verneris įspėja juos.
- Jų įspėti jau nebereikia. Jie netrukus keliaus čia, o po to - tiesiai į cypę. Bet jie turėjo draugų.
- Aš irgi turiu draugų, - nenusileido Polas.
- Neįsivaizdink, - urgztelėjo Mortonas. - Kai tašo septyniese - net ir VIP patirtis neišgelbės. Iškrūš kaip triušį, patikėk, - pastiprino įspėjimą.
- Ačiū, bose. Neįsivaizdinsiu, - pagaliau sutiko Polas.
"Bet, velniai rautų, nejaugi tai iš tiesų buvo Redžins? Ta pati puristė, kurios taip ir nesusėję apsaugoti? Kodėl aš visur ant jų užsiraunu? Ir visai normalus tas Mortonas," - eidamas atgal į rūbinę dar pasvarstė Polas. Pakeliui sutiko jau konvojuojamus Džimį ir Džonį.

- Didai, atskleisk man paslaptį, - kodėl mes, patyrę sekliai, pametėme Redžins pėdsakus, o štai naujienose rašo, kad vakar jos vos neišdulkinu AG apsauginiai? Gal ne ten ieškojome? Ar ir toliau stebėsime, jog Kanada nieko neatsako? - Farkinas nuo pat ryto buvo kupinas pretenzijų ir malėsi po kabinetą tarsi žvėris narve.
"Aha, eilinis bandymas patyrė fiasko", - mintyse išsišiepė detektyvas. Jis su dideliu ir džiaugsmingai piktybišku pasitenkinimu stebėjo, kaip Rene jau kurį laiką stato tą vyruką į savo vietą, o šis tik dar labiau siunta ir kaista, trūks pliū užsispyręs ją nusitempti į lovą ar kitą skysčių apsikeitimo procesui tinkamą vietą.
- Gal ir ne ten, - sutiko jis. - Bet, kaip kažkada pats sakei - juk ne Redžins nužudė Naderį. Mes jau žinome, kas nužudė Naderį. Todėl ieškojome jo, o ne Redžins.
Farkinas patukseno į stalą:
- Alio, detektyve! Juk aišku, kad čia viena kompanija! Gal mums visgi reiktų su AG pabendrauti? Nemanote?
- Pabendrausime, aš jau sutariau, - ramiai atsiliepė Didas. - Beje, įdomus faktas - ar atkreipėte dėmesį, kas išgelbėjo moterį?
- Karanskis, matyt, tas pats, - prunkštelėjo Farkinas.
- Būtent. Karanskis, - linktelėjo detektyvas. - Kažkaip mes sukamės viename rate. Tie patys žmonės... Beje, kur Rene?
- Na, aš su ja nemiegu... - burbtelėjo agentas.
"O juk norėtum...", - vėl šyptelėjo Didas, balsu ištaręs:
- Aš ne to ir klausiau.
- Tai reiškia "nežinau".
- A... - Didas atsilošė kėdėje. Farkinas vėl nužirgliojo prie lango, burbėdamas: "trypčiojame vietoje, vietoje! Redžins, Hoveris, Karanskis..."
"O juk keista - žvėriškai keista!", - svarstė ir Didas. Jau savaitė kaip vyko intensyvioji Rebekos Redžins, Tomo Hoverio ir to tipo nužudžiusio Naderį - Edvardo Botjė paieška. Tačiau susidarė įspūdis, kad žmonės tiesiog prapuolė kaip į vandenį. O juk šiais laikais prapulti kaip į vandenį - itin

retas sugebėjimas. O juk prapuolė! Po nužudymo, apie kurį informacija pasipylė kaip iš gausybės rago spustelėjus keletą persigandusių puristų - Enderton ir Serdeckį, daugiau nė vienas puristas šių žmonių nematė. Paskutinis atrastas pėdsakas - Botjė buvo atsitiktinai pastebėtas Arlingtono kapinėse prie JFK kapo per eilinį metinių minėjimą! Ko ten jam reikėjo?! Redžins ir Hoveris - niekur nepastebėti: nei JAV, nei Meksikoje, nei Europoje. O dabar staiga - vaikšto, manifestuoja. Keista! Vienintelė galimybė - jie sėdi kažkur vienoje vietoje, apsiriboję minimumu velniškai patikimų kontaktų. Bet koks tikslas? Nesislėps gi amžinai..."

Farkinas atsisuko:

- Tai kada važiuojame?
- Pasirodys Rene ir trauksime, - Didas išmetė nosinę į šiukšliadėžę.

Edvardas šypsodamas peržvelginėjo tekstelius - gerai! Velniškai gerai susukta! Seniai tokia blizganti idėja nebuvo atėjusi į galvą! Ir taip laiku! Kokia pavyzdinė chronologija: 18:41, njuslain: "AntroGeno apsaugos tarnybos darbuotojai bandė išžaginti manifestuojančią puristę". 19:01, njuslain: "AntroGeno apsaugos tarnybos darbuotojai bandė išžaginti puristų veikėją Rebeką Redžins". 19:10, visi kanalai - informacija varijuoja dvejomis temomis: "AntroGeno apsaugos tarnybos darbuotojai bandė išžaginti žymią puristų veikėją Rebeką Redžins" arba "AntroGeno apsaugos tarnybos darbuotojas Polas Karanskis išgelbėjo žymią puristų veikėją Rebeką Redžins nuo išžaginimo". Nuostabu! Genialu! Laikas pradėti pasirengimą ir kitai operacijai...

Už nugaros sušlepsėjo žingsniai.

- Labas rytas, - pasisveikino Tomas.
- Sveikas, - Edvardas išsitiesė ražydamas. - Graži diena!
- Aha, nebloga!
- Na, kaip Bekė?

Tomas prisėdo ant stalo.

- Čia... Tavo darbas? Su tuo išžaginiu? Vos neapakau pažvelgęs į naujienas... - prispažino.
- Mano?! - Edvardas apsimesė nustebęs. - Aš panašus į prievartautoją?
- Kam tau to reikia? - nepasidavė Tomas.
- Kad Rebeka praeitų į konferenciją. Juk turi ten sudalyvauti ir mūsiškiai.
- O jeigu nustatys, kad ten - ne ji?
- Kas nustatys?
- Farai.
- Kaip?
- Apklausk tuos nigerius. Ir gelbėtoją. Žodžiu, paprastai.
- O kur ją ras? - Edvardas šyptelėjo. - Be to, seniai žinomos priemonės, nuo kurių žmonės tampa panašūs...
- Pala... - ėmė susivokti Tomas. - Tai tu dar ir... Pakišai? Per savus?!
- Necypauk, - Edvardas mostelėjo lyg vydamas įkyrią musę. - Sakau, viskas galutiniam tikslui... Tereikia dar trupčio kantrybės.

Dvinyje blykstelėjo žinutės ženklas. Vos išsikvietus turinį, Polą pervėrė šiurpelis. Buvo tik kelios eilutės, bet jose... "Disfunctio nervi ischiadici communis (bendrojo sėdyninio nervo sutrikimas). Daktaras Rufus Leitonas" Kas čia? Mintyse suskambėjo švokščiantis daktaro balsas: "Tenka pripažinti, su kojytėmis ne viskas tvarkoje. Bet tai - laikina. Per pusmetį turėtų išnykti ir paskutiniai liekamieji reiškiniai... Daug jaudintis neverta." Siuntėjas? Bertas Baksteris. "Negirdėjau tokio... Siųsk, - padiktavo dvyniui, - Ir?". Atsakymas atėjo greitai: "Tiesiog žinok tai. Draugas". "Draugas sakai?..", - Polas sukando dantis. Kažkodėl kilo negeras įtarimas, kad draugiškumu čia net nekvepėjo.

- Karanski! - kažkas šūktelėjo.

Jis atsisuko. Prie mojančio vyruko stovėjo trise - vienas aukštas tamsiu lietaučiu, kitas - plaukus susilaižęs gražuolis ir mergina. "Eina šikt, farai... Tie patys", - pažino Polas.

Farkinas vėl prasižiojo:

- Misteri Karanski, juk jūs esate matęs Rebeką Redžins? -
- Taip, esu. Aš esu matęs Rebeką Redžins, - atsiduso jis.
- Ar toji moteris, kurią išgelbėjote, buvo ji?

Polas galutinai susierzino - jį to paties, nors ir kitais žodžiais, klausė jau trečią kartą per penkias minutes!

- Klausyk, vaikine, - neiškentė, - kaip manai, kai skaldaisi su dviem galvijais, yra labai daug laiko viską apžiūrinėti? Redžins aš esu matęs prieš pusmetį, prieš... autokatastrofą, - tariant šį žodį perbėgo nemalonus šiurpas. - Kai atvažiavau saugoti jų namo, jos ten nebebuvo. Todėl kartoju, kartoju trečią kartą - nežinau, ar tai buvo Rebeka Redžins. Pakartoti ketvirtą?

- Benai, pala, - įsikišo Rene, pastebėjusi, kad sudirgęs Farquinas ruošiasi atsikirsti.

- Misteri Karanski, vadinasi, moterį iš saugomos teritorijos išvedėte ne jūs?

- Panele, - Polas atsisuko, - ta moteriškė pati atgal pabėgo vos atplėšus nuo jos juodukus. Jūs kitaip būtumėte pasielgusi?

- Gerai... - įsikišo ir Didas. - Bet matote, Karanski, vieną dalyką jūs galėjote pastebėti iš karto: ar moters veidas nebuvo sužalotas? Dešinė pusė?

- Randas?

- Ne, smarkiai subjaurota. Rene, hologramą.

- Ui... - pažvelgęs į vaizdinį Polas net pasipurtė. - Ne, šito nepastebėjau. Nors... Velnias...

- Ką?!

- Kai dabar bandau prisiminti, man rodos, toji moteris buvo nusigrimavusi... Farquinas linktelėjo - tą patį minėjo ir juodukai, dabar jau besiruošiantys už grotų. Didas irgi linktelėjo, mintyse pasižymėdamas: "Netikras pėdsakas. Puristams garbė neleistų slėpti randų...", nors iki galo abejonių neatmetė. O agentas jau spaudė toliau:

- Misteri Karanski, kodėl jūs anąsyk mums nieko nepapasakojote apie Tonį Lemontį? Polas užsimerkė. "Na štai..."

6.

- Mane kamuoja bloga nuojauta... - ištarė Farkinas. Jo liežuvis jau truputį pynėsi. Viskis stikle seko. Didas šyptelėjo, Rene - prunkštelėjo. Jiedu irgi buvo neblogai išilę. Tos nesibaigiančių apklausų, reagavimų į kiekvieną signalą savaitės darė savo. Jie čia įėjo pavargę, pikti ir paniurę - tik užkąsti, bet užkanda kažin kaip peraugo į butelį alaus, o alus - į stiklą viskio...

- Vat jūs sėdite ir žvengiate. Nieko nesuprantate. Nežinote, kad jūsų likimas jau nuspręstas.

- Ką reiškia, nuspręstas? - nustebo mergina.

- Čia... Prielaida tokia. Tarkim, jūs nežinote, kad jūsų likimas jau nuspręstas. Ką darote?

- Einu ir pasigeriu! - nusijuokė Rene.

- Va būtent, - sutiko Farkinas. - Tu eini ir pasigeri. O mes ką darome? Mes einame ir geriame.

Išvada - mūsų likimas nuspręstas. Liuks.

- O kas jį nusprendė? - pasiteiravo Didas.

- Koks skirumas, mano mielas detektyve, kas jį nusprendė. Svarbu, kad už mus. Svarbu, kad mes - už virvučių tampomos lėlės.

- Na, jūs tampomi ne tik už virvučių, chi chi, - sukikeno Rene. - Yra daug patogesnių paėmimo vietų... Tik capt! Ir jau šilkiniai...

- Na, Farkinai, pasigėrei - tai dabar kloks visą tiesą. Ką mes vaikomės? Kas tas Edvardas Botjė? Juk dėl to tu mums prikabintas? - paragino Didas.

- O jūs ką, kvailėliai, negalite bazėse pasižiūrėti? Teroristas jis. Sumautas teroristas. Ir niekšas.

Viską darantis dėl pinigų. Siaubo komersantas - va kaip jį vadina. Tik labai išradingas, gyvatė, labai išradingas. Matai, kaip seniai aptikome pėdsakus - o vis tiek nerandame...

- Bet žmogus juk negali taip imti ir pasislėpti.

- Gali, Didai. Tikrai gali. Žinai, aš gi rodžiau tiems puristams jo nuotrauką - o anieji sako, ne šitas!

- Tai gal ne tas ir yra? - suabejojo Rene.

- Ne... Tiesiog, kai turi pinigų... Kvailėliai, jūs net neįsivaiduojate, ką šiais laikais gali pinigai! Saviformavimas! Tuo mes tapsime modeliuojami kaip kokie žaislai, suprantate? Reiks - galėsime susitumpinti kojas, pakeisti veido kaulų struktūrą, odos spalvą - ką dabar gali tik tie, kurie turi DAUG. Žmogui jau ateina galas. Pabaiga! Šiandien jūs mane matote tokį - o po savaitės galite matyti juočkui!

- Kalbi kaip koks puristas, - pasipiktino Rene. - Dar pradėk cituoti Šventą Raštą ir aš tau snukį išmalsiu!

- Rene, galima, aš tave pabučiuosiu?

- Ne, negalima.

Didas delikačiai nususuko ir apsimetė labai susidomėjęs sienų dekoru.

- Aš tau nepatinku?

- Pusė velnio.

- Tai kodėl?

- Todėl, kad, - jos lūpos pavirto siauru plyšeliu.

- Bet tu graži merga! Tu galėtum karjerą per lovą daryti! Ei, Didai, seni, - jis truktelėjo detektyvą už peties. - Na, pasakyk, kad tu jos irgi nori!

- Farkinai, tu girtas! - pašoko inspektorius.

- Iš akių matau!

- Farkinai, užsičiaupk! - jis čiupo vyruką už gerklės. - Užsičiaupk, šunsnuki!

Rene pašoko ir nustebusi žiūrėjo tai į gargaliuojantį ir mėginantį išsivaduoti agentą, tai į perkreiptą detektyvo veidą ir smūgiui pakeltą kumštį.

- Ei, ei, ponai, raminkitės! Kas jums? Ar išprotėjote?! - prišoko barmenas. Savo nelaimėi - mat nelabai vykęs Farkino išsivadavimo spyris, žinoma, nukreiptas Didui, kažkokiu būdu kliuvo vaikino tarpkojin. Šis dejuodamas susirietė ir, žengęs atpakalia keletą žingsnių, užkliuvo už kėdės. Nudribo. Atsisukusi padavėja sucypė - iš pagalbinių patalpų kyštelėjo apsaugininko veidas. Sunkus Dido kumštis įsirėžė į agento nosį.

Trečiasis atstatė juodą, pailgą dėžutę ir jis susmuko ant grindų. Kojas vėrė nepakeliamas skausmas. O užpuolikas lėtai artėjo. Pirmas žingnis... Antras. Pakėlė koją spyriui į smilkinį.

Polas krūptelėjo ir prabudo. Krūtinė po marškinėliais buvo šlaput šlaputelė nuo prakaito. Sunkiai alsuodamas jis apsidairė - ir vėl tas grįžtantis sapnas. Pačiupinėjo kojas - nieko, neskauda. Vadinas, tik sapnas. Po galais, tik sapnas... Jis nusižiovavo, nuklojo antklodę, atsisėdo ir nuleido basas pėdas

ant grindų. Tik dabar išgirdo, kad vyrų knarkimas taikosi nukelti lubas. Pauostė orą, susiraukė. Ir tik tada pastebėjo atgijusį dvynį - kažkas jo ieškojo...

- Mėšlas... - nusikeikė, ištraukęs iš spintelės lapus su Leitono parašu. Disfuncia... - Trigubas mėšlas...

- prisėdo ant suoliuko. Vienišas ilgame spintelių kambaryje jis pats sau atrodė toks mažas ir silpnas. Bet kas, kas įdėjo? Nors... Koks dabar skirtumas? Svarbu, kad įdėjo. O prieš akis aiškiai degė:

"Jeigu... Ryte tai atsidurs ant Mortono stalo". Ryte svarstomas jo pervedimas į VIP saugos skyrių, poryt - prasideda konferencija... "Pasiduoti šantažui kvaila, - kuždėjo sveikas protas. - Jie netruks to pakartoti", bet čia pat gimė ir sprendimas: "tik šitą kartą, o tada aš ne juokais imsiuos to šantažuotojo, pagaliau, pats atskleisiu tiesą, su visomis medicininėmis išvadomis. Dabar tiesiog neturiu laiko jų surinkti, tiesiog neturiu kur trauktis. Velniop!" Jis buvo per daug nuvargęs kovoti. Paskutinės dienos - kažkoks pragaras, "draugas" pasirinko tinkamą momentą.

"Siųsk: gerai. Slėpk popierius. Ką nori, kad padaryčiau?"

"Įregistruosi papildomą konferencijos dalyvį, kurį tu pažįsti", - atėjo atsakymas.

"Siųsk: Aš to padaryti negaliu".

"Galėsi. Tai paprasta. Gausi tikslias instrukcijas"

"Siųsk: Kam tau to reikia?"

"Reikia"

"Siųsk: Ir daugiau nieko neprašysi?"

"Nieko"

"Siųsk: Gerai. Tada pasakysiu ir aš. Jeigu dar kartą pamėginsi mane šantažuoti, aš tave surasiu ir užmušiu. Pažadu. Gerai?"

"Gerai."

"Nieko sau...", - Polas net pakraipė galvą ir vėl nurodė: "Siųsk: duok instrukcijas..."

Edvardas šypsodamasis atsilošė. O jis manė, kad Karanskis bent jau mėgins pasipriešinti šantažui... Bet, matyt vyrukas nekvailas - viską apsvarstęs priėmė mažiausio pasipriešinimo sprendimą. "Gaila, kad jo paaukštinimas tetruks... - Edvardas žvilgtelėjo į laikrodį - Taip, trisdešimt vieną... Ne, blogai skaičiuoju - dvidešimt penkias valandas. O juk išminuotojui tai būtų ištisa amžinybė..."

Peržvelgė bibliotekas: automatiniais išsiuntimams paruošti pranešimai. Patys įvairiausi - į naujienų gandų skyrelius informacinėms agentūroms. Anoniminė ir liudytojų informacija iš serijos "aš mačiau!" - policijai. Įspėjančioji - "AntroGenui", kad iš karto žinotų, su kuo turi reikalą ir daug netrimtuotų apie "paslaptinę energijos lygio kritimus" trečiajame gravigeneratoriuje. Na, ir teisės firmoms Niujorke, Los Andžele, Ženevoje, Paryžiuje, Romoje, Londone - aukų sąrašai, jeigu "AG" drįstų spyriotis. Kukliais paskaičiavimais, užteks dešimties gerų advokatų, kad persigalvotų.

"Keri, baigta?", - nusiuntė pranešimą į paskutinįjį pasirengimo tašką.

"Baigta", - atėjo atsakymas.

"Didelio triukšmo nebus?"

"Čia - ne. Ir rimto pėdsako neturėtų likti, nors, aišku, specialistai surastų. Jei ieškotų."

"Ačiū. Gera tavo galva"

"Gera galva gerai kainuoja"

"Ir šito nepamiršau. Au revoir"

"Gera galva gerai kainuoja..., - išsišiepė. - Jis teisus. Bet pinigai myli fantaziją. Pinigai myli mostą ir polėkį. Viskas taip banalu! Dėl pinigų, dėl paprasčiausių pinigų! Ne dėl kažkokių idealų, vertybių ar panašių baisybių. Užtat kokių pinigų! Ir kaip - su mostu, su fantazija! Ko verti idealai prieš pinigus? Nieko. Nebent... Tai puiki galimybė užsidirbti dar daugiau pinigų!

- Atėjo ta diena, kurios JIE jau niekada nepamirš, - ištarė Edvardas, - atidarydamas dėžę. Ten gulėjo elegantiška juoda suknia.

- Čia... Man? - nustebo Bekė. Jos veidas buvo visai sulysęs - paskutinius savaites ji tik pasninkavo, skaitė Bibliją ir meldėsi. Dabar veido kaulus aptraukusios odos randai švietė taip, kad Edvardui net tapo nejauku.

- Taip. Tau, - pagaliau atsiliepė jis. - Kad suliepsnotum rūstybės ugnimi - trumpam, bet taip, jog tas spindintis niekalas kris tarsi akmuo.

- Ką man reikės daryti?

- Tiesiog ją apsilvilti. Ir kai TĄ akimirką pakelsi rankas - toliau viskas vyks savaime.

- Aš jiems skaitysiu Apreiškimą Jonui. Aš išmokau mintinai.

- Puiku! - linktelėjo Edvardas.

- O mane TEN įleis?

- Įleis. Bet kai eisi pro IR (akių tinklainės) skanerį, pakelk tik kairiąją šydo pusę. To užteks. Tomo galvoje tiesiog virė: "O gal visgi geriau lėkti tiesiai pas policiją? Jis juk nevažiuos kartu?" Edvardas, tarsi pajutęs jo mintis, atsistojo, atsisuko ir priėjo artyn. Labai arti. Pažvelgė taip, kad Tomas nesuabejotų jo intencijomis dėl kokio nors "pokšto".

- Kaip tarėmės. Nuveši ją prie "Deimanto". Palauksi, kol įeis vidun. Ir tada skubiai dink. Susitiksime ten, - Edvardas mostelėjo. Lyg ir į toli, lyg ir į lubas.

Tomas linktelėjo, jausdamas, kad gomūrys kažkodėl perdžiūvo ir jis negali atsakyti net "taip".

Džekas Satonis nužvelgė detektyvą ir nusišypsojo. Didas atrodė ne geriausiai - kelios siūlės prakirstame antakyje, didžiulė mėlynė paakyje, suglamžytas kostiumas. Naktelė ant narų turbūt nebuvo komfortiška.

- Taip seni... Visko tikėjau, bet rasti žinutę apie tave už grotų?! Čia tai bent!

"Ir pats atsitrenkei pasidžiaugti", - mintyse suurzgė Didas. - "Čia irgi tai bent!"

- Tai... Pasikarščiavai? - kalbino bosas, neskubėdamas duoti nurodymo atrakinti spyną.

Didas nieko neatsakė, tik atsirėmė į sieną ir susidėjo ant krūtinės rankas. Lai pasikaria.

- Gerai, gerai, - Džekas suprato bežodį posakį. - Vaikine, išleiskite žymų detektyvą. Žinokite, ne kiekvieną dieną tokie pas jus patenka, - mirktelėjo.

- Mano lietpaltis ir daiktai! - priminė jis prižiūrėtoji.

- Girdėjai, lietpaltis ir daiktai. Visi! - įspėjo ir Džekas.

Jiems bestovint prie daiktų išdavimo lango, bosas toliau stebėjosi:

- Tai va. Važiuoju į darbą, o man - žinia. Aliarmas, Terencas Didas už grotų! Galvojau - pokštauja kas nors. Atvažiuoju į darbą - nagi iš tiesų!

- Iš tiesų, - sutiko detektyvas.

- Ir dar - susimušė su agentu Bendžaminu Farkinu! Susimušė taip, kad juos vos atskyrė! Abu vežė į ligoninę! Vienam lipdė nosį, kitam siuvo antakį! Klausiau ir ausimis netikėjau! Prašiau, kad pasakotų vis iš naujo ir iš naujo!

Didas neatsiliepė, tik sekė ant stalelio atsirandančius daiktus. Tada patikrino pinigines turinį, brūkštelėjo parašą ir viską išskirstė po kišenes.

- Žodžiu, seni, pirmas dalykas, kurį padariau, - staiga surimtėjo Džekas. - Nuėmiau tave nuo Redžinsų - Naderio bylos tyrimo. Vis tiek nieko naujo nevyksta, subjektas identifiкуotas, kas nors sugaus - anksčiau ar vėliau, tu nebebūtinai.

- Ačiū, - padėjojo pavaldinys.

- Beje, mano žiniomis nuėmė ir Farkiną.

- Natūralu...

Jiedu išėjo į vidinį kiemą. Čia pat stovėjo šefo automobilis. Vos įsėdus Džekas tarė:

- Žinai ką, vežu aš tave namo. Turėk laisvą dieną. Oficialiai dabar esi nušalintas nuo pareigų, gali ir pailsėti. Triukšmadary.

- Ačiū, - vėl padėjojo.

- Nėr už ką, - Džekas įjungė variklį ir pasuko link gatvės. Tačiau niekaip negalėjo nurimti, nors Didas sėdėjo susisukęs į lietpaltį tarsi į juodą kokoną.

- Gerai... - nutęsė bosas, jau išvažiavus į gatvę. - O dabar tu man pasakyk, dėl ko su tuo viščiuku susikalei?

- Napatikėsi, - burbtelėjo detektyvas.

- Na, jau, - suniekino Džekas. - Jeigu patikėjau tavimi už grotų!

- Okei. Laikyk tvirčiau vairą, - patarė staiga inspektorius. - Dėl Rene.

- Ką?! - išsižiojo apstulbęs Džekas.

- Stabdyk! - užstaugė Didas, pastebėjęs, kaip greitai artėja kito automobilio užpakalis, bet čia suveikė automobilio savisauga ir nuo stabdžių net parūko padangos.

Džekas atsilošė, nekreipdamas dėmesio į taksisto, važiavusio iš paskos ir dabar be perstojo mygiančio garso signalą, emocijų audrą.

- Tu? Dėl Rene? Tu?! Ne... Tikrai ateina pasaulio pabaiga... - atsiduso kraipydamas galvą.

- Galbūt... - burbtelėjo detektyvas.

Taksistas vis dar signalizavo.

- Oooo! Kaip mane nervina tie smirdžiai! - suniurzgė Džekas, čiupo nuo priekinės panelės sireną, nuleido lango stiklą ir dėdamas ant stogo, dar parodė nenuoramai vidurinį pirštą šūktelėdamas:

- Išgraužk, idiote! Čia policija važiuoja!

7.

- Jūsų daiktai - vyrukas ištiesė rankinę. "Bet kaip gražu moteris su šydu...", - pastebėjo pats sau mintyse. "Tik ką ji čia veikia?" Mat dauguma į konferenciją atvykusių moterų buvo apsirengusios griežto stiliaus kostiumėliais, po kuriais spindėjo baltutėlės palaidinės didelėmis apykaklėmis. Įžulesnės netgi eidavo atsisekusios viena sagute daugiau, kad matytųsi santūrūs, tačiau tikrai nepigūs papuošalai. Ir ne tik tai. Gi šioji atrodė tarsi atvykusi iš Tolimųjų Rytų. Elegantiška, tačiau visiškai uždara juoda sukni ir šydas, dengiantis veidą. Tapatybės patikros metu ji atidengė pusę veido, blykstelėjo juoda, gilia akimi. Skanerio spindulys slystelėjo tinklaine ir kontrolės ekranas pranešė "Rebeka Redžins. Patvirtinta".
"Turbūt, ji - musulmonė...", - nulydėdamas moterį akimis spėjo vaikas. - "Ech, nusitempti tokią į lovą!" Ir visas net suvirpo iš geismo - per tą nelaimingą konferenciją apsaugos korpuso jau antra savaitė neišleidžia net namo! Gyvena beveik kareivinėse! O nesmaukysi gi kaip koks šešiolikmetis prie klozeto..
- Sustokite! - staiga šūktelėjo pastebėjęs, kad kažkoks tipas bando eiti pro skanerius su portfeliu. - Portfelį prašau padėti čia! - darbas vėl nuvijo svajones.

Rebeka apsidairė - žmonių srautas, pakilęs įėjimo koridoriais, liejosi į vieną masę, vėl išsiskiriančią ties liftais arba eskalatoriais. Ne, "Deimantas" nebuvo ypatingai didelis. Ir tai suprantama - juk kiekviena papildoma masės tona reikė naujus galvosūkius konstruktoriams. Tad pastato architektūrinuose sprendimuose dominavo lengvumas, konstrukcijų ažūras, kuo efektyvesnis erdvės panaudojimas. Viskas tarsi iš tiesų plaukė ore. Spindėjo tik aviacijoje ar kosmoso aparatuose naudojami ypatingai patvarūs ir super lengvi metalų lydiniai. Pati posėdžių salė kabojo viršutinėje kupolo dalyje tarsi milžiniškas piltuvas ar apverstas kūgis, nupjautu smaigaliu. Eskalatorių takas vyniojosi aukštyn spirale, prilaikoma vertikalių liftų kolonų. Na, ir šviesa! Šviesa, besiveržiantį pro permatomą "Deimanto" apvalkalą, visais kampais lūžtanti metalo ir stiklo simfonijoje... Babelis. Tas pats Babelis. Tokia pat tuštybė, aklumas ir užmerktos akys dėl visų pasaulio blogybių - kad tik prilygtų didžiajam Kūrėjui. Kad tik ir jie galėtų tvirti žmogų! Kad tik!..

Žmonės neskubėdami sėdosi, mandagiai šnekučiavosi su kaimynais. Savo vietas užsiėmė ambasadoriai, valstybės pareigūnai, mokslo korifėjai. Tarp eilių vaikščiojančios merginos ir vaikinai, siūlė gaivinamuosius gėrimus. Visgi, daugelio dalyvių veiduose atsispindėjo šiek tiek įtampos. Nors "Deimantas" jau buvo atlikęs porą bandomųjų pakilimų, tačiau naujovės vis tiek visą laiką šiek tiek gąsdina. Centrinuose ekranuose transliavo keičiamus vaizdus, rodančius, kaip "Deimantas" stovi lipte prilipęs prie žemės. Iki iškilmingos ceremonijos likus vos keletui minučių, tapo permatomas ir konferencijų salės stogas. Dabar sėdinčiųjų žvilgsnių jau nevaržė niekas...

- Ponios ir ponai!.. - pradėjo konferansjė. - Visų prašome atsisėsti ir pasiruošti! Mes rengiamės pakilimui.

- Ar reikės prisisėgti diržus? - pasiteiravo kažkas.

- Ar toli skrisim? - pašmaikštavo kitas.

Salė suošė juoku.

- Viską pasakysim! - pažadėjo konferansjė. - Viską! O dabar prašome atsisėsti. Visų atsisėsti.

Patogiai atsisėskite, atsipalaiduokite!

Prabėgo keletas akimirku.

- Taip... Ačiū! Matau, jau visi atsisėdę... - vėl prabilo konferansjė, stebėdamas kėdžių indikatorių gausą. Jūsų ekscelencijos! Ponios ir ponai! Žodį perduodu JAV valstybės departamento mokslinių tyrimų skyriaus vadovui Natanui Derencui!

Krėslas su žmogumi priplaukė prie improvizuotos tribūnos, atrodančios tarsi metalinis bokštelis, skiriantis kalbėtoją nuo auditorijos. Nuaidėjo ovacijos - štai ji, antigravitacija!

- Jūsų ekscelencijos. Garbieji profesoriai ir mokslininkai! Ponios ir ponai! - sugriaudėjo solidūs bosas.

- Leiskite jus pasveikinti susirinkus į įvykį, kuris nubrėš tolesnes žmonijos vystymosi ribas! Žmogaus genomo paslaptis įveikta. Mes jau žinome kiekvieną DNR grandinės karoliuką...

Rebeka nesiklausė. Ji sėdėjo sustingusi it statula ir tik sekė laikrodį. Kai didžioji rodyklė rodys ketvirtį po... Kai didžioji rodyklė rodys ketvirtį po...

- ... Netrukus galėsime nebebijoti diagnozės "vėžys", netrukus mes ir mūsų vaikai gyvens dviem - trim dešimtmečiais daugiau!..

...Kai didžioji rodyklė rodys ketvirtį po...

- ... Mūsų mokslininkų pasiekimai užtekės virš pasaulio naujo gyvenimo aušra ir ją skelbia šis pirmasis "Deimanto" skrydis! Kylam! - kalbėtojas iškėlė ranką.

Pakilimo technikas, ekrane išvydęs pakeltą prelegento ranką, pastūmė gravitacinių pagalvių įjungimo svirtį.

"Deimantas" krūptelėjo tarsi iš miego pažadintas milžinas. Konstrukcijomis ir konferencijos dalyvių nugaromis nubėgo lengva vibracijų banga. Sunerimę žmonės įsikibo į ranktūrius. Bet netrukus daugelio veidai nusigiedrijo - ir ekranuose, ir pro kupolą, ir per apačioje, salės centre padarytą iliuminatorių buvo regėti, kaip pastatas kylo. Apsauginis, stovintis prie išėjimo durų, nusišypsojo ir pamojavo ranka pasimačiusiai įėjimo "rankovės" viršūnei. Netrukus visi išvydo netoliese esančių pastatų viršutinius aukštus ir stogus. Operatoriai ekranus perjungė į išorines kameras, demonstruojančias, kodėl šis stebuklas buvo pavadintas "Deimantu" - briaunotas išorinis rutulio paviršius spindėjo visomis vaivorykštės spalvomis, virš miesto tarsi užtekėjo dar viena saulė! Salę užliejo vis stiprėjančios ovacijos, o pamėginę stotis vėl sėdo į kėdes, nes degė indikatoriai su užrašais "Jūsų pačių saugumui prašome sėdėti".

Ir tada atsistojo ji. Maža juoda figūrėlė tarp gausybės sėdinčiųjų. Iš pradžių to niekas nepastebėjo, tačiau mikrofonui įjungti užteko vieno mygtuko paspaudimo. Ir po akimirkos tarp plojimų jau aidėjo skanduojami žodžiai:

*"Vargas, vargas didžiajam miestui,
vilkėjusiam ploniausia drobe, purpuru, škarlatu,
išsipuošusiam auksu, brangakmeniais ir perlais!" (Apr 18, 16)*

Skaitydama šventraštį ji iškėlė į viršų abi rankas - tarsi žynė, šaukianti prakeikimą. Drabužis sublizgo ir suspindo. Gretimai sėdintys atkreipė dėmesį, kumštelėjo kitus. Ilgai netruko, ir jau nemenka dalis salės sužiuro į keistai besielgiančią moterį.

*"Tokiu smarkumu bus nublokštas
didysis Babelės miestas,
ir jo nebebus galima rasti.
Niekas daugiau negirdės tavyje
Arfininkų, giesmininkų, vamzdininkų, trimitininkų balsų." (Apr 18,21-22)*

Kažkas baimingai šūktelėjo "Gal ji turi bombą?!"

O Rebeka šaukė vis garsiau, garsiau kartojo žodžius, ir laukė... Laukė... Rūbas spindėjo vis labiau ir vis balčiau, temdydamas viską. Staiga jis sušnypstė ir užsiliepsnojo, taškydamasis liepsna ir žerdamas aplink ugnies lašus. Ji dar spėjo ištarti:

"Ir tavin sutekės pranašų ir šventųjų,
ir visų žemėje nužudytų krau..!" (Apr 18, 24)

Kažkas suspiegė iš baimės. Kažkas - iš skausmo, kai užtiškęs degančios medžiagos lašas pateko ant odos. Vieni šoko į šoną, kiti užkliuvo ir griuvo. Daug kas metėsi link išėjimų užmiršę, kad jie niekur nevedė! Link gyvo fakelo aukštyn lėkė "AntroGen" apsauginiai. Lipni liepsna griebė grindų dangą ir kėdžių apmušalus. Bet kai apsauginiams beliko vos keli žingsniai iki degančios moters, kai jau buvo daužiamas gesintuvo saugiklis, driokstelėjo sprogimas, liepsnos audrą pasiutusiu greičiu švystelintis į visas puses...

O prieš keletą akimirų ten, žemai, nelabai giliai po žeme kažkas pokštelėjo. Ten, kur į trečiąją gravipagalvės generatoriųėjo papildoma energijos perdavimo linija, paskubomis nutiesta, paaiškėjus, kad neužteks dviejų termorbranduolinių energoblokų. Linija, siurbianti trijų valstijų energetinius resursus, duodanti tą trūkstantą galios dalį "Deimanto" skrydžiui. Šnypsdama rūgštis nutekėjo ant vamzdžių, pragraužusi vamzdžius - ant laidų, keldama žiežirbas ir spragėjimus. Energijos lygis trečiojo gravigeneratoriaus įeigoje staiga ėmė mažėti, mažėti, mažėti. Įspėjančiai sušvito nepakankamumo indikatorius. Pašokęs operatorius baimingai apsidairė panikuojančiomis akimis ir...

"Deimantas" smuko. Smuko žemyn dešimtį kartų greičiau, nei kilo. Tai tetruko akimirką. Prieš amžinybę.

Sudrebėjo žemė. Sudžeržgė lūžtantis metalas. Pažiro gretimų pastatų langai į viršų šovė dulkių debes. Netoliese buvę žmonės - manifestuojantys puristai, žiopliai, apsaugininkai nugriuvo... Polas sunkiai pakėlė nuo žemės galvą.

"Nukrito..." - suprato ir užsikosėjo įkvėpęs dulkių. Tolumoje nuaidėjo policijos sirena.

EPILOGAS

I.

Polas Karanskis buvo suimtas jau antrą dieną po "Deimanto" žūties ir apkaltintas prisidėjimu prie teroro akto įvykdymo, kadangi iš kompiuterinių bazių operacijų žurnalizavimo paaiškėjo, jog būtent jis neteisėtai įrašė Rebekos Redžins vardą į svečių sąrašą.

Po metų trukusio tyrimo oficiali katastrofos priežasčių tyrimo komisija paskelbė išvadas: "Deimantas" nukrito dėl to, kad Rebeka Redžins, padedama "AntroGeno" apsaugos darbuotojo Polo Karanskio įnešė bombą. Bomba buvo įmontuota į moters drabužį. Jos sprogimas sukėlė milžinišką paniką ir apgadino aerodinaminės informacijos perdavimo sistemą. Dėl informacijos netikslumų sutriko gravitacinio lauko balansavimo sistema, buvo netinkamai perskirstyta generatorių galia, sukėlus bendrą sutrikimą, kurio pasekoje "Deimantas" nukrito. Visą sudėtingą operaciją suplanavo įvairūs kraštutinio purizmo organizacijos "Kalvinistai" atstovai, tačiau pagrindiniai organizatoriai buvo du: idėjinė teroristinio akto įkvėpėja savižudė Rebeka Redžins ir techninę dalį parengęs Tomas Hoveris, kuris žuvo įvykio dieną autokatastrofoje, matyt, bėgdamas iš valstijų. Tačiau teismas nesugebėjo įrodyti tyčinės Polo Karanskio kaltės, todėl jis buvo nuteistas tik penkeriems metams kalėjimo, kadangi paaiškėjo, kad pagalba Rebekai Redžins suteikė šantažuojamas puristų. Po trejų metų buvo paleistas už pavyzdinę elgesį. Netrukus emigravo iš JAV į Meksiką.

Po dešimties metų po minėtų įvykių pasirodė buvusio detektyvo Terenco Dido knyga "Edvardo Botjė palikimas", kuriame jis įrodinėjo, jog "Genome 3000" incidentas buvo ištirtas melagingai ir dėl jo labiausiai kaltas tarptautinis teroristas Edvardas Botjė, žinomas kaip vienas iš pirmųjų infoteroristų (E.T.), tik laiku pasinaudojęs puristais. Knyga sukėlė didelį atgarsį, JAV kongrese netgi buvo iškeltas pasiūlymas įsteigti naują komisiją buvusiems įvykiams ištirti, tačiau jis nesulaukė pakankamo palaikymo.

II.

Ji sėdėjo patogiam kėdėje, bet jautė, kad kūną supa debesis mikroaviklių, registruojančių kiekvieną organizmo reakcijos plonybę.

- Vardas, pavardė, - nusišypsojo moteris operatorė, derindama prietaisą. Kiekvienas, patekęs į atrankos testavimus privalėjo pereiti ir melo detektorius.

- Ruta Redžins.

- Kiek jums metų?

- Dvidešimt penkeri.

- Jūsų tėvai?

- Aleksandras Redžinsas ir Rebeka Redžins.

Tariant motinos vardą indikatorius švelniai šoktelėjo. Moteris kilstelėjo antakį ir paprašė:

- Pakartokite dar kartą.

- Rebeka Redžins.

- Hmm...

"Prasidės...", - mintyse šypstelėjo Ruta.

- Jūsų motina... žuvusi? - netiesiogiai paklausė operatorė.

- Taip, ji žuvusi.

Indikatorius vėl supulsavo, bet tai buvo normalu. Moteris, sutvardžiusi pasibaisėjimą, mintyse išsiliejusį sakiniu "Siaubas! Čia gi tos teroristės dukra!", uždavė kitą klausimą:

- Ar turėjote genetinių modifikacijų?

- Taip. Ankstyvoje vaikystėje. Kodu nepamenu, bet žinau, kad buvo padidintas polinkis į menus ir empatija.

- Jūs puristė?

- Taip.

- Puristai nepripažįsta genetinių modifikacijų. Kodėl tad jus modifikavo?

- Tėvas nebuvo puristas ir tai padarė slapta nuo motinos.

Indikatorius spalvos nekeitė - vadinasi, mergina nemeluoja.

- Gerai... Kodėl norite tapti "Ieškotojo" įgulos nare?

- Įdomu.

- Tik tiek?

- Taip.

PABAIGA

Vaidino:

Rebeka Redžins / Julianne Moore

Aleksandras Redžinsas / Bruce Willis

Kolinas Naderis / Kevin Spacey

Edvardas Botjė / Edward Norton

Denis Rotleris / Timothy Spall

Tomas Hoveris / Jude Law

Terencas Didas / Morgan Freeman

Rozalina Rene / Jennifer Lowe Hewitt

Bendžaminas Farkinas / Benn Affleck

Polas Karanskis / Matt Damon

Tonis Lemontis / Guy Pearce

Džekas Satonis / Johny Goodman

(arba panašūs)
ir kiti...

Vilnius, 2002 08 - 2003 02 23

P.S. Apie Rutą Redžins toliau pasakoja apysaka "Lede", esanti rinkinyje "Geriausia Lietuvos fantastika 2002"